

บูชาฟ้า... มหาสวรรค์ ที่เทียนถาน

SPECIAL TRIP

วัดชวงหลิน หมู่พุทธปฏิมาเทพนฤมิต

LAND OF CULTURE & ADVENTURE

ผจญภัยสุดขอบฟ้าที่กุเป่ย์ ตอนที่ 1

INSIDE CHINA

ศึกชิงสังเวียน Didi vs Uber

ไทยเปิดเดินขบวนรถรุ่นใหม่ เที่ยวปฐมฤกษ์ ในเส้นทาง กรุงเทพฯ-นครปฐม

เรียบเรียงและรายงาน: อรอนงค์ อรุณเอก

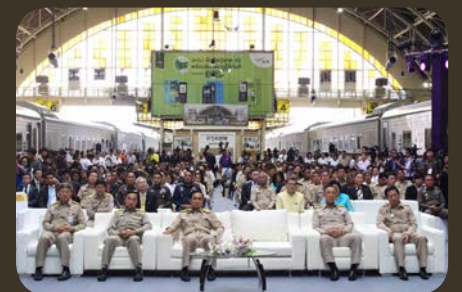
การรถไฟแห่งประเทศไทย กระทรวงคมนาคม เปิดเดินขบวนรถรุ่นใหม่ เที่ยวปฐมฤกษ์ ในเส้นทางกรุงเทพฯ-นครปฐม เพื่อเป็นการยกระดับการบริการให้เกิดความเชื่อมั่นในคุณภาพบริการ เสริมสร้างภาพลักษณ์การให้บริการที่ดีและทำให้เป็นที่ยอมรับในด้านความไว้วางใจ โดยช่วง 3 เดือนแรกราคาค่าโดยสารจะใกล้เคียงกับของเดิม และในอนาคตจะมีการพิจารณาเรื่องราคาอีกครั้งเพื่อให้เหมาะสมกับสถานการณ์ความเป็นจริงมากที่สุด

เมื่อวันที่ 29 สิงหาคม 2559 พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี เป็นประธานในพิธีเปิดเดินขบวนรถใหม่และเคาะระฆังส่งสัญญาณระหว่างปล่อยขบวนรถ เที่ยวปฐมฤกษ์ โดยมีนายอาคม เติมพิทยาไพสิฐ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม นายพิชิต อัคราทิตย์ ประธานกรรมการการรถไฟแห่งประเทศไทย นายวุฒิชัย ภัคยานมิตร ผู้ว่าการรถไฟฯ หัวหน้าหน่วยงาน ส่วนราชการ และคณะผู้บริหารการรถไฟฯ ร่วมในพิธีเปิดและร่วมเดินทางไปกับขบวนรถโดยสารรุ่นใหม่ เที่ยวปฐมฤกษ์

นายอาคม เติมพิทยาไพสิฐ กล่าวว่า การจัดการโดยสายรุ่นใหม่ สำหรับบริการเชิงพาณิชย์ จำนวน 115 คัน ของการรถไฟฯ สอดคล้องกับแผนการลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐานของการรถไฟฯ และที่ผ่านมารถไฟไทย ได้มีพิธีรับมอบรถโดยสารรุ่นใหม่สำหรับบริการเชิงพาณิชย์รอบแรก 39 คัน จากทั้งหมด 115 คัน จากบริษัท CRRC (China Railway Rolling Stock Corporation) หรือ CRC (Changchun Railway Vehicles Company Limited) บริษัทคู่สัญญา เมื่อวันที่ 14 กรกฎาคม 2559 ที่ผ่านมา และมีการทดสอบการเดินรถทั้งระยะใกล้ - ระยะไกลมากกว่า 1 เดือน ก่อนจะนำมาเปิดให้บริการเป็นขบวนรถด่วนพิเศษ เส้นทางกรุงเทพฯ -เชียงใหม่ ได้เป็นเส้นทางแรกในเดือนตุลาคม 2559 การเปิดการเดินรถโดยสารชุดใหม่ เที่ยวปฐมฤกษ์

ถือเป็นมิติใหม่ของการรถไฟฯ ที่มีการเริ่มเปลี่ยนแปลงและพลิกโฉม ประวัติศาสตร์หน้าใหม่ของการรถไฟฯ ตามนโยบายของรัฐบาลที่ให้ความสำคัญต่อการพัฒนาระบบรางอย่างจริงจัง

ทางด้านนายพลเรือเอก ร่องผู้บัญชาการฝ่ายต่างประเทศของ CRC เปิดเผยว่ารู้สึกเป็นเกียรติและภาคภูมิใจที่การรถไฟไทยเลือกผู้ผลิตจากประเทศจีน โดยแต่ก่อนไทยจะจัดซื้อรถไฟที่มาจากยุโรป ญี่ปุ่น เกาหลี อเมริกา ฯลฯ การที่เลือกรถไฟจากจีนแสดงให้เห็นถึงการยอมรับในเทคโนโลยีด้านรถไฟของจีน และการพัฒนาอย่างก้าวหน้าของวงการอุตสาหกรรมรถไฟจีน ซึ่งทางเราเองก็ได้ใช้นวัตกรรมที่ดีที่สุดออกแบบและผลิตเพื่อให้ตรงตามความต้องการของไทย และแน่นอนว่าได้มาตรฐานแบบสากลมั่นใจได้ในคุณภาพ

EDITOR' NOTE

ขอสวัสดิ์ท่านผู้อ่านทุกท่าน นิตยสาร New Silk Road ฉบับที่ 19 ประจำเดือนตุลาคม เดือนตุลาคมจะเป็นช่วงที่คนจีนชอบมาเที่ยวต่างประเทศเพราะวันที่ 1 ตุลาคมของทุกปีเป็นวันชาติโดยจะเป็นช่วงวันหยุดยาวประมาณ 7-10 วัน ซึ่งเรียกสั้น ๆ ว่าช่วง "สัปดาห์ทอง" จากการคาดการณ์ของทั้งฝ่ายไทยและจีนคาดว่า ปีนี้จะมีนักท่องเที่ยวจีนเดินทางมาเยือนไทยกว่า 10 ล้านคนขึ้นไป ซึ่งรายได้จากการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจีนถือเป็นหนึ่งในเครื่องยนต์สำคัญที่ขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทยอยู่ในปัจจุบัน ยิ่งหลัง ๆ นักท่องเที่ยวจีนกว่า 55% จะชอบเดินทางมาด้วยตนเอง ทำให้มีเม็ดเงินที่จับจ่ายใช้สอยกระจายไปยังภาคส่วนต่าง ๆ ของไทยมากยิ่งขึ้น นิตยสาร New Silk Road ภูมิใจเป็นอย่างยิ่งที่จะเป็นสื่อกลางให้คนไทยเข้าใจจีนมากยิ่งขึ้นในมิติต่าง ๆ อันจะนำไปสู่การเป็นเจ้าบ้านที่สามารถสื่อสารเข้าใจวัฒนธรรมระหว่างกันมากยิ่งขึ้น ขึ้นไป ก่อนจากกันนิตยสาร New Silk Road ขอเรียนแจ้งว่าหากองค์กรหรือหน่วยงานใด ต้องการรับนิตยสารฟรี หรือ มีกิจกรรมต้องการประชาสัมพันธ์ข่าวสารที่เกี่ยวกับไทย-จีน สามารถติดต่อได้ที่ คุณณกรณ์ โทร. 081-811-5557

กอบกิจ ประดิษฐผลพานิช
บรรณาธิการ

แอปพลิเคชัน ที่พร้อมจะช่วยให้คุณเดินทาง
ท่องเที่ยวแผ่นดินจีนได้ง่ายๆ ด้วยตัวคุณเอง

เจิ้นจ้า
JeenJa

Available on the iPhone
App Store

ANDROID APP ON
Google play

www.jeenja.com

08 CHINA TRIP

พาไปเยือนเมือง “ซางไห่”

12 CHINA IN THE CHANGING WORLD

Brexit... หลากมุมมองจากจีน

15 FROM OUR READER

นักท่องเที่ยวจีน

19 BEIJING BOOK STORY

บูชาฟ้า... มหาสววรรค์ ที่เทียนถาน กรุงปักกิ่ง

22 TRAVEL TIPS

ไปย้อนอดีต... เส้นทางสายไหมที่เฉวียนโจว (1)

26 SPECIAL TRIP

วัดซวงหลิน หมู่พุทธปฏิมาเทพนฤมิต

32 EAST Meets WEST

เจ้าพ่อไอที กับ อีคอมเมิร์ซ ตอนที่ 2

08

22

26

36 LAND OF CULTURE & ADVENTURE
ผจญภัยสุดขอบฟ้าที่หูเป่ย์ ตอนที่ 1

45 THAI PRODUCT
ลำไยอบแห้ง สุดยอดสินค้าส่งออกไทย ไปจีน

48 CHINA KNOWLEDGE
ความลับเกี่ยวกับตัวไหม สู้ผ้าไหมงาม

50 ONE DAY TRIP
แหล่งข้อมูลชาวฮากกา ห้องสมุดยีนดี ลีวเฉลิมวงศ์

52 INSIDE CHINA
ศึกชิงสังเวียน Didi vs Uber

55 MINI TRIP
แปดเซียนล้ำค่า วัดบรมนิวาสราชวรวิหาร

60 THE LEGEND OF THE HEROES
คนแก่หัวใจเด็ก

62 JEENJA
ห้วงเวลาแห่งความสุข ใน ช่วงเวลาแห่งความทุกข์

36

สถานทูตจีนจัดงานเสวนาสื่อมวลชน ปี 2559 ครั้งที่ 2

หลังจากที่จัดงานสถานทูตจีนพบปะสื่อมวลชนประจำปี 2559 ไปเมื่อเดือนมีนาคมที่ผ่านมาแล้ว ได้รับเสียงตอบรับอย่างดี ทำให้คณะสื่อมวลชนเรียกร้องให้จัดกิจกรรมแนวนี้ขึ้นอีกเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างสื่อไทย-จีน และสถานเอกอัครราชทูตสาธารณรัฐประชาชนจีนประจำประเทศไทย งานเสวนาสื่อมวลชนครั้งที่ 2 จึงได้จัดขึ้นเมื่อวันที่ 2 สิงหาคม 2559 ณ โรงแรมสวิสโซเทล เลอคองคอร์ด โดยได้รับความร่วมมือกับสมาคมวัฒนธรรมและเศรษฐกิจไทยจีนเป็นผู้ร่วมจัด

เริ่มงานด้วยการกล่าวแนะนำวัตถุประสงค์ในการจัดงานโดยคุณเกอ ถัง ผู้อำนวยการฝ่ายการเมืองและรับผิดชอบงานสื่อมวลชน และถือเป็นโอกาสพิเศษที่ได้รับเกียรติจากอุปทูต จื้ออู่และคุณหยางหยาง ที่ปรึกษาด้านการเมืองและสารนิเทศ สถานเอกอัครราชทูตสาธารณรัฐประชาชนจีนประจำประเทศไทยเป็นผู้มาแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เนื่องจากสองท่านนี้เป็นผู้เชี่ยวชาญภาษาไทยและมีความผูกพัน ความเข้าใจในวัฒนธรรมไทย จึงทำให้งานเสวนาในวันนั้นราบรื่นและเต็มไปด้วยความเป็นกันเอง

อุปทูตอุปทูตเปิดเผยว่าจีนและอาเซียนเปรียบได้กับเป็นเพื่อนบ้านกัน แล้วเหตุใดเราต้องทำความเข้าใจเพื่อนบ้านผ่านสื่ออื่นที่อยู่ไกลกว่า จะดีกว่าหรือไม่หากเราสามารถคุยกันเองได้ เข้าใจกันเองได้โดยตรง ในงาน

เสวนาวันนี้ ประเด็นหลักก็จะเป็นเรื่องที่ทำให้ความสนใจ เช่น ปัญหาทะเลจีนใต้ ความสัมพันธ์จีนอาเซียน และเศรษฐกิจจีน เป็นต้น อาจจะมีบางปัญหาที่ถามมาในวันนี้ยังไม่ทราบคำตอบในทันที แต่ก็จะนำกลับไปทำการบ้านต่อไป ผลสรุปของงานเสวนาเป็นที่น่าพอใจ เนื่องจากสื่อโดยเฉพาะสื่อไทยได้โอกาสรับฟังข้อมูล และได้โอกาสซักถามข้อสงสัยต่างๆ ทำให้มีความเข้าใจกันได้มากขึ้น มองเห็นจุดยืนของประเทศในภูมิภาคคือต้องการเสถียรภาพและความสงบสุข การได้รับข้อมูลข่าวสารจากหลายแหล่ง จะทำให้การวิเคราะห์มองได้อย่างรอบด้าน ส่งผลถึงการประชาสัมพันธ์ข้อมูลที่ถูกต้องสู่วงกว้างในสังคมได้มากยิ่งขึ้นไป

เรียบเรียงและรายงาน: อรอนงค์ อรุณเอก

มาตามท่านทูตจีนรับรางวัล งานวันสตรีไทย 2559

เมื่อวันที่ 1 ส.ค. 59 เวลา 17.00 น. ที่ห้องรอยัลจูบิลี บอลรูม ศูนย์แสดงสินค้าและการประชุมอิมแพคเมืองทองธานี จังหวัดนนทบุรี สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เสด็จพระราชดำเนินทรงเปิดงาน "วันสตรีไทย ประจำปี 2559" ภายใต้หัวข้อ "พลังสตรีไทยทั่วหล้า ได้พระบารมี ร่วมใจภักดี พระบรมราชินีนาถ ของแผ่นดิน" พร้อมพระราชทานโล่เชิดชูเกียรติสตรีไทยดีเด่น ประจำปี 2559 จำนวน 173

รางวัล และรางวัลเยาวสตรีไทยดีเด่น ประจำปี 2559 จำนวน 25 รางวัล โดยมี พลตำรวจเอก อดุลย์ แสงสิงแก้ว รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (รมว.พม.) และคณะผู้บริหารกระทรวงเผ้าฯรับเสด็จ โดยในงานนี้นับเป็นครั้งแรกในงานวันสตรีไทยที่มีสตรีที่เป็นชาวต่างชาติหลายท่านได้รับรางวัลสตรีดีเด่นด้วย โดยหนึ่งในนั้นรวมถึงภริยาเอกอัครราชทูตสาธารณรัฐประชาชนจีนประจำประเทศไทย มาตามชู ซึ่งหลัง โดยท่านได้รับการยกย่องจากกิจกรรมที่ได้เข้าร่วมและเป็นผู้สนับสนุน รวมถึงช่วยประชาสัมพันธ์เผยแพร่วัฒนธรรมจีนในประเทศไทย เสริมสร้างมิตรภาพอันดีระหว่างสองประเทศ มาตามชูกล่าวว่าตนมีความยินดีอย่างยิ่งที่ได้รับรางวัลในครั้งนี้ เพราะไม่ใช่แค่สิ่งที่เธอได้รับการยอมรับและชื่นชมจากสังคม แต่ยังเป็นการตอกย้ำให้เห็นถึงมิตรภาพของไทยจีนว่าเป็น 中泰一家亲 (จงไท้อี้เจียชิน) หรือ จีนไทย มิใช่อื่นไกลพี่น้องกัน

เรียบเรียงและรายงาน: อรอนงค์ อรุณเอก

ชาวจีนชอบเที่ยวเมืองไทย รักคนไทย ผู้เชี่ยวชาญแนะสร้างคุณค่า และคุณภาพการท่องเที่ยวไทย

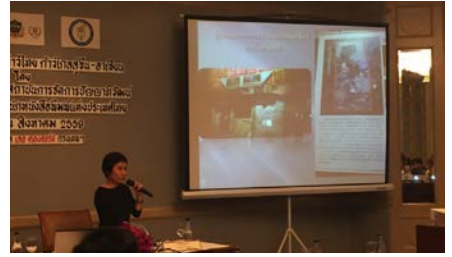
เมื่อวันที่ 17 สิงหาคมที่ผ่านมา คณะการท่องเที่ยวและการโรงแรม มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต จัดงานแถลงข่าวผลงานวิจัยเกี่ยวกับนักท่องเที่ยวจีน ในหัวข้อ "เปิดมุมมองใหม่เกี่ยวกับนักท่องเที่ยวชาวจีน" โดย รศ.ดร.เลิศพร ภาระสกุล ผู้เชี่ยวชาญด้านการวิจัยอุตสาหกรรมท่องเที่ยว พูดคุยเกี่ยวกับมุมมองของนักท่องเที่ยวชาวจีนและผลกระทบต่อธุรกิจการท่องเที่ยว

ซึ่งจากสถิติของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่เดินทางมาเที่ยวประเทศไทยพบว่าเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ล่าสุดสูงถึง 7.8 ล้านคนต่อปี (พ.ศ.2558) โดยผลการวิจัยพบว่า นักท่องเที่ยวจีนประมาณ 1 ใน 4 มาจากทางดั่ง และส่วนใหญ่เป็นนักท่องเที่ยวหญิงร้อยละ 55 ต่างจากนักท่องเที่ยวชาวอเมริกันและยุโรปที่เป็นผู้ชายมากกว่า ผลการวิจัยยังชี้ว่า นักท่องเที่ยวจีนในประเทศไทยส่วนมากมีการศึกษาระดับปริญญาตรี เฉลี่ยร้อยละ 48.9

รศ.ดร.เลิศพร ภาระสกุล กล่าวว่า นักท่องเที่ยวชาวจีนนิยมเดินทางมากับคณะทัวร์ ร้อยละ 56.9 ขณะที่มีการเดินทางด้วยตัวเอง ร้อยละ 43.1 แต่มีแนวโน้มว่านักท่องเที่ยว

ชาวจีนจะนิยมมาด้วยตัวเองมากขึ้น เนื่องจากการเพิ่มภาษาจีนตามสถานที่ต่างๆ ในบ้านเรา อย่างเช่น ป้ายบอกทาง เพิ่มความสะดวกมากขึ้น สอดคล้องกับผลวิจัยที่พบว่า ปัจจัยดึงดูดที่ทำให้นักท่องเที่ยวจีนเลือกมาเที่ยวประเทศไทย คือ สิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานสำหรับการท่องเที่ยวและความเป็นมิตรของคนไทย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอาหาร การคมนาคมที่สะดวก มีโรงแรมที่พักได้มาตรฐาน ประเด็นเหล่านี้เป็นแรงดึงดูดที่สำคัญมาก ฉะนั้น ตอนนี้เรื่องปริมาณนักท่องเที่ยวชาวจีนไม่ใช่เรื่องน่ากังวล แต่คุณภาพของผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวของเราต่างหากที่สำคัญกว่า เช่น ของฝากต่างๆ ที่คณะทัวร์พาไป ถ้ามีราคาแพง แต่ด้วยคุณภาพ คนจีนก็จะไม่ซื้อ ไม่ใช่เพราะไม่มีกำลังซื้อ แต่เพราะเขาพิจารณาเรื่องคุณภาพ ความคุ้มค่าด้วย นอกจากนี้ เราควรนำศิลปวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของไทยออกมาให้เขาเห็น ให้เขาประทับใจมากที่สุด เพื่อมอบประสบการณ์ที่มีคุณค่าและคุณภาพให้กับนักท่องเที่ยวชาวจีน เป็นการส่งเสริมและรักษาตลาดนักท่องเที่ยวจากจีนให้ยั่งยืนในอนาคต

นักข่าวไทยร่วมกิจกรรมโครงการ 'พัฒนาผู้สื่อข่าวไทยก้าวไกลสู่อาเซียน'

ศูนย์อาเซียน-จีนศึกษา สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์ และสมาคมนักข่าวหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทยร่วมกันจัดโครงการพัฒนาผู้สื่อข่าวไทยก้าวไกลสู่จีน-อาเซียน เพื่อเสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจให้กับผู้สื่อข่าวไทยเกี่ยวกับความรู้พื้นฐานที่สำคัญของประเทศจีน และส่งเสริมให้ผู้สื่อข่าวไทย เข้าใจภาพรวมเศรษฐกิจการเมือง สังคมวัฒนธรรมและนโยบายของรัฐบาลจีนในยุคปัจจุบัน โดยมีการจัดการอบรมไปเมื่อวันที่ 24-25 สิงหาคม 2559 การบรรยายหัวข้อต่างๆ ของโครงการนี้ ประกอบด้วยวิทยากรชั้นนำ ดังนี้

1. **ดร. พิษณุ เทริยญมหาสาร** ที่ปรึกษารัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์และที่ปรึกษาด้านการศึกษา สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์ บรรยายในหัวข้อ "ยุทธศาสตร์สัมพันธ์ไทย-จีน-อาเซียน ก้าวไกลด้วยหัวใจเดียวกัน"

2. **ผศ. วรศักดิ์ มหัทธโนบล** อาจารย์ประจำคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและผู้อำนวยการศูนย์จีนศึกษา สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย บรรยายในหัวข้อ "ครองแผ่นดินจีน : พรรค ผู้นำ อำนาจรัฐ"

3. **ศ.ดร. ทัง จื่อหมิ่น** คณบดีวิทยาลัยนานาชาติและผู้อำนวยการศูนย์อาเซียน-จีนศึกษา สถาบันการจัดการปัญญา

ภิวัฒน์ บรรยายในหัวข้อ "เจาะลึกเศรษฐกิจมังกร ผลกระทบต่อไทยและอาเซียน"

4. **อาจารย์กนิษฐา สีสามณี** นักวิชาการอิสระ, อาจารย์พิเศษมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย บรรยาย หัวข้อ "มองจีน Gen ใหม่ เข้าใจสังคม-วัฒนธรรมจีน" หลังจากฟังบรรยายในห้องเรียนแล้ว ก็มีช่วงเยี่ยมชมโรงงานบริษัทไฮเออร์ อีเล็กทริก (ประเทศไทย) จำกัด (มหาชน) จ.ปราจีนบุรี โดยมีคุณหยาง เสี่ยวหลิน ประธานกรรมการบริหารกลุ่มบริษัทไฮเออร์ประเทศไทยให้การต้อนรับ ไฮเออร์ถือเป็นบริษัทกลุ่มเครื่องไฟฟ้าชั้นนำจากประเทศจีนที่เข้ามาทำตลาดในไทยตั้งแต่ปี 2002 เติบโตและพัฒนาขึ้นเรื่อยๆ โดยยึดหลักว่าสินค้าของบริษัทมีคุณภาพไม่แพ้แบรนด์อื่นๆ ที่มาจากญี่ปุ่นหรือเกาหลี รวมทั้งการตอบสนองที่รวดเร็วต่อความต้องการของตลาด และการมี Economy of Scale หรือต้นทุนที่ทำให้สามารถขายสินค้าได้ในราคาที่ย่อมเยาโดยที่ยังสามารถคงคุณภาพได้ตามมาตรฐาน

เรียบเรียงและรายงาน: อรอนงค์ อรุณเอก
ภาพ: พันธสัญญา โชติธนพุดพิพงษ์

ช่างไห่

“คนดีและคนไม่ดีมีอยู่ทุกชนชาติ หากเราจะตั้งแง่เอาไว้ว่า
คนจีนเป็นอย่างนั้นอย่างนี้แล้ว ก็เป็นการปิดโอกาสดีๆที่เราจะได้เพื่อนใหม่ที่ดี”

ผู้เขียนเดินทางออกจากเมืองเจียงหยาง โดยนั่งสายการบินชั้นประหยัดภายในประเทศไปต่อที่เมืองช่างไห่ (หรือที่คุ้นหูคนไทยว่าเซี่ยงไฮ้) ได้มีโอกาสพบเพื่อนใหม่บนเครื่องบินที่เป็นคนแรกในทริปนี้ที่ทำให้ผมเริ่มเปลี่ยนความคิดที่มีต่อคนจีนออกไป สมัยก่อนเราจะได้ยินว่าไปเที่ยวจีนให้ระวังคนจีนหลอก แม้ญาติของผู้เขียนทางเจียงหยางเองก็มักจะเตือนให้ระวังเช่นกัน แต่การมาพบเจอที่จีนครั้งนี้ของผู้เขียน ผู้เขียนตั้งมุ่มมองเอาไว้แต่ต้นก่อนมาว่า “คนดีและคนไม่ดีมีอยู่ทุกชนชาติ หากเราจะตั้งแง่เอาไว้ว่า คนจีนเป็นอย่างนั้นอย่างนี้แล้ว ก็เป็นการปิดโอกาสดีๆที่เราจะได้เพื่อนใหม่ที่ดี” ทั้งนี้ผู้เขียนก็เชื่อว่าทำตัวประมาทไม่ระมัดระวังตัวแต่ประการใด เพียงแต่เราจะไม่มัวอคติมองคนในแง่ร้ายไว้ก่อนเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ผู้เขียนจึงได้มีโอกาสรู้จักเด็กหนุ่มแซมหม่าบนเครื่องบิน ตอนลงจากเครื่องบินน้องหม่าเห็นว่าผู้เขียนไม่รู้จักทาง จึงพาผู้เขียนไปส่งถึงสถานีรถไฟฯ บอกเส้นทางและวิธีเดินทาง

เข้าเมือง จนถึงคอยส่งข้อความมาทางวีแชทเพื่อถามได้มาเป็นระยะจนผู้เขียนถึงที่พัก

ผู้เขียนได้เลือกที่พักตามที่น้องหม่าแนะนำคือ เลือกที่พักใกล้บริเวณหาดไว่ทาน (外滩) ใจกลางเมืองช่างไห่ ตอนแรกผู้เขียนก็ลังเลเพราะเห็นว่าอยู่กลางเมือง เกรงว่าราคาที่พักจะแพงเกินไป แต่เมื่อได้ลองเดินหาดูกลับพบว่าราคาห้องเตียงเดี่ยวก็ไม่แพงเท่าไรนัก คืนละไม่เกิน 1,000 บาทก็พอหาได้อยู่ การเดินทางคือการเดินทางจริงๆ คือลากกระเป๋าเข้าไปถามที่ละแห่งในละแวกนั้นเลย บางแห่งก็เป็นที่พักที่มีเอาไว้สำหรับคนจีนเท่านั้น ซึ่งการเดินทางที่พักของผู้เขียนก็ทำให้ผู้เขียนรู้สึกดีใจอย่างหนึ่งว่า การเรียนภาษาจีนสองปีครึ่งที่ได้หวั่นของผู้เขียนที่ผ่านมาก่อนข้างประสบความสำเร็จในระดับหนึ่ง เพราะเจ้าหน้าที่ในที่พักสองสามแห่งล้วนเข้าใจว่าผู้เขียนเป็นคนจีนทางใต้ (กว่างตง) ทั้งสิ้น จนต่อเมื่อผู้เขียนได้ส่งพาสปอร์ตไทยให้ดูเพื่อเช็คอิน เขาเหล่านั้นถึงได้บอกว่าโรงแรมนี้

สำหรับคนจีนเท่านั้น พร้อมกับบอกว่า พุดเหมือนคนทางใต้จนไม่คิดเลยว่าจะเป็นคนต่างชาติ

ผู้เขียนเคยมาที่ช่างไห่เมื่อสิบกว่าปีก่อน การมาช่างไห่ครั้งนี้สร้างความประหลาดใจให้กับผู้เขียนอย่างมาก เพราะช่างไห่มีความเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นในแทบทุกด้าน ทั้งความเป็นระเบียบเรียบร้อยของผู้คน ความสะอาดของบ้านเมือง ความสะดวกสบายของระบบขนส่งมวลชน เป็นต้น

บริเวณที่ผู้เขียนพักอยู่ใกล้ๆกับถนนหนานจิง (南京路 - ถนนคนเดินที่มีห้างสรรพสินค้าเยอะที่สุด) ผู้เขียนจึงมีโอกาสเดินถนนหนานจิงทุกวัน ถนนหนานจิงเป็นถนนที่มีห้างสรรพสินค้าและร้านขายสินค้าแบรนด์เนมจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งสินค้าแฟชั่นและความสวยงามทั้งหลาย น่าเสียดายที่ผู้เขียนไม่ได้มีนิสัยชอบช้อปปิ้งแต่ประการใด หากสภาพสตรีท่านไคมาที่นี้คิดว่าคงจะเดินได้หลายวันเป็นแน่แท้

บริเวณถนนหนานจิงนี้ผู้เขียนได้มีโอกาสพูดคุยกับพนักงานขายเนื้ออย่างชาวเจียงซี และพนักงานขายทาโกะยากิชาวอันฮุย ที่ร้านของทั้งสองขายดีขายดีอย่างมาก จึงได้ทราบจากเจ้าของร้านเป็นชาวมาเลเซียที่มาลงทุนในจีน ได้สอบถามค่าเช่าพื้นที่ทำการค้าของร้านทั้งสอง ได้ความว่าตกเดือนละ 25,000 กว่าบาทไทย ซึ่งถือว่าเป็นราคาที่เหมาะสมกับพื้นที่หัวถนนหนานจิงที่มีผู้คนพลุกพล่านเช่นนี้

ก่อนผู้เขียนมา เพื่อนของผู้เขียนได้เล่าว่าที่ช่างไห่มีสวนสาธารณะแห่งหนึ่งเรียกว่าสวนสาธารณะหาคู่ ผู้เขียนเองไม่ได้สอบถามว่าอยู่แถวไหนเพราะไม่ได้สนใจจะไปหาคู่ตามสวนสาธารณะ แต่ด้วยความบังเอิญขณะผู้เขียนไปเดินเล่นในสวนสาธารณะเหรินหมิน (人民公园) เห็นคนกำลังมาวางอยู่เต็มบริเวณไปหมด ตอนแรกผู้เขียนคิดว่าอาจเพราะฝนเพิ่งตกไป ทุกคนจึงนำร่มมากาง

“

พ่อแม่บางคนมาที่สวนสาธารณะแห่งนี้ในช่วงวันหยุดเกือบสิบปีแล้วก็ยังหาคู่ให้ลูกไม่ได้ ซึ่งพ่อแม่ส่วนใหญ่ก็จะมองว่าการมีคู่เป็นเรื่องที่ต้องมี โดยเฉพาะลูกสาวที่ควรจะต้องออกเรือนตามประเพณี โดยคนสมัยก่อนจะมีความเชื่อว่า อายุที่เหมาะสมในการมีคู่ของผู้หญิงนั้นคือ 25-26 ปี

”

ตากเอาไว้ แต่ในความเป็นจริงเมื่อเดินเข้าไปใกล้ๆ คนเหล่านั้นล้วนมีกระดาษเขียนข้อความบางอย่างวางอยู่บนร่มแทบทั้งสิ้น เมื่อได้เข้าไปอ่านจึงพบว่า เป็นประวัติส่วนตัวของลูกชายลูกสาวของคนที่กำลังมองหา ทั้งข้อความในกระดาษจะเขียน เพศ อายุ ส่วนสูง น้ำหนัก การศึกษา และที่อยู่ ผู้เขียนด้วยความสนใจที่จะหาข้อมูลเพิ่มเติมจึงแสดงตัวว่าเป็นนักท่องเที่ยวชาวไทยแทนที่จะทำตัวกลมกลืนเป็นชาวจีนเหมือนที่ผ่านมา จึงได้พบว่าวิธีคิดเรื่องการครองเรือนอันสืบทอดมาตั้งแต่โบราณของจีนยังคงอยู่ยั้งยืนยงในวัฒนธรรม แม้ในเมืองใหญ่ที่ผู้คนมีการศึกษาสูงแล้วก็ตาม พ่อแม่บางคนมาที่สวนสาธารณะแห่งนี้ในช่วงวันหยุดเกือบสิบปีแล้วก็ยังหาคู่ให้ลูกไม่ได้ ซึ่งพ่อแม่ส่วนใหญ่ก็จะมองว่าการมีคู่เป็นเรื่องที่ต้องมี โดยเฉพาะลูกสาวที่ควรจะต้องออกเรือนตามประเพณี โดยคนสมัยก่อนจะมีความเชื่อว่า อายุที่เหมาะสมในการมีคู่ของผู้หญิงนั้นคือ 25-26 ปี แต่ด้วยนโยบายลูกคนเดียวของรัฐบาลจีนในอดีตทำให้คนจีนยุคหนึ่งจึงมีแต่ลูกชาย (มีเรื่องเล่าว่าสมัยนั้นหากคลอดมาเป็นลูกสาว บางบ้านก็แอบนำไปทิ้ง)

ซึ่งนโยบายนี้ได้มีการยกเลิกไปนานแล้ว ปัจจุบันนี้ จีนจึงประสบปัญหาเรื่องการมีประชากรชายมากกว่าประชากรหญิง แต่แทนที่ผู้หญิงจะหาคู่ง่ายเพราะประชากรผู้ชายมากกว่า ก็กลับเป็นว่ายังหาคู่ยากเหมือนเดิม เพราะบางบ้านยังคงใช้มาตรฐานสมัยก่อนมาใช้ในยุคปัจจุบันนั่นคือผู้ชายต้องมีสมบัติพร้อมที่จะดูแลฝ่ายหญิง (อาจรวมไปถึงครอบครัวฝ่ายหญิง) ได้ในระดับหนึ่ง

ผ่านเรื่องการหาคู่มาสู่เรื่องศิลปวัฒนธรรมบ้าง ผู้เขียนได้มีโอกาสไปเข้าชมพิพิธภัณฑ์เมืองเซี่ยงไฮ้ (上海博物馆) ที่อยู่ในเส้นทางรถไฟฟ้า เป็นพิพิธภัณฑ์ที่ไม่เสียค่าเข้าชม แต่อาจเสียเวลาช่วงตรวจความปลอดภัยก่อนเข้า ซึ่งมีมาตรฐานไม่ต่างจากสนามบิน สมัยที่ผู้เขียนไปเรียนที่ไต้หวัน ทุกคนไต้หวันและคนจีนนั้นได้กล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า สมัยเจียงไคเช็คพ่ายทัพหนีจากกองทัพของประธานเหมาไปยังไต้หวัน ได้นำศิลปวัตถุสำคัญของจีน (โดยเฉพาะเป็นศิลปวัตถุที่มีขนาดใหญ่) ติดตัวไปด้วย ซึ่งปัจจุบันศิลปวัตถุเหล่านั้นอยู่ที่พิพิธภัณฑ์กู่กิงในไทเป ผู้เขียนเองก็เคยเชื่อว่า สิ่งที่ผู้เขียนเคยเห็นในพิพิธภัณฑ์กู่กิงที่ไทเปเยี่ยมยอดแล้ว แต่ครั้งนี้ได้มีโอกาสมาเข้าชมพิพิธภัณฑ์เมืองเซี่ยงไฮ้ครั้งนี้ ความคิดดังกล่าวได้มลายหายไปหมดสิ้น จนอดคิดในใจไม่ได้ว่า เจียงไคเช็คคงพลาดนำสิ่งต่างๆหลายสิ่งจากเมืองเซี่ยงไฮ้ไปด้วย เพราะศิลปวัตถุของพิพิธภัณฑ์นี้ เสื้อผ้าแพรพรรณ เครื่องเรือน

“

สิ่งที่ผู้เขียนเคยเห็นในพิพิธภัณฑ์กู่กิงที่ไทเปเยี่ยมยอดแล้ว แต่ครั้งนี้ได้มีโอกาสมาเข้าชมพิพิธภัณฑ์เมืองเซี่ยงไฮ้ครั้งนี้ ความคิดดังกล่าวได้มลายหายไปหมดสิ้น จนอดคิดในใจไม่ได้ว่า เจียงไคเช็คคงพลาดนำสิ่งต่างๆหลายสิ่งจากเมืองเซี่ยงไฮ้ไปด้วย

”

ที่ทำจากไม้ เครื่องประดับที่ทำจากหยก ภาพวาดพู่กันจีน เครื่องดินเผา ล้วนเป็นศิลปวัตถุที่น่าตื่นตาตื่นใจแทบทั้งสิ้น แม้จะมีขนาดไม่ใหญ่เท่าที่เจียงไคเช็คได้ขนไปที่ไทเป แต่ของขนาดเล็กเหล่านี้ล้วนมีลวดลายละเอียดอ่อน (เห็นได้ชัดในงานหยกและงานดินเผา) บ่งบอกถึงจิตใจของศิลปินชั้นครูในแต่ละยุคสมัยที่มีความละเอียดลึกซึ้งในสุนทรียศาสตร์และความสามารถในการนำจินตนาการนั้นสร้างสรรค์ออกมาเป็นวัตถุให้เราได้มีโอกาสชื่นชมกัน

ในส่วนของที่เที่ยวยามค่ำคืนยอดนิยมนั้น เห็นจะไม่พ้นหอไข่มุกและหาดไว่ทานที่ทัวร์มักจะแวะให้นักท่องเที่ยวมาถ่ายรูป หาดไว่ทานในยามค่ำคืนที่อากาศดีนั้น นอกจากนักท่องเที่ยวแล้ว เราจะพบเห็นคนเซี่ยงไฮ้จำนวนมากทุกเพศทุกวัยมานั่งเล่น ยืนถ่ายรูป และเดินชมวิวกันอย่างคึกคัก ซึ่งส่วนมากจะมาพร้อมไม้เซลฟี ผู้เขียนเดินทางไปคนเดียวแถมไม่ได้พกไม้เซลฟีไป กว่าจะหาคนมาช่วยถ่ายได้รูปสวยๆได้ก็ลำบากไม่ใช่น้อย เพราะแต่ละคนดูไม่ค่อยใส่ใจคนรอบข้างตามประสาคนในเมืองใหญ่

อีกแห่งหนึ่งที่น่าสนใจสำหรับนักท่องเที่ยวในช่วงเวลากลางคืนก็คือ ศูนย์การค้าสำหรับนักท่องเที่ยววี้หวน

(豫園旅遊商城) ซึ่งสามารถไปได้ทั้งโดยรถไฟฟ้าใต้ดิน แล้วเดินต่ออีกเล็กน้อย หรือจะเดินทางโดยรถแท็กซี่จาก หาดไวทานไปก็ใช้เวลาประมาณ 15 นาที อวิ๋หยวนเป็น แหล่งช้อปปิ้งที่ก่อสร้างในรูปแบบของอาคารจีนโบราณ มี ทั้งเป็นอาคารสามถึงสี่ชั้น อาคารชั้นเดียว และห้องแถว ที่เป็นอาคารจะมีขายของหลากหลายชนิดทั้ง ภัตตาคาร อาหาร ร้านกาแฟ ร้านทอง ส่วนที่เป็นห้องแถวก็จะมี ขายของที่ระลึกต่างๆ ซึ่งราคาค่อนข้างสูง ในบางร้านที่เป็นร้านขายของที่ระลึกนั้นเราสามารถใช้กลยุทธ์ขอด นิยมของการช้อปปิ้งที่จีนได้ นั่นก็คือ การถามราคาแล้ว ต่อราคาลงไป 70 เปอร์เซ็นต์ หรือถ้าเขาไม่ให้แล้วก็ลอง เดินหนีทำที่เป็นไม่สนใจก็อาจจะได้ราคาต่ำกว่าที่เราคิดไว้ก็ได้

นอกจากมีสินค้าพื้นเมืองนานาชนิดให้เลือกแล้ว อวิ๋ หยวนในยามกลางวันและกลางคืนก็มีทิวทัศน์ที่งดงาม เหมาะกับการถ่ายรูปอีกด้วย อวิ๋หยวนยามกลางวันจะ ถ่ายได้ทิวทัศน์ของอาคารเก่า สระน้ำ อย่างชัดเจน ส่วน กลางคืนจะได้ทัศนียภาพของไฟเหลืองที่ประดับอาคาร ซึ่งค่อนข้างแตกต่างจากตอนกลางวันอย่างสิ้นเชิง

ในการมาช่างไห่ครั้งนี้ ผู้เขียนได้มีโอกาสไป เยี่ยมเยียนอดีตครูสอนเปียโนของผู้เขียนที่เคยสอนอยู่ที่ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ท่าน คืออาจารย์โจวเว่ยหรือที่คนไทยในยุคนั้นรู้จักกันในชื่อที่ อ่านออกเสียงพินอินแบบไทยๆว่า เหวยซู อาจารย์เป็น ศาสตราจารย์สอนวิชาเปียโนอยู่ที่สถาบันดนตรีกลาง เมืองช่างไห่ซึ่งปัจจุบันได้เกษียณอายุกลับมาสอนส่วน

ตัวอยู่ที่บ้าน ผู้เขียนไปเยี่ยมเยียนอาจารย์ในครั้งนี้ได้ พุดคุยถึงสภาพความเป็นอยู่ในเมืองช่างไห่ว่า ผู้เขียน มาที่ช่างไห่ครั้งล่าสุดประมาณสิบปีที่แล้ว ช่างไห่ยังเป็น เมืองที่ผู้คนไม่เป็นระเบียบ แต่การมาครั้งนี้ช่างไห่จัดว่า เป็นเมืองที่มีความเจริญทัดเทียมเมืองใหญ่ๆระดับต้นๆ ของโลกนี้เลยทีเดียว ซึ่งอาจารย์โจวเว่ยได้แลกเปลี่ยน ให้ผู้เขียนฟังว่า สมัยที่อาจารย์กลับมาที่ช่างไห่เมื่อปี พ.ศ. 2539 นั้น อาจารย์เห็นสภาพเมืองช่างไห่เทียบกับ กรุงเทพมหานครแล้วยังบ่นกับสามีเลยว่า เมื่อไรบ้านเมืองเรา จะสวยงามเป็นระเบียบแบบกรุงเทพฯบ้าง แต่ปัจจุบัน นี้อาจารย์เองก็ยอมรับว่าช่างไห่พัฒนาไปมากกว่าก่อน หลายเท่า โดยเฉพาะค่าครองชีพที่สูงลิ่ว ผู้เขียนจึงได้ สอบถามอัตราค่าสอนเปียโนของอาจารย์ต่อหนึ่งครั้งว่า ปัจจุบันนี้อาจารย์คิดราคาเท่าไร (สมัยผู้เขียนเรียนกับ อาจารย์ส่วนตัวในช่วงปี พ.ศ. 2535-2539 ตกชั่วโมง ละ 500 บาท) อาจารย์บอกว่า ปัจจุบันหากเป็นอาจารย์ ที่จบการศึกษาระดับปริญญาเอก อัตราค่าสอนจะตกอยู่ที่ ชั่วโมงละ 800 หยวน (4,000 กว่าบาทไทย) ซึ่งเป็น อัตราที่สูงใกล้เคียงกับการเรียนกับครูเก่งๆในประเทศ แถบตะวันตกเลยทีเดียว

อาจารย์โจวเว่ยได้แนะนำให้ผู้เขียนเดินทางไปเป่ย์จิง (ปักกิ่ง) โดยรถไฟความเร็วสูงเพื่อสัมผัสบรรยากาศการ นั่งรถไฟความเร็วสูงของจีนดูบ้าง ครั้งนี้ผู้เขียนจึงเปลี่ยน แผนการเดินทางที่จะเดินทางโดยเครื่องบินเป็นการเดินทาง โดยรถไฟความเร็วสูงแทน วัตถุประสงค์ผู้เขียนจะเขียน เล่าถึงการผจญภัยในเป่ย์จิง รอดติดตามอ่านกันนะครับ

Brexit... หลากมุมมองจากจีน

เวลานี้ทั่วโลกต่างใช้คำที่ wait-and-see กับประสามติที่คณอังกฤษเหวดให้ประเทศของตนถอนตัวออกจาก EU หรือ Brexit (British Exit) ส่วนใญ่ยังไม่กล้าลงความเห็นชัดเจนว่า Brexit จะส่งผลกระทบต่อมากน้อยแค่ไหน อย่างไรก็ตามกับเศรษฐกิจโลก เศรษฐกิจของประเทศ แม้แต่กับธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับตัวเอง

จีนก็อยู่ในสภาพ wait-and-see.. ดูไปก่อนเหมือนกัน แต่จากหลากหลายทัศนะที่สะท้อนผ่านสื่อเมื่อเร็ว ๆ นี้เป็นตัวบอกให้รู้ว่า คนในแวดวงธุรกิจของจีนส่วนใหญ่ มองว่า.. “Brexit จะสร้างความปวดเคียรเวียนเกล้าให้กับจีนมากกว่าประเทศอื่นใดในเอเชีย” นายกรัฐมนตรีลี เค่อเฉียงของจีนเตือนว่า Brexit จะทำให้เกิด butterfly effect (ทฤษฎีว่าด้วยเกทภัยจากที่หนึ่งส่งผลกระทบต่อถึงที่อื่น ๆ) รัฐมนตรีเศรษฐกิจของจีนก็บอกว่า Brexit เป็นเสมือนเงาทมิฬที่ทาบอยู่เหนือขอบฟ้าของโลก ยิ่งการเจรจาระหว่างอังกฤษกับ EU เกี่ยวกับ Brexit ถูกยึดออกไปอีก 2 ปี ความเสี่ยงและความไม่แน่นอนที่จะเกิดกับประเทศต่าง ๆ โดยเฉพาะกับธุรกิจจีนก็จะพลอยถูกลากยาวออกไปด้วย

ทุกวันนี้การเติบโตทางเศรษฐกิจของจีนมีที่มาสำคัญจากกลุ่มประเทศใน EU โดยในช่วง 10 ปีระหว่างปี 2005-2015 กลุ่มประเทศสมาชิกของ EU นำเข้าสินค้าจากจีนเพิ่มขึ้นถึง 2 เท่า คิดเป็นร้อยละ 13 ของสินค้าส่งออกของจีนทั้งหมด เฉพาะอังกฤษประเทศเดียวมีมูลค่าสินค้าที่ซื้อขายกับจีนถึง 100,000 ล้านเหรียญสหรัฐฯ นอกจากนี้เป็นคู่ค้าสำคัญของจีนแล้ว อังกฤษยังเป็นฐานที่มั่นสำคัญของจีนในการลงทุนออกไปยังประเทศอื่น ๆ ทั่วภาคพื้นยุโรป เพราะในทัศนะของทางการจีนและนักธุรกิจจีน อังกฤษเป็นประเทศที่เปิดเสรีให้กับคู่ค้ามากที่สุด ใครค้าขายกับอังกฤษแล้วสบายใจ ที่สำคัญที่สุด..อังกฤษเป็นมิตรที่ดีของจีน คอยหนุนหลังเงินในการพัฒนาประเทศภายใต้ระบบเศรษฐกิจการตลาดมาโดยตลอด นักธุรกิจจีน

“

เมื่ออังกฤษออกจาก EU แล้ว ข้อตกลงทางการค้าที่เคยทำไว้กับจีน ก็ต้องเปิดการเจรจกันใหม่อีกนับร้อย ๆ ครั้ง เสียเวลาในการเจรจาเป็นปี ๆ ต้องจัดทำเอกสารข้อตกลงและสัญญาใหม่กันอีกนับหมื่น ๆ หน้า... ข้อกำหนดเกี่ยวกับการหีบห่อสินค้า (packaging) ที่จะไม่เหมือนกัน อัตราภาษีศุลกากรก็ไม่เท่ากัน ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นภาระให้เราต้องไปชำระสะสางใหม่ทั้งสิ้น

”

ที่เดินตามหลังรัฐบาลของตนเอาทุนไปทุ่มในอังกฤษจึงมีจำนวนเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

ทุกวันนี้ในอังกฤษมีทั้งทุนจีนที่ไปก่อสร้างโครงการก่อสร้างขั้นพื้นฐานขนาดใหญ่ สร้างโรงงานไฟฟ้าพลังนิวเคลียร์ ประกอบธุรกิจจอส่งหาริมทรัพย์ ธุรกิจการเงิน การธนาคาร แม้แต่ธุรกิจด้านเทคโนโลยีอย่าง Huawei และ Tencent ยังไปสร้างศูนย์วิจัยและพัฒนาที่อังกฤษ ถ้าไม่นับทุนด้านการเงินการธนาคารแล้ว ทุนการค้าและอุตสาหกรรมของจีนที่ไปลงในอังกฤษมีมูลค่าสูงถึงกว่า 13,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ

อะไรจะเกิดขึ้นกับจีนเมื่ออังกฤษออกจาก EU ?
Hong Hao นักวางแผนกลยุทธ์ของบริษัทโฮลดิ้งระหว่างประเทศ BOCOM ให้ความเห็นว่า จีนอาจต้องเผชิญมาตรการทางการค้าที่เข้มงวดกว่าเก่า พูด่ง่าย ๆ EU จะเขี้ยวกับจีนมากขึ้น นักธุรกิจจีนจะต้องรับความเสี่ยงใหม่ ๆ ทั้งในเรื่องอัตราภาษี ข้อกฎหมาย การเคลื่อนย้ายแรงงาน แต่ที่แน่ ๆ ต้องวุ่นวายกับเรื่องที่ไม่จำเป็นอีกร้อยแปดพันเก้า เช่น..

“เมื่ออังกฤษออกจาก EU แล้ว ข้อตกลงทางการค้าที่เคยทำไว้กับจีน ก็ต้องเปิดการเจรจกันใหม่อีกนับร้อย ๆ ครั้ง เสียเวลาในการเจรจาเป็นปี ๆ ต้องจัดทำเอกสารข้อตกลงและสัญญาใหม่กันอีกนับหมื่น ๆ หน้า ต่อจากนี้ไป จีนจะต้องเจรจการค้าแยกกันระหว่างอังกฤษกับ EU นำมาซึ่งข้อตกลงทางการค้าที่แตกต่างกัน เช่น ข้อกำหนดเกี่ยวกับการหีบห่อสินค้า (packaging) ที่จะไม่เหมือนกัน อัตราภาษีศุลกากรก็ไม่เท่ากัน ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นภาระให้เราต้องไปชำระสะสางใหม่ทั้งสิ้น”

ลีคาซิง (Li Ka-shing) ประธานบริษัท Hutchison Holdings มหาเศรษฐีอันดับหนึ่งของฮ่องกง และเป็นนักลงทุนต่างชาติรายใหญ่ที่สุดของอังกฤษ ธุรกิจของเขามีตั้งแต่เจ้าของท่าเรือ เจ้าของเครือข่ายมือถือไปจนถึงเจ้าของห้างค้าปลีกต่าง ๆ ลีคาซิงส่งเสียงขู่ตั้งแต่ก่อน

อังกฤษเปิดรับฟังประชามติเรื่อง Brexit ว่า บริษัทของเขาจะถอนเงินทุนบางส่วนออกจากอังกฤษ เพราะคาดว่า.. “Brexit จะส่งผลกระทบต่อที่เป็นอันตรายทั้งต่ออังกฤษเอง และต่อยุโรปทั้งหมด”

หวังเจี้ยนหลิน (Wang Jianlin) ประธานกลุ่มบริษัทวันต้า (Wanda Group) มหาเศรษฐีอันดับหนึ่งของจีน ก็ส่งสัญญาณเตือนเช่นกัน เขาเชื่อว่าจะย้ายที่ตั้งสำนักงานใหญ่ในยุโรปออกจากกรุงลอนดอน หากประชามติออกมาให้อังกฤษถอนตัวออกจาก EU นอกจากธุรกิจยักษ์ใหญ่กลุ่มวันต้าแล้ว Biswas นักเศรษฐศาสตร์ประจำบริษัทที่ปรึกษา HIS Global Insight ก็เชื่อว่าผลของ Brexit จะทำให้อุตสาหกรรมมากมายในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกย้ายฐานออกจากอังกฤษ

ค่อนข้างชัดเจนแล้วว่า นักลงทุนด้านอุตสาหกรรมและการค้าของเงินต่างประเทศ Brexit ไปในทางติดลบ แต่เมื่อหันไปมองคนในแวดวงการเงินของจีนกลับให้ทัศนะที่แตกต่างกันเป็น 2 ฝ่าย ฝ่ายหนึ่งมองว่า Brexit จะส่งผลกระทบต่อความสำคัญของลอนดอนในฐานะที่เป็นศูนย์กลางการเงินของโลก ตลาดการเงินทั่วโลกจะต้องรับความเสี่ยง ธุรกิจด้านการเงินของจีนที่ทำกับ EU ก็จะทำให้ความยุ่งยาก ต้องเปิดการเจรจาใหม่เพราะใบอนุญาตเก่า ล้วนจดทะเบียนที่อังกฤษ.. “เฉพาะหน้าในระยะสั้นจีนต้องรับผลกระทบจาก Brexit อย่างแน่นอน แต่ในระยะยาวเชื่อว่านักธุรกิจจีนส่วนใหญ่ไหวตัวทันและได้เตรียมแผนบางอย่างไว้รับมือแล้ว” Gong Zhaoyong ผู้บริหารระดับสูงของ China Construction Bank สาขากรุงลอนดอนให้ความเห็น

ไม่เพียงทัศนะของผู้บริหาร China Construction Bank เท่านั้นที่มองว่า Brexit จะส่งผลกระทบต่อตลาดการเงินของจีนในระยะสั้นและในขอบเขตที่จำกัด ผู้บริหารคนอื่นที่คาดการณ์ถึงขั้นว่า Brexit อาจส่งผลดีต่อธุรกิจการเงินของจีนก็มี โดยมองว่า Brexit จะเป็นตัวช่วยเร่งให้เงินหยวนของจีนขึ้นมาเป็นสกุลเงินสากลเร็วขึ้น Lian Ping หัวหน้านักเศรษฐศาสตร์ Bank of Communication เป็นคนหนึ่งที่สนับสนุนทัศนะนี้ เขาบอกว่า.. “เมื่อสถานการณ์ของลอนดอนซึ่งเป็นศูนย์กลางการค้าขายเงินหยวนถูกกระทบ ไม่ว่าจะมากหรือน้อยก็ตาม ก็จะเปิด

โอกาสให้แฟรงค์เฟิร์ต ลักเซมเบิร์ก หรือซูริค ขึ้นมาเป็นคู่แข่งซื้อขายเงินหยวนด้วย”

Deng Haiqing นักเศรษฐศาสตร์ของบริษัทโบรกเกอร์ JZ Securities เป็นอีกคนหนึ่งที่ชี้ให้เห็นความเป็นไปได้ที่วิกฤต Brexit อาจพลิกเป็นโอกาสให้กับจีน เขาบอกว่าแม้อังกฤษจะออกจาก EU ไปแล้วแต่ลอนดอนจะยังคงเป็นศูนย์กลางตลาดค้าขายเงินหยวนต่อไป ทั้งนี้โดยจะมีตลาดใหม่ ๆ เกิดขึ้นมาแข่งขัน ซึ่งถือเป็นเรื่องดี เพราะการแข่งขันจะทำให้อังกฤษต้องหันมาเอาใจจีน ให้สิทธิพิเศษต่าง ๆ กับสถาบันการเงินของจีนมากขึ้น แล้วสุดท้าย..

“Brexit จะกลายเป็นปัจจัยบวกให้กับจีน มันจะเปิดช่องทางใหม่ สร้างโอกาสใหม่ ๆ ที่มีความสำคัญเชิงยุทธศาสตร์ให้กับจีน เพราะเมื่อออกจาก EU แล้วอังกฤษก็ต้องสร้างความร่วมมือกับจีนให้แข็งแกร่ง นอกจากนี้การออกจาก EU ยังหมายความว่า อังกฤษได้หลุดพ้นจากกลไกการตัดสินใจที่ไม่มีประสิทธิภาพของ EU เป็นโอกาสให้อังกฤษได้ทำงานอย่างเป็นอิสระและอย่างมีประสิทธิภาพมากกว่าเก่า ในทางกลับกัน EU ก็จะถูกสถานการณ์บีบบังคับให้ต้องยกระดับประสิทธิภาพการทำงานของตัวเองให้สูงขึ้นด้วย”

หลากหลายทัศนะทั้งลบและบวก อันไหนจะเกิดขึ้นจริง wait-and-see ไปอีกหน่อยก็คงเห็น

นักท่องเที่ยว จับ

ใครว่าคนมีเงินเป็นคนโชคดี ผมว่ามันก็ไม่แน่ ถ้าไม่ถือโชคร้ายด้วยซ้ำ อย่างน้อยก็ถูกหมั่นไส้มากกว่าคนทั่วไป เรียกว่าคำดีเสมอตัว คำชั่วบ้างแม้จะไม่ได้ตั้งใจ เช่น พุดจาอะอะโวยวายบ้าง ถ่มน้ำลายลงพื้นบ้างเพราะเป็นความเคยชิน ก็ถูกดูถูกก่อนแคะหาว่ามีเงินแต่ไม่มีวัฒนธรรม..

ใช่แล้วครับผมกำลังพูดถึงการตั้งข้อรังเกียจคนจีนซึ่งกำลังก่อกระแสขยายตัวกว้างออกไปเรื่อย ๆ คนจีนเที่ยวไกลไปไหน ก็เกิดกระแสขึ้นที่นั่น ที่เมืองไทยเราก็ไม่เบา ด้านหนึ่งชอบให้เขามาไม่ใช่ไม่ชอบนะครับ เพราะเขาขนเงินขนทองมาใช้ที่บ้านเรา แต่อีกด้านหนึ่งก็ไม่วายชอบนิทานว่าร้ายแถมดูถูกเขาเสียอีก เข้าทำนองเกลียดตัวกินไข่ยังงัยงั้น วันก่อนผมฟังคุณธีรภาพ โลหิตกุล พุดทางวิทยุ 96.5 ท่านบอกว่าอย่ามัวว่าเขาเลย คนไทยเองก็ใช่ย่อย ไปไหนเกิน 2 คนก็ส่งเสียงเจี๊ยวจ๊าวพอกัน ชอบตะโกนเรียกกันให้มาถ่ายรูปหมู่ เดินลุยแปลงดอกไม้ที่เขาปลูกไว้เพื่อให้ได้ภาพสวยที่สุดก็ย้งทำ ไปญี่ปุ่นก็ไปขับรถชนคนของเขาตาย ท่านบอกให้เราพยายามมองคนอื่นในแง่ดี ไม่ว่าชาติไหนก็มีทั้งคนที่ถูกใจและไม่ถูกใจเราทั้งนั้น

ผมเองเพิ่งกลับจากญี่ปุ่น เป็นครั้งแรกที่ไปเที่ยวเองไม่ได้ไปกับทัวร์ ชอบครับ รู้สึกเป็นอิสระได้สัมผัสชีวิตผู้คนจริง ๆ ตลอด 7 วันในญี่ปุ่นผมเจอคนจีนทุกหนทุกแห่งแต่ที่แปลกก็คือผมแทบจะไม่รู้เลยว่าคนไหนคนจีนคนไหนคนญี่ปุ่น เพราะหน้าตาคล้ายกันอยู่แล้ว และเดี๋ยวนี้นคนจีนก็นิยมไปเที่ยวกันเองกรุ๊ปเล็ก ๆ กับคนในครอบครัวเลยยิ่งดูกลมกลืนกับคนท้องถิ่นไปใหญ่ จะรู้ว่าเป็นคนจีนก็ต่อเมื่อได้ยินเขาคุยกัน เสร็จแล้วผมก็มานั่งนึกแปลกใจว่าทำไมคนจีนเมื่อมาอยู่ญี่ปุ่นจึงทำได้เหมือนคนญี่ปุ่น มีมารยาทสุภาพเรียบร้อย ไม่ลั้งเล้งขากกุกเหมือนอย่างที่โดนดูถูกเวลามาเที่ยวเมืองไทย พอผมหยิบความข้องใจอันนี้ขึ้นมาคุยกับเพื่อน เพื่อนผมบอกว่า เพราะเขารู้ว่าไปที่ไหนต้องทำตัวอย่างไรไงละ ไปญี่ปุ่นก็ต้องสุภาพเรียบร้อยเข้าไว้ แต่พอไปเมืองไทยก็ทำแบบไทย ๆ ซึ่งถือคือว่า “ทำได้ทุกอย่างตามใจคือไทยแท้” !! แหม..พอผมฟังเสร็จแทบสะอึก กระแทกใส่เพื่อนด้วยความเจ็บใจแทนคนไทยด้วยกันว่า “พูดอย่างนี้มันดูถูกคนไทยกันเองนี่หว่า”

แล้วบ.ก. New Silk Road สะครับ ท่านเองคงคุ้นเคยกับคนจีนมากกว่าผม ท่านเห็นยังงัยกับกระแส “เกลียดตัวกินไข่” ที่ผมเล่ามา ซึ่งที่จริงก็ไม่ใช่มีแต่บ้านเราหรอกนะครับ แม้แต่คนฮ่องกงซึ่งเป็นคนจีนด้วยกันแท้ ๆ ก็ยังตั้งข้อรังเกียจคนจีนแผ่นดินใหญ่ทั้ง ๆ ที่เขาชอบเงินสดเป็นปึก ๆ ไปนับให้ถึงร้าน ชอบก็ชอบแต่ไซเซียวมีเดียของคนท้องถิ่นในฮ่องกงก็ย้งแอนตี้

ใครจะคิดย้งงัยผมไม่รู้ แต่ตัวผมเองผมไม่ชอบสร้างอคติเรื่องเชื้อชาติ เพราะรู้ว่ามันเป็นตราบาปที่พวกฝรั่งชอบประทับให้กับคนผิวสีด้วยความอึดไ้มองคนอื่นไม่ขึ้น นอกจากไม่อคติแล้ว ผมยังทำตามคำสอนของพระพุทธเจ้าคือมองสรรพสิ่งไม่หยุดนิ่ง คนจีนยุคใหม่มีการศึกษานะครับ มีสังคมที่กว้างไกลกว่าคนไทยด้วย กะอึดแค่ความเคยชินในชีวิตประจำวันที่ตกทอดมาจากคนรุ่นเก่า ทำไมเด็กรุ่นใหม่เขาจะสลัดทิ้งไม่ได้ ให้เวลาเขาอีกหน่อยเถอะครับ !!

หนังไทยคว้ารางวัลเทศกาลหนังเชียงใหม่

“เทศกาลภาพยนตร์นานาชาติเชียงใหม่” Shanghai International Film Festival (SIFF) ปิดตัวไปตั้งแตกลางเดือนมิ.ย.ที่ผ่านมาปีนี้หนังจากประเทศไทยมีเฮ..คว้าไปหลายรางวัล รางวัลใหญ่ที่สุดและน่าภาคภูมิใจที่สุดสำหรับคนไทยตกเป็นของภาพยนตร์เรื่อง มหาสมุทรและสุสาน (The Island Funeral) โดยผู้กำกับหญิงคนเก่งพิมพ์ผกา โตวิระ แม้ไม่ได้รางวัลใหญ่ก็จริงแต่ก็ได้ Asia New Talent Award ในสาขาถ่ายทำยอดเยี่ยม (Cinematographer) ไปครองส่วน ต้มยำกุ้ง 2 กับ ซ็อคโกแลต จากสหมงคลฟิล์ม ได้รางวัลผู้กำกับคิวบู๊ยอดเยี่ยม (Best Action Movie Director) และออกแบบคิวบู๊ยอดเยี่ยม (Best Action Movie Choreographer) จากรางวัลระดับรองลงมาอีกชั้นหนึ่งเรียกว่า “Jackie Chan Action Movie Award” เป็นรางวัลที่ SIFF เพิ่งตั้งขึ้นใหม่เมื่อปีที่แล้ว

มหาสมุทรและสุสาน เป็นภาพยนตร์ กึ่ง ๆ สารคดีใช้เวลาถ่ายทำนานเกือบ 10 ปี เคยกวาดรางวัลใหญ่ระดับนานาชาติมาแล้วหลายประเทศ ปีที่แล้วได้รางวัล “ภาพยนตร์เรื่องยาวยอดเยี่ยมแห่งเอเชีย”

(Best Asian Feature Film Award) จากงานเทศกาลหนัง Tokyo International Film Festival ครั้งที่ 28 รวมทั้งรางวัลจากงานที่สิงคโปร์และฮ่องกง ขณะนี้อยู่ในระหว่างที่อังกฤษซื้อลิขสิทธิ์ไปฉายกว่าจะกลับมาให้คนไทยได้ชื่นชมคงต้องรออีกหลายเดือน

จีนจัดงานเทศกาลภาพยนตร์ปีละหลายงาน ในจำนวนนี้ SIFF ที่เชียงใหม่ถือเป็นงานเก่าแก่ที่สุดและเป็นที่ยอมรับมากที่สุด จัดขึ้นทุกปีในเดือนมิถุนายน ที่เพิ่งผ่านไปเมื่อเร็ว ๆ นี้เป็นครั้งที่ 19 รองลงมาจาก SIFF คือ BJFF หรือ Beijing International Film Festival อายุ 6 ปีจัดเป็นประจำทุกเดือนเมษายน นอกจากนี้ 2 งานใหญ่นี้แล้วยังมีอีกหลายงานที่จัดขึ้นในเมืองต่างๆ เช่น Guangzhou International Documentary Film Festival, Xining International Film Festival เร็ว ๆ นี้ ซีอานก็ริเริ่มจัดงานเทศกาลหนังขึ้นอีกงานหนึ่งเรียกว่า Xi'an Silk Road International Film Festival งานนี้จำกัดวงแคบลงมาให้อยู่ภายในหมู่ประเทศเอเชียที่อยู่บนเส้นทางสายไหมเท่านั้น เพราะรัฐบาลจีนประกาศแล้วว่าความร่วมมือ

มือกันทางวัฒนธรรมถือเป็นส่วนหนึ่งของนโยบายเศรษฐกิจเส้นทางสายไหมยุคใหม่ สำหรับงานเทศกาลหนังเชียงใหม่หรือ SIFF ที่เราจะคุยกันในวันนี้ หากดูจากรางวัลที่หนังไทยรับไปหลายรางวัลแต่ความสำคัญของรางวัลแบ่งได้เป็นหลายชั้นก็เกิดเป็นข้อสังเกตขึ้นมาว่า SIFF เป็นงานเน้นรางวัล เจ้าภาพขยันหารางวัลใหม่ ๆ มาแจกอยู่เรื่อย ๆ นอกจากรางวัลใหญ่ที่สุด Golden Goblet Award ที่ดีคู่มา กับงานนี้ตั้งแต่ต้นแล้ว ปีหลัง ๆ ยังมีรางวัลใหม่เกิดขึ้นอีกหลายสาย ๆ ละหลายสาขา ซึ่ง SIFF ให้เหตุผลว่าเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้สร้างหนังหน้าใหม่ความสามารถมาใช้ที่นี่เป็นที่แจ้งเกิด เช่นเดียวกับที่เปิดโอกาสให้หนังฟอร์มยักษ์ทำเงินระดับโลกมาใช้ที่นี่ที่ประกวดประชันชิงความเป็นเลิศเอารางวัลใหญ่ ๆ ไปครอง

พิธีเปิดงานจัดที่โรงละครเชียงใหม่ทุกปี มีการปูพรมแดง ประกาศชื่อนักแสดงระดับซูเปอร์สตาร์ขึ้นไปเดินโชว์ตัวบนพรมแดง สีสนั่นไม่น้อยหน้าเทศกาลหนังฮอลลีวูดที่อเมริกา หรือที่เมืองคานส์ของฝรั่งเศส ถ้วยรางวัลใหญ่ของ SIFF มีชื่อว่า Golden Goblet Award รูปร่างเป็น

จอกทองคำใส่เกล้าแบบจีนโบราณ แจกกัน 10 รางวัล ได้แก่รางวัลภาพยนตร์เรื่องยาว ยอดเยี่ยม ผู้กำกับยอดเยี่ยม นักแสดงชาย ยอดเยี่ยม นักแสดงหญิงยอดเยี่ยม การถ่ายทำยอดเยี่ยม ฉากยอดเยี่ยม ศิลปกรรมยอดเยี่ยม สารคดียอดเยี่ยม การตูนยอดเยี่ยม และ Jury Grand Prix (รางวัลที่โหวตกันภายในหมู่คณะกรรมการตัดสิน ซึ่งจะเป็นเรื่องเดียวกับเรื่องที่ได้รางวัลไปแล้วก็ได้หรือเรื่องอื่นก็ได้) ปีนี้มีผู้ส่งเข้าชิงรางวัลจอกทองคำทั้งหมด 2,096 เรื่อง จาก 108 ประเทศ

ปีที่แล้ว SIFF เพิ่มรางวัลใหม่ขึ้นมาอีกหนึ่งสายเรียกว่า Asian New Talent Award เป็นรางวัลสำหรับผู้ผลิตหน้าใหม่ ความสำเร็จจากเอเชีย ตั้งไว้ 6 รางวัลคือ ภาพยนตร์เรื่องยาวยอดเยี่ยม (มหาสมุทรและสุสาน ของไทยคว้าถ้วยไป) ผู้กำกับยอดเยี่ยม นักแสดงชายยอดเยี่ยม นักแสดงหญิงยอดเยี่ยม การถ่ายทำยอดเยี่ยม ภาพยนตร์ยอดเยี่ยมและบทยอดเยี่ยม (หนังอินเดียชื่อ Thithi คว้าไปทั้ง 2 รางวัล)

ปีที่แล้วเช่นกัน SIFF เพิ่มกิจกรรมขึ้นมาอีกหนึ่งอย่างพร้อมกับถ้วยรางวัลอีกหนึ่งสาย ตัวกิจกรรมชื่อว่า Jackie Chan Action Movie Week ได้รับ

เงินสนับสนุนส่วนหนึ่งจากเจ้าของชื่อคือ Jackie Chan หรือ เงินหลง เจ้าพ่อหนังแอ็คชั่นชั้นนำของโลก ตลอดสัปดาห์มีทั้งการฉายหนัง และการเสวนาเกี่ยวกับหนังแนวแอ็คชั่น ตอนกลางคืนมี Jackie Chan Action Movie Gala Night ฉายหนังที่ Jackie Chan นำแสดงโดยเฉพาะ SIFF ประกาศว่ากิจกรรมใหม่นี้เป็นการเปิดโอกาสให้คนในวงการหนังแอ็คชั่นได้มาพบปะกัน แบ่งปันประสบการณ์การใช้เทคนิคใหม่ ๆ และ special effect ใหม่ ๆ ในการทำให้ฉากบู๊ดูสมจริงน่าตื่นตาตื่นใจยิ่งขึ้น เรื่องไหนสมควรได้รับรางวัลให้

ผู้ชมเป็นคนตัดสิน คัดเลือกขึ้นมาทั้งหมด 8 เรื่องรับรางวัล Jackie Chan Action Movie Award ต้มยำกุ้ง 2 กับ ซ็อคโกแล็ต ของไทยคว้าไป 2 รางวัลก็จากสายหนังแนวแอ็คชั่นของ Jackie Chan ที่ว่านี้

ก่อนจะถึงการแจกรางวัลซึ่งจะมาในช่วงวันท้าย ๆ ตลอด 9 วันบรรยากาศในงาน SIFF เต็มไปด้วยความคึกคัก มุมหนึ่งเป็นมุมสำหรับจัดกิจกรรม Film Forum เปิดห้องประชุมตั้งวงเสวนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันแบบมีออาซิฟ วิทยากรรับเชิญมีทั้งดารานักแสดง ผู้สร้าง ผู้กำกับ บุคคลในวงการสื่อ ผู้บริหารกลุ่มธุรกิจบันเทิง ฯลฯ หัวข้อสนทนาที่ตั้งขึ้นมุ่งเพื่อค้นหาแนวโน้มและทิศทางการพัฒนาของอุตสาหกรรมภาพยนตร์จากหลากหลายทัศนะ บริษัทผู้สร้างภาพยนตร์ที่เข้าร่วมงานและบุคคลที่ไปชมงานทั่วไปสามารถเข้าร่วมฟังหรือขอรับคำปรึกษาจากวิทยากรได้

Film Panorama เป็นอีกกิจกรรมหนึ่งที่สร้างสีสันและบรรยากาศได้สมกับเป็นงานมหกรรมภาพยนตร์อย่างแท้จริง ประชาชนทั่วไปที่ไม่ได้มางานด้วยตัวเองก็สามารถมีส่วนร่วม โดยทางเจ้าภาพได้จัดหาภาพยนตร์จากประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกเกือบ 400 เรื่อง นำมาหมุนเวียนฉายให้ดูในโรงภาพยนตร์ 45 แห่งทั่วนครเชียงใหม่ กำหนดให้จำหน่ายบัตรผ่านประตูในราคาต่ำกว่าปกติกว่าเท่าตัว คือจากปกติขายที่ประมาณ 100 หยวนก็ลดลงมาเหลือ 30 กว่าหยวน ตลอด 9 วันตัวทุกที่ทุกโรงถูกคนจองหมด รวมคนที่เข้าชมทั้งหมดมากกว่า 3 แสนคน

SIFF ยังมีโครงการเรียกว่า SIFF Project ทำหน้าที่เป็นผู้จัดหาแหล่งเงินทุนให้กับนักสร้างหนังหน้าใหม่ โดยในระหว่างงาน SIFF จะเปิดรับโครงการที่มีผู้เสนอขอรับทุน แล้วคัดเลือกขึ้นมาปีละ 30 เรื่อง จากนั้นก็จัดให้เจ้าของโครงการพบกับเจ้าของเงินทุน ผู้ผลิต ผู้จัดจำหน่าย และ

หนังไทยคว้ารางวัลเทศกาลหนังเชียงใหม่ (ต่อ)

บุคคลอื่น ๆ ตลอดเส้นทางจนกว่าหนังจะออกฉายสู่สายตาสาธารณชน 10 ปีที่ผ่านมา SIFF Project ใช้วิธีนี้ช่วยสร้างดารานักแสดงและภาพยนตร์มีชื่อขึ้นมาจำนวนหนึ่ง

กิจกรรมสำคัญอีกอย่างหนึ่งของ SIFF คือการทำหน้าที่เป็น Film Mart เปิดโอกาสให้ผู้ซื้อภาพยนตร์กับผู้ขายภาพยนตร์มาเจอกันในงาน แล้วเจรจาตกลงกันจากในงานแบบ one-stop market ซึ่งปีนี้ SIFF คุยว่าได้รับความสำเร็จกว่าทุกปี สามารถดึงดูดผู้ซื้อเข้ามาเลือกสินค้าได้มากกว่า 6,000 ราย ช่วยนำไปสู่การนัดพบเจรจาซื้อขายกันได้ 630 ครั้ง บัญชีในงานกว่า 500 บัญชีบนพื้นที่จัดงาน 22,000 ตร.เมตรถูกเจ้าของสินค้าซื้อไปจนหมดเกลี้ยง 40% เป็นบริษัทหนังจากต่างประเทศ ประเทศไทยโดยสถานกงสุลไทย ณ นครเชียงใหม่ร่วมกับกรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ ก็ไปซื้อบูธเล็ก ๆ ไร่บูธหนึ่งขนาดพื้นที่เพียง 36 ตร.เมตร แล้วชักชวนบริษัททำหนังไทย 15 บริษัทเอาสินค้าไปเสนอขาย ชวนนักศึกษาไทยในเชียงใหม่แต่งชุดไทยมาซื้อเชิญลูกค้าให้เข้าบูธแล้วทำหน้าที่ล่ามให้ด้วย

คุณวีระศักดิ์ โควสุรัตน์ หนึ่งในคณะกรรมการคนหนึ่ง รายงานข่าวดีจากการไปร่วมงานครั้งนี้ว่า ผู้จัดจำหน่ายหนังของจีนสนใจซื้อ “หนังผี” ของไทยกันมาก ส่วนใหญ่ต้องการเอาไปฉายทางเพย์ทีวีหรือเคเบิลทีวีที่จ่ายค่าดูเป็นรายครั้ง บางบริษัทมาจับไปร่วมลงทุนสร้างหนังแนวสยองขวัญและหนังแนวรักโรแมนติกที่คนไทยถนัด คุณวีระศักดิ์บอกว่าตลาดจีนเปิดประตูกว้างอย่างไม่เคยมีมาก่อนให้กับทีมสร้างหนังขนาดเล็กของไทย ในการส่งออกนักแสดง ผู้กำกับ ช่างภาพ คนตัดต่อ คนแต่งเพลง เขียนบท แต่งหน้า ทำผม ออกแบบเครื่องแต่งกาย ออกแบบโปรสเตอร์ ออกแบบโฆษณา ฯลฯ ใครสนใจจะไปรับงานหรือไปร่วมลงทุนกับนายทุนจีนล้วนมีโอกาส เพราะตลาดหนังของจีนอนาคตสดใสและกว้างใหญ่ไพศาลมาก

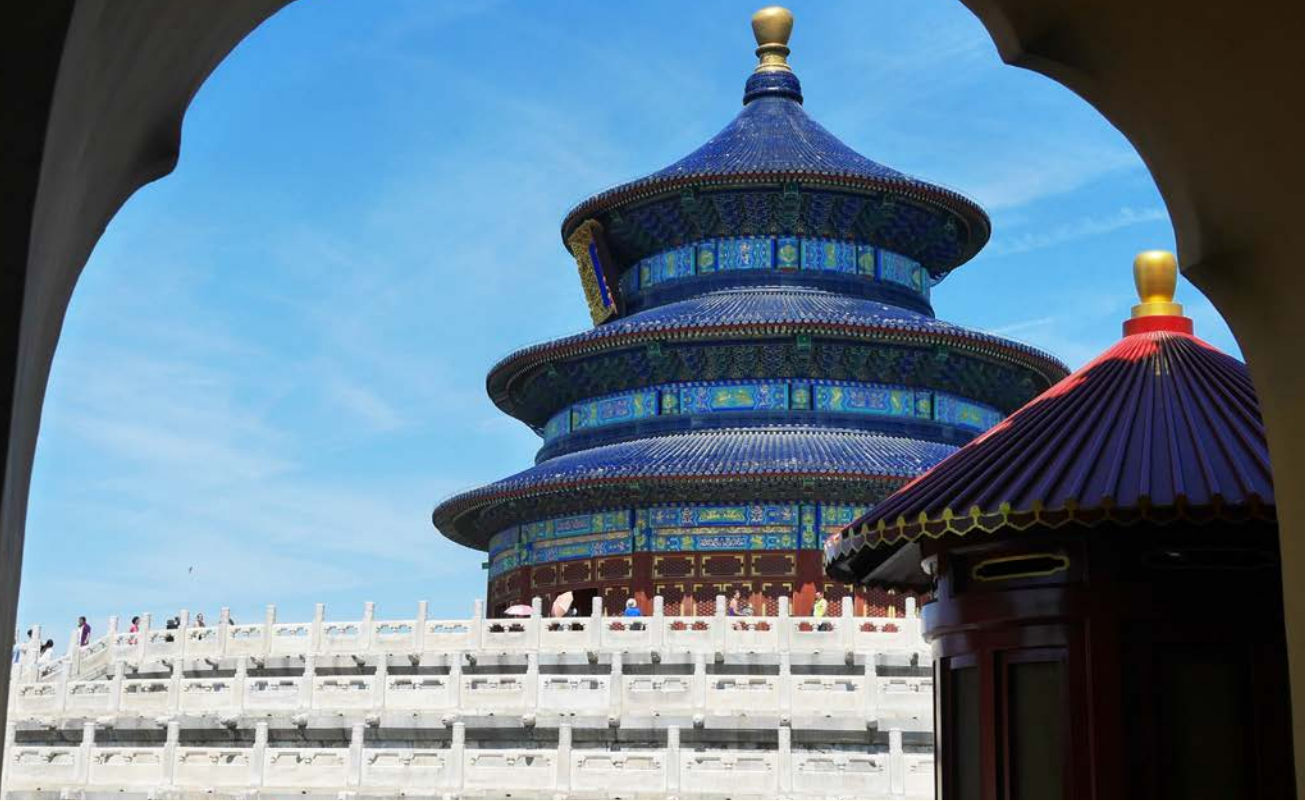
กว้างใหญ่แค่ไหน? ตัวเลขหลาย ๆ ตัวจากงานเสนา Film Forum ที่ SIFF ครั้งนี้มีคำตอบหนึ่ง.. แต่ละวัน ณ ที่ใดที่หนึ่งในประเทศจีน จะมีโรงภาพยนตร์สร้างใหม่เกิดขึ้นวันละ 21 โรง ตัวเลขนี้ไม่ได้เกิดขึ้นอย่างเลื่อนลอย แต่มีข้อเท็จจริงรองรับจาก

สถิติในอดีตที่ผ่านมา ซึ่งในปี 2014 จีนมีโรงภาพยนตร์อยู่ทั่วประเทศ 8,035 โรง ผ่านไปปีเดียวในปี 2015 ก็กระโดดพรวดขึ้นไป 4 เท่ากลายเป็น 31,627 โรง ถ้าแต่ละวันจีนมีโรงหนังสร้างใหม่เพิ่มขึ้นวันละ 21 โรงตามคาด ภายในปี 2017 ก็จะมีโรงภาพยนตร์มากกว่า 40,000 โรง ซึ่งจะเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ที่อเมริกาถูกคนอื่นแซงหน้า

ผู้บริหารของ “วันต้ามูฟวี่พาร์ค” กลุ่มธุรกิจโรงหนังยักษ์ใหญ่สุดของจีนกล่าวในงานเสนาครั้งนี้ว่า ด้วยจำนวนประชากรที่มีมากกว่า 1,300 ล้านคน และด้วยเศรษฐกิจของประชากรพันกว่าล้านคนที่นับวันดีขึ้นมีรายได้เพิ่มขึ้น ประเทศจีนจะมีศักยภาพในการสร้างโรงภาพยนตร์ขึ้นมารองรับได้ถึง 80,000 โรงสบาย ๆ

สอง.. อนาคตตลาดหนังของจีนยังดูดีจากการจำหน่ายตั๋วภาพยนตร์ที่หน้าโรงหรือ Box Office ซึ่งปีที่แล้วจีนมีรายได้จาก Box Office ทั่วประเทศ 6.78 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ คาดว่าภายในปีหน้าจะทำได้สูงกว่า 11 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ ซึ่งจะเป็นการแซงหน้าอเมริกาเป็นครั้งแรกทั้งในด้านจำนวนโรงภาพยนตร์ และรายได้จากการจำหน่ายตั๋วภาพยนตร์ และเมื่อถึงตอนนั้นก็แสดงว่า จีนได้ขึ้นมาเป็นยักษ์ใหญ่ของวงการอุตสาหกรรมภาพยนตร์แทนที่อเมริกาแล้ว !!

บูชาฟ้า... มหาสวรรค์ ที่เทียนถาน กรุงปักกิ่ง

ถ้าได้มีโอกาสได้มาเยือนปักกิ่ง ไม่ว่าจะมาเที่ยว มาเรียน หรือมาทำธุรกิจจะไรก็ตาม หนึ่งในสถานที่ ที่ต้องไปเยี่ยมชมอย่างยิ่งคือ หอบูชาฟ้าเทียนถาน (Tien Tan Temple of Heaven)

เพราะที่นี่เป็นจุดไฮไลต์ที่หนึ่งของการมาเยือนเมืองหลวงแห่งนี้ มีเกร็ดสาระมากมายที่น่าสนใจ และที่สำคัญที่สุดคือที่นี่ได้รับยกย่องว่าเป็นมรดกโลก อันที่จริงแล้วผมว่าไทยกับจีนก็มีความเชื่อ ที่คล้ายคลึงกัน อย่างหนึ่ง คือในเรื่องของการบูชาธรรมชาติเพื่อผลที่จะนำความอุดมสมบูรณ์มาสู่ผืนดิน

หอบูชาฟ้าเทียนถาน คำว่าเทียน Tian หมายถึง ท้องฟ้า ส่วนคำว่าถาน Tan หมายถึง แทนบูชา จากที่เคยอ่านพบมาจากหลายที่บอกเหมือนกันว่า หอบูชาฟ้าเทียนถานแห่งนี้สร้างโดยจักรพรรดิหย่งเล่อ สมัยราชวงศ์หมิง ถ้าจะนับปีกันก็มีอายุเกือบหกร้อยปีแล้ว หอที่ว่านี้ตั้งอยู่ทางด้านทิศตะวันออกเฉียงใต้ของวังหลวงหรือพระราชวังกู้กง หอฟ้าเทียนถานในอดีตจะเป็นที่สำหรับจักรพรรดิเสด็จออกจากวังหลวง

มาประกอบพิธีบวงสรวง บูชาสวรรค์ บูชาฟ้าดิน ขอให้พืชพันธุ์อุดมสมบูรณ์ ฝนตกต้องตามฤดูกาล เป็นประจำทุกปี หอเทียนถานมีบริเวณกว้างถึง 2.7 ตารางกิโลเมตร ใหญ่กว่าพระราชวังหลวงถึง 2 เท่า

แบ่งออกเป็นเขตของอาคาร 3 ส่วนที่สำคัญคือ หอประกอบพิธีบวงสรวงฟ้าดิน “ฉีเหนียนเตี้ยน” หอตั้งป้ายเทพเจ้า “หวางจุงหยี่” และแท่นบวงสรวง “หยวนชิวถาน” แต่ถ้าเราเดินเข้ามาจากทางทิศตะวันออก ซึ่งเป็นที่ตั้งของสถานีรถไฟฟ้าใต้ดิน เทียนถานตงเหมิน ก็ จะพบหอประกอบพิธีบวงสรวงฟ้าดิน “ฉีเหนียนเตี้ยน” แต่ก่อนจะพบหอที่ว่านี้เราจะต้องซื้อบัตรผ่านประตูและต้องเดินผ่านสวนสาธารณะเข้ามา ที่นั่นเราจะพบเห็นคนจีนมากมาย เดินทางมาเพื่อพบปะและออกกำลังกายกัน เพราะว่ามันนอกจากจะเป็น สถานที่ท่องเที่ยว

แล้วก็ยังเป็นสวนสาธารณะสำหรับพักผ่อนของคนปักกิ่งอีกด้วย โดยเฉพาะผู้สูงอายุซึ่งก็มีกิจกรรมหลากหลายรูปแบบน่าสนใจ เช่นบางคนก็จะมาเดินออกกำลังกาย บางคนก็มาร่ำมวยจีน ผักเขียนตัวอักษร เต็นรำชายของ เล่นแบด รำริบบิ้น บางคนก็มาเล่นหมากรุก และบางคนก็มาเล่นไพ่ ซึ่งผมก็พยายามอยู่มุงดูตามเค้าแต่ก็ไม่ทราบว่าจะเล่นไพ่อะไรกัน แต่ก็น่าจะมีการพนันด้วยแต่ตำรวจจีน คงไม่ว่าอะไรเพราะส่วนใหญ่เป็นผู้สูงอายุชวนเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกันมาเล่นแก้เหงายามเกษียณ ดูท่าทางท่านผู้สูงอายุเหล่านั้นจะรำเป็นพิเศษเพราะสังเกตจากเสียง หัวเราะที่ดังขึ้นเป็นระยะๆ

เดินผ่านสวนสาธารณะเข้ามาก็จะเจอหอประกอบพิธีบวงสรวงฟ้าดิน ซึ่งเราก็จะได้ตื่นตะลึงกับ สถาปัตยกรรมจีนที่ยิ่งใหญ่และสวยงาม ไม่น่าเชื่อว่าสิ่งก่อสร้างนี้สร้างด้วยไม้แต่ไม่มีการตกแต่งปูแม้แต่ชิ้นเดียว มีอายุเก่าแก่มาแต่ยังคงความสวยงามอยู่ เคยเห็นแต่ในหนังสือท่องเที่ยว ของจริงสวยงามกว่ามากเลย รอได้อยู่เซลฟีเลยครับ ที่นี้เท่าที่ทราบเคยสร้างและถูกทำลายเสียหายหลายครั้ง แต่ก็บูรณะขึ้นใหม่ทุกครั้ง สถาปัตยกรรมของหอประกอบพิธีบวงสรวงฟ้าดิน “ฉีเหนียนเตี้ยน” นี้จะใช้รูปทรงกลมเป็นต้นแบบ เนื่องจากความเชื่อว่างกลมหมายถึงโลกมนุษย์ รูปทรงอาคารสร้างเป็นแบบอาคารไม้ทรงกระบอกสูงประมาณ 40 เมตร มี 3 ชั้นด้วยกัน มุงด้วยกระเบื้องสีน้ำเงินเข้ม สีน้ำเงินเข้มของ

หลังคามีความหมายว่าสวรรค์ มีเสารองรับน้ำหนักรวม 28 ต้น ภายในอาคารมีเสากลางขนาดใหญ่ 4 ต้น เป็นตัวแทนของฤดูกาลทั้ง 4 ของจีน ภายนอกชั้นแรกจะมีเสา 12 ต้น เป็นตัวแทนของเดือนทั้ง 12 เดือน และอีก 12 ต้นอยู่ภายนอกสุด แทนความหมายของ 12 ชั่วโมงในหนึ่งวันตามหน่วยเวลาของจีนโบราณ เราเดินไปรอบๆ ถ่ายรูปจนหน้าใจแล้วก็เดินต่อไป ยังจุดที่สองคือ หอตั้งป้ายเทพเจ้า “หวางจุงหยี่” แต่จากจุดแรกมายังจุดที่สองนี้จะต้องเดินผ่าน ทางเดินเชื่อมต่อซึ่งค่อนข้างไกล

หอตั้งป้ายเทพเจ้า “หวางจุงหยี่” Huangqiongyu หรือ ตำนานเทพสถิตเป็นอาคารรูปทรงกลม สร้างในสมัยราชวงศ์หมิงเช่นกัน ทำด้วยไม้ทั้งหลัง แต่ผนังโค้งด้านหลังก่อด้วยอิฐ หลังคามุงด้วยกระเบื้องสีน้ำเงิน ชื่อเรียกตำนานเทพสถิตมาจากการที่ใช้ตำนานแห่งนี้ เป็น

ที่ประดิษฐานแผ่นป้ายของเทพเจ้าต่าง ๆ ที่ใช้ในการสักการะบวงสรวงฟ้าหรือสวรรค์ที่หอแห่งนี้จะมีลูกเล่นให้นักท่องเที่ยวอย่างเราได้เล่นได้ชมอยู่สองอย่างคือ ตรงด้านหน้าของหอนี้ ทางเดินตรงกลางก็จะมีแผ่นหินก้อนสี่เหลี่ยมขนาดไม่เท่ากันปูเรียง 3 แผ่น เรียกว่า หิน 3 เสียง คือ เมื่อยืนอยู่บนแผ่นหินแผ่นแรกที่ติดกับขั้นบันไดแล้วปรบมือ 1 ครั้ง จะมีเสียงสะท้อนกลับมา 3 ครั้ง เมื่อเปลี่ยนมายืนบนแผ่นหินที่ 2 แล้วปรบมือ 1 ครั้งจะมีเสียงสะท้อนกลับมา 2 ครั้ง ถัดไปเมื่อยืนบนแผ่นหินแผ่นที่ 3 ปรบมือ 1 ครั้ง เสียงสะท้อนกลับมาเพียงครั้งเดียว

อีกอย่างในตำนานหวางจุงหยี่นี้ ที่น่าแปลกประหลาดใจคือ กำแพงสะท้อนเสียงที่โอบรอบตำหนักอยู่ เป็นกำแพงทรงกลมมีเส้นผ่าศูนย์กลาง 65 เมตร กล่าวกันว่าเพียงกระชิบจากปลายข้างหนึ่งเสียงก็จะได้ยินคมใสชัดเจนที่ปลายกำแพงอีกข้าง

แต่ผมไปลองดูแล้วไม่ค่อยได้ผลเท่าไร เพราะนักท่องเที่ยวเยอะมากกกก พูดกระซิบภาษาไทยไปเสียงสะท้อนกลับอาจเป็นภาษาจีนก็ได้ กลายเป็นกำแพงแปลภาษา แปลกเข้าไปอีก ควรไปเช้าๆหน่อยนะ คนยังน้อยอาจจะได้ผลครับ

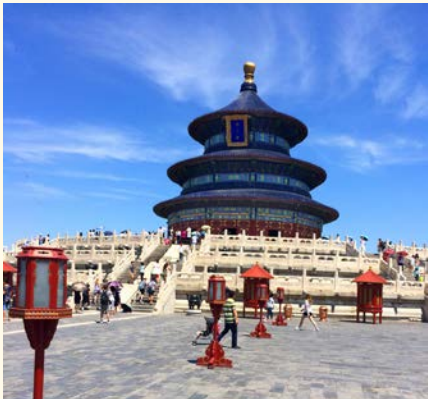
จุดที่น่าสนใจต่อไปเดินต่อจาก หอดังป้ายเทพเจ้า “หวางจุยหยี่” ไม่นไกลก็จะ เป็นแท่นบวงสรวงสวรรค์ (หยวนชิวถาน) นักท่องเที่ยวที่มาชมที่หอบูชาฟ้าเทียนถานนอกจะมาเดินชมความสวยงามของสถาปัตยกรรมแล้ว ก็ถือโอกาสมาคารวะฟ้าดิน ขอพรจากสวรรค์ด้วยเช่นกัน โดยเฉพาะที่แท่นบวงสรวง หรือ (หยวนชิวถาน) ซึ่งเป็นแท่นกลม สูง 3 ชั้น ตั้งอยู่กลางแจ้งล้อมรอบด้วยรั้วหินสีขาว แกะสลักเป็นลวดลายเมฆและมังกร ชั้นบนสุดเป็นลานกว้างโล่ง ตรงกลางเป็นหินอ่อนกลม มีเส้นผ่าศูนย์กลาง 80 เซนติเมตร ซึ่งจุดนี้ชาวจีน

เชื่อว่าเป็นจุดที่สามารถเชื่อมต่อกับสวรรค์ได้ เวลาประกอบพิธี ฮ้องเต๋จะคุกเข่าลงตรงใจกลางของแท่นหินตรงกลางลาน แล้วตั้งจิตอธิษฐานเพื่อขอพรจากสวรรค์ให้ฟ้าฝนตกต้องตามฤดูกาล พิษพันธุ้ธัญญาหารอุดมสมบูรณ์ และเมื่อพูดด้วยเสียงดังฟังชัด ฮ้องเต๋จะได้ยินเสียงสะท้อนกลับชัดเจน ทำให้รู้สึกว่าได้ยินโกล้ลิ่งคังดีลี้ที้ โกล้ฟ้า โกล้สวรรค์ และเหล่าเทพเทวดา ถือเป็นเทคนิคพิเศษของการก่อสร้างและการออกแบบในสมัยโบราณ

พอมาถึงจุดนี้นักท่องเที่ยวจะต่อคิวเข้าไปขอพรติดต่อกับสวรรค์กันทุกคน ทำให้บางครั้งต้องรอนาน แต่ถ้าไปเช้าๆ หรือช่วงหน้าหนาวที่มีนักท่องเที่ยวน้อย คุณก็คงไม่ต้องรอนาน รับบัตรคิวเข้าติดต่อกับสวรรค์กัน

ที่ผมประทับใจอีกอย่างเกี่ยวกับที่นี่ก็คือ สวนสาธารณะที่นี้จะดูแลรักษาต้นไม้

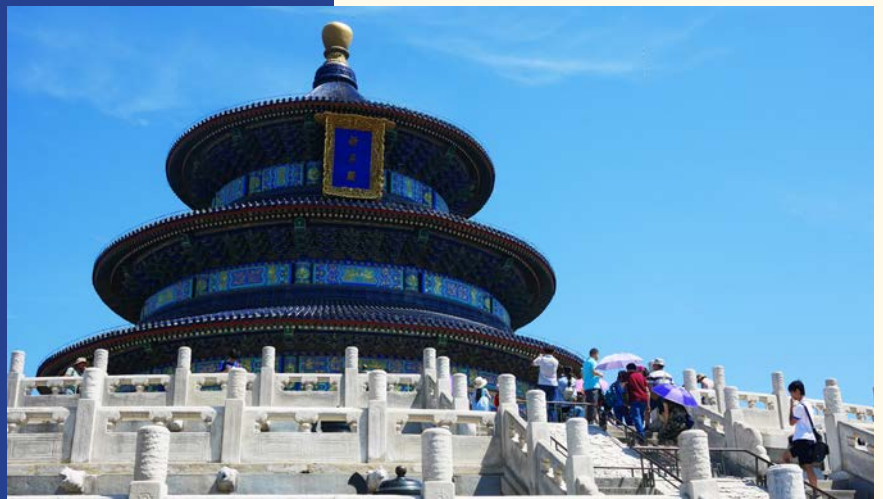
เป็นอย่างดีไม่ไค้กันง่าย ๆ โดยเฉพาะต้นไม้เก่าแก่อายุหลายร้อยปี ก็ยังถูกดูแลรักษาเป็นอย่างดีน่าชื่นชมมาก และนั่นก็รวมถึงโบราณสถานต่างๆด้วยถึงแม้ส่วนใหญ่มักทำด้วยไม้ก็ยังได้รับการดูแลรักษาทะนุบำรุงอย่างดี เพื่อนผมบอกว่าโบราณสถานที่นี้ต้องทนทานมาก เพราะสภาพอากาศที่นี้สุดๆทุกอย่าง หน้าหนาวก็ติดลบหลายองศา มีหิมะตก หน้าร้อนก็ร้อนจัดคล้ายบ้านเรา หน้าฝนก็ตกหนัก เรียกได้ว่าถ้าไม่ทนจริงๆ วัดวังเหล่านี้คงอยู่ไม่ได้ คนที่อยู่ที่นี่ก็เช่นกัน ต้องอดทนถึงจะอยู่ได้ เนื่องจากเมืองมังกรการแข่งขันมันสูงที่สุดในทุกด้าน สภาพอากาศก็โหดสุดๆไปเลยร่างกาย และจิตใจต้องแข็งแกร่งถึงจะอยู่รอด ส่วนผมสบายมากมาแป๊บเดียวไม่ต้องทนอะไรมาก เดี่ยวก็กลับบ้านละ แะแะ หนีฮ่าว...

วิธีการเดินทางไปหอบูชาฟ้าเทียนถาน

สามารถเดินทางโดยรถไฟใต้ดินสายที่ 5 มาลงที่สถานี Tiantandongmen (เทียนถานตงเหมิน) Exit A2 เมื่อขึ้นมาจากสถานี จะสังเกตเห็น Pearl Market (Hongciao Pearl) เป็นห้างขนาดใหญ่อยู่ฝั่งตรงข้ามใหญ่เทิร์นแล้วเดินไปทางด้านขวามือไปตามทางประมาณ 200 เมตร จะเจอกับทางเข้าหอฟ้าเทียนถานทางทิศตะวันออก

ค่าเข้าชมสาธารณะและหอบูชาฟ้า 34 หยวน หน้าหนาว 30 หยวน เวลาเข้าชมหอบูชาฟ้า 8.00 - 16.30 น. ส่วนที่เป็นสวนสาธารณะ 6.00 - 20.00 น.

ชกเกี้ยน..เที่ยวไปเขียนไป

ไปย้อนอดีต... เส้นทางสายไหมที่เจวียนโจว (1)

เจวียนโจวเป็น 1 ใน 24 เมืองสำคัญทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของจีน ด้วยเป็นเมืองที่ตั้งอยู่ริมทะเล มีชายฝั่งยาวเหมาะแก่การจอดเรือ เมื่อจีนพัฒนาเทคโนโลยีการเดินทางเรือจนมีความปลอดภัยในระดับหนึ่งแล้ว เจวียนโจวในครั้งนั้นก็กลายเป็นเมืองท่าที่มีเรือเดินทะเลเข้าออกคึกคักติดอันดับ 1 ใน 4 ของโลก เป็นจุดเริ่มต้นของเส้นทางสายไหมที่พ่อค้าจีนใช้เดินเรือไปค้าขายกับโลกภายนอก เป็นทางออกที่ชาวจีนยุคต่างๆ มักใช้เป็นี่ลงเรือหนีภัยสงครามและวิถีภัยทางธรรมชาติ คน همینนั้นบนเกาะไต้หวันวันนี้เกือบครึ่งหนึ่งมีบรรพบุรุษไปจากเจวียนโจว ชาวจีนโพ้นทะเลในประเทศต่างๆ อีกเกือบ 7 ล้านคนก็ไปจากเจวียนโจวเช่นกัน

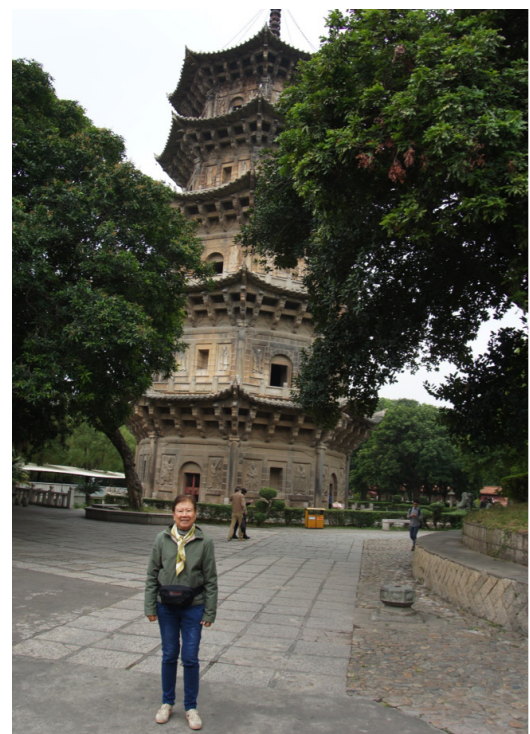

ทุกครั้งที่ศูนย์กลางอำนาจการปกครองของราชวงศ์จีนเกิดการรบกวนแย่งชิงอำนาจ หรือเกิดภัยพิบัติจนประชาชนได้รับความเดือดร้อน คนจีนส่วนหนึ่งจะอพยพไปอยู่ที่เฉียนโจว นำความเจริญและหลักปรัชญาทางศาสนาไปสู่เฉียนโจวเป็นระลอก ๆ เช่น ลัทธิเต๋า ขงจื้อ และพุทธศาสนา กระทั่งเมื่อคนจีนเริ่มเดินเรือค้าขายกับโลกภายนอก ศาสนาต่างด้าวอื่น ๆ เช่น คริสต์ อิสลาม ฮินดู ซินโต ฯลฯ ก็ถูกนำมาสู่เฉียนโจวเช่นกัน ทำให้เฉียนโจวในยุคนั้นกลายเป็นจุดรวมศูนย์ศาสนาสำคัญของโลก ผู้เขียนไปเฉียนโจวครั้งนี้ก็ได้เห็นทั้งศาลเจ้า วัด พุทธ โบสถ์คริสต์ มัสยิดอิสลาม หลายต่อหลายแห่ง

เฉียนโจววันนี้ยังดูหลังด้วยโบราณสถานศักดิ์สิทธิ์เก่าแก่ แต่ในฐานะเมืองท่าสำคัญทางเศรษฐกิจ สิ่งอำนวยความสะดวกสมัยใหม่ต่าง ๆ ก็เข้าถึงเฉียนโจวอย่างครบครัน ทุกวันนี้เฉียนโจวมีท่าเรือสำหรับเรือสินค้าขนาดใหญ่หมื่นตันขึ้นไปเข้าเทียบได้พร้อมกัน 128 ลำ ท่าเรือประมงแยกออกไปอีกส่วนหนึ่ง มีสายการบินและรถไฟความเร็วสูงวิ่งผ่านหลายสาย วันนั้นเราเดินทางจากเซี่ยเหมินมาเฉียนโจวก็อาศัยรถไฟความเร็วสูงนี้แหละ ระยะทาง 120 กม.วิ่งชั่วโมงเดียวก็ถึง ค่ารถก็แสนถูก 29.5 หยวน (150 บาท) เท่านั้น พอออกจากสถานีรถไฟก็ถึงท่ารถเมล์ มีรถเมล์เกือบทุกสายจอดรอผู้โดยสารเต็มลานจอด สอบถามจนรู้ว่ารถคันไหนไป “วัดโคหยวน” แล้ว เรา 2 คนก็ขึ้นนั่งด้วยความรู้สึกสบาย ๆ อิ่มอกอิ่มใจ

แต่..น่าเสียดาย พอรถเริ่มออกวิ่งเท่านั้นแหละความรู้สึกดี ๆ ของดิฉันก็หายไป.. อีตาโซเฟอร์คนนั้นแกลงอารมณ์บูดมาจากคนที่บ้าน พอสตาร์ทเครื่องได้ก็วิ่งตะบึงตะบอนจี้กันรถทุกคันที่ขวางหน้า

บีบแตรไล่ไปตลอดทางเสียงดังสนั่น ไม่สนใจว่าผู้โดยสารจะหัวทิ่มหัวต๋านขนาดไหน ตอนแรกดิฉันก็นึกเคือง แต่ต่อมาเริ่มนึกได้ว่าถึงแม้เฉียนโจวจะเป็นเมืองท่าสำคัญ แต่เมื่อเทียบกับปักกิ่ง เซี่ยงไฮ้ แม้กระทั่งเซี่ยเหมิน เฉียนโจวก็คือเมืองบ้านนอกดี ๆ นี่เอง โดยทางการแล้วถูกจัดให้เป็นเมืองชั้น 2 หรือชั้น 3 (2nd tier, 3rd tier) ถนนส่วนใหญ่ยังเป็นถนน 2 เลนวิ่งสวนกันได้ พาหนะเกือบทุกชนิด กระทั่งรถอีแต่นวิ่งกันสบายบนท้องถนน การจราจรจึงอลหม่านเป็นพิเศษ สภาพเช่นนี้เกิดขึ้นแล้วกับปักกิ่งและเซี่ยงไฮ้เมื่อ 10 กว่าปีก่อน เฉียนโจววันนี้ก็เหมือนกัน อีกไม่กี่ปีความเจริญก็จะไล่หลังมา แล้วทุกอย่างก็จะเปลี่ยนไปจนจำอดีตไม่ได้..

ตัวเมืองเวียนโจวมีแต่ตึกแถว 2 ชั้นค่อนข้างเก่า สลับกับวัดวาอารามและโบราณสถาน ตึกสูงทันสมัยยังไม่เห็น อ้อ..ที่เวียนโจวเราเจอขอทานด้วยค่ะ ก่อนมาเคยคิดว่าขอทานคงอันตรายจนไปจากประเทศจีนแล้ว ที่ไหนได้มาเจอที่หน้าวัดโคหยวนนี่เอง เป็นคนแก่ 3-4 คนนั่งจับกลุ่มกันอยู่ใต้ต้นไม้ พอเห็นคนถือกล้องผ่านมาก็กระจายกัน ออกปฏิบัติหน้าที่ แต่ไม่ให้อะไรหรือหอนะคะ เดินกลับไปคุยกันต่อหน้าตาเฉย.. สังเกตจากเสื้อผ้าหน้าผมแล้วคิดว่าไม่น่าจะเป็นขอทานอาชีพ เป็นคนแก่ไม่มีงานทำออกมาหาค่าขนมดีกว่าอยู่เฉย ๆ

ลงจากรถเมล์กว่าจะถึงวัดโคหยวนต้องเดินเท้าอีก 1 กิโลเมตร แต่เป็น 1 กิโลเมตรที่สร้างความตื่นเต้นให้ดิฉันอย่างคาดไม่ถึง ตลอดทางมีตลาดเช้าที่ชาวบ้านเอาของมาวางขายกันเต็มฟุตบาท บางส่วนวางล้าออกมากินพื้นที่บนถนน คนขายไก่ก็เอาไก่มาเชือดกันสด ๆ กุ้งหอยปูปลาเต็มหยองแหงอยู่ในกะละมัง ผักผลไม้บรรทุกมาเต็มกระบะ 3 ล้อเครื่อง ทั้งเสียงคนเสียงรถจ๊อแจ็จจอบอกไม่ถูก แต่สำหรับแม่บ้านที่เคยชินกับการจ่ายกับข้าวในตลาดสดอย่างดิฉัน มันเป็นเรื่องที่ถูกต้องใจมาก ๆ ยิ่งเป็นตลาดสดโอเพ่นแอร์แบบนี้เห็นไม่ได้เลยคะ ต้องกระโจนใส่ทันที.. ใช้นั่นก็แปลก ใช้นี้ก็อร่อย ใช้นั่นก็ถูกถูก.. การเดินตลาดสดในต่างแดนดิฉันมองว่า มันคือการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่ทำให้เราเข้าใจวิถีชีวิตชาวบ้านอย่างดีที่สุดเลยแหละ

“วัดโคหยวน” เป็นวัดพุทธเก่าแก่สร้างขึ้นครั้งแรกในยุคถึงปีค.ศ. 686 ต่อมามีการบูรณะและเปลี่ยนชื่ออีกหลายครั้ง ครั้งสุดท้ายจักรพรรดิเฉียนจงทรงตั้งชื่อให้ว่าวัดโคหยวน ในยุคซ่งโปรดให้สร้างสิ่งปลูกสร้างเพิ่มเติมเพื่อใช้เป็นที่จำวัดของพระสงฆ์จากแดนไกลที่เดินทางมากับเรือ ใน

ยุคหยวนมีการปฏิสังขรณ์ครั้งใหญ่เชื่อมต่ออาคารภายในวัดจนกลายเป็นวิหารใหญ่อย่างที่เห็นอยู่ในปัจจุบัน ครั้นถึงยุคหมิงกับยุคชิง 2 ราชวงศ์สุดท้ายยังมีการซ่อมแซมและขยายพื้นที่วัดออกไปอีกจนเป็นวัดขนาดใหญ่กินพื้นที่ถึง 80,000 ตร.เมตร

วัดโคหยวนเป็นพุทธสถานและโบราณสถานสำคัญระดับชาติ ลักษณะพิเศษคือมีวิหารใหญ่ชื่อว่า “วิหารเสาร้อยต้น” เพราะมีเสาริหารทำจากไม้ไผ่ถึงทั้งต้นรวมกันกว่าหนึ่งร้อยต้น บนยอดเสากะสลักด้วยศิลปะชั้นสูงเป็นรูปเทวดาเหาะงดงามมาก แทนบุชชากายในวิหารเป็นที่สถิตย์ของพระพุทธรูป 5 องค์ มีพระศากยมุนีประทับกลาง พระโพธิสัตว์อีก 4 องค์ ประทับสองข้าง เทวารักษ์ยืนอีกข้างละ 2 องค์ การสร้างพระพุทธรูปบูชาที่มีพระโพธิสัตว์ 4 องค์เป็นรูปแบบที่หาดูได้ยาก เฉพาะนิกายมัจฉะ 1 ใน 8 นิกายใหญ่ของพุทธศาสนาของจีนเท่านั้น (น่าเสียดาย ที่ไม่มีรูปถ่ายมาให้ดู เพราะห้ามถ่ายรูปในวิหาร)

ด้านหน้าของวิหารเป็นลานกว้าง มีต้นไม้เก่าแก่อายุกว่าพันปีปลูกอยู่ 8 ต้นเรียงเป็น 2 แถว คนจีนเรียกว่า “ต้นทรง” แต่ดิฉันดูเท่าไรก็ว่าน่าจะเป็นต้นไทร เพราะมีรากไทรย่อยลงมารอบลำต้น รากบางส่วนยาวขนไชลงไปในดินแล้วโต

ขึ้นเรื่อย ๆ จนกลายเป็นเสาแข็งแรงค้ำยันกิ่งก้าน
ของต้นทรงที่แผ่ออกไปรอบทิศทาง ส่วนลำต้นเดิมก็
เติบโตใหญ่ไปตามอายุด้วยรูปทรงที่แปลกตาไม่เหมือน
กันเลยแม้แต่ต้นเดียว เป็นความงามอันมหัศจรรย์ที่
ธรรมชาติสร้างสรรค์ขึ้นเองล้วน ๆ ต่อให้ศิลปินหน้า
ไหนก็ทำได้ไม่เหมือน

ด้านหลังของวัดมีเจดีย์ 2 องค์สูงเกือบ 50 เมตร
แต่เดิมเป็นเจดีย์ไม้ 7 ชั้นสร้างในยุคหลัง ต่อมาถูกภัย
ธรรมชาติทำลายปี 1238 จึงได้บูรณะใหม่โดยใช้อิฐ
ก่อ ถือเป็นเจดีย์คู่สูงที่สุดของจีนและเป็นสัญลักษณ์
ของเมืองเวียนโจวด้วย ใกล้ ๆ กันนั้นมีอาคารเล็ก ๆ
ชั้นเดียวมีรูปปั้นของพระอาจารย์ “หงอี่” ตั้งอยู่ด้าน
หน้า ที่นี่เคยเป็นที่จำวัดของท่านขณะผนวช ปัจจุบัน
ใช้เป็นหอจัดแสดงประวัติชีวิตของท่าน

ท่านอาจารย์หงอี่เป็นพระที่นำคารพบูชา ชื่อ
เดิมของท่านชื่อว่า “หลี่ชู่ถิง” ก่อนบวชท่านเคยเป็น
ทั้งจิตรกรที่นำวิธีการวาดรูปแบบตะวันตกโดยใช้
คนจริง ๆ เป็นโมเดลมาให้คนจีนรู้จัก เคยเป็นนัก
แสดงละครพูดจากนวนิยายฝรั่งที่มีชื่อหลายเรื่อง
เคยเป็นนักดนตรีคนแรกที่สอนนักเรียนโดยใช้ตัวโน้ต
5 เส้นแบบตะวันตก เคยเป็นกวี เป็นนักอักษรศิลป์
เป็นครูของศิลปินจีนชื่อดังในยุคนั้นเป็นจำนวนมาก

บิดาของท่านเป็นพ่อค้าแต่ท่านชอบศิลปะจึงขอ
พ่อไปเรียนหนังสือที่ญี่ปุ่น ใช้ชีวิตอยู่ที่ญี่ปุ่น 6 ปี
จนได้ภรรยาเป็นคนญี่ปุ่น ต่อมาท่านกลับประเทศ
และได้รับเชิญไปเป็นอาจารย์ที่วิทยาลัยแห่งหนึ่งใน
มณฑลเจ้อเจียง แต่ด้วยสาเหตุใดไม่ปรากฏ จู่ ๆ
ท่านก็หันเหชีวิตจากอาชีพครูไปบวชเป็นพระ แล้ว
ใช้เวลาส่วนใหญ่ในการรวบรวมพระธรรมวินัยที่
สูญหายไปจากจีน ตัวท่านเองก็มีวัตรปฏิบัติที่เคร่ง
มากจนได้รับยกย่องให้เป็นพระสังฆราชองค์ที่ 11
ของพุทธนิกายลี้จิ้งซึ่งเป็นนิกายที่เคร่งครัดพระ
วินัยที่สุด

ภายในหอที่ระลึกมีภาพถ่ายแต่ละช่วงชีวิตของ
ท่าน พร้อมภาพยกลอนที่ท่านเขียนด้วยลายมือ
ของท่านเอง เมื่อท่านอาพาธในปี 1942 ท่านเจริญ
มรณานุสติด้วยการงดฉันอาหาร ฉันแต่น้ำอยู่วัน 6
วัน วันที่ 7 หลังจากมอบให้พระอาจารย์เทียนฮวา
รับมิดชอบวัดแทนแล้ว ท่านก็สรงน้ำชำระร่างกาย
วันที่ 13 ก็มรณภาพขณะอายุ 63 พรรษา ท่านได้
รับยกย่องให้เป็นแบบอย่างของ..

“ฆราวาสที่ทำดีที่สุดในเทศฆราวาส เป็นพระที่
สร้างแบบอย่างดีที่สุดในเพศบรรพชิต”

>> ประตูทางเข้าวัดชวงหลิน หรือ วัดป่าสาละคู่
มรดกโลกทางวัฒนธรรมคู่กับเมืองโบราณผิงหยาว
เป็นสถานที่เก็บรักษาห่มพุทธปฏิมาเทพนฤมิต

วัดชวงหลิน

ห่มพุทธปฏิมาเทพนฤมิต

เรื่องลือกันว่า วัดชวงหลินแห่งเมืองผิงหยาว สามารถเก็บรักษาห่มพุทธปฏิมาอายุสมัยราชวงศ์หยวนถึงหมิงที่มีอายุกว่า ๕-๗๐๐ ปีไว้ได้อย่างน่าชื่นชม ไม่ว่าจะเป็นทั้งพุทธรูปสำริดอันสวยงามที่มีหลากหลายนับพันองค์ ในจำนวนนี้ได้รับยกย่องว่ามีความโดดเด่นงามเป็นเลิศของแผ่นดินหลายสิบองค์ โดยทั้งหมดยังอยู่สภาพดั้งเดิม มิถูกบูรณะดัดแปลง เป็นต้นแบบแห่งงานพุทธปฏิมาราวเทพนฤมิตที่ชาวมได้ยากของแผ่นดิน

วัดชวงหลิน 双林寺 Shuanglin Temple หรือ วัดป่าสาละคู่ ตั้งอยู่ห่างจากเมืองโบราณผิงหยาว 平遥古城 Pingyao Ancient City อันโด่งดังลงมาทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ ประมาณ ๖ กิโลเมตร อยู่ในเขตหมู่บ้านเฉียวโถวซุน กลางทุ่งนาอันชุ่มเขียว และสวนพุทราอันร่มรื่น เป็นวัดที่ได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกทางวัฒนธรรมขององค์การยูเนสโก คู่กับเมืองโบราณผิงหยาว เมื่อปีค.ศ.๑๙๙๗ หรือ เมื่อเกือบ ๒๐ ปีที่ผ่านมา

ประวัติการสร้างของวัดชวงหลิน ปรากฏอยู่ในแผ่นศิลาจารึกกุกจิวไผ่ (ปัจจุบันยังเก็บรักษาอยู่ภายในวัด) ซึ่งสร้าง

>> ลิงโตคู่หน้าประตูทางเข้าวัดชวงหลิน

>> พระวัชรปาณีแต่ละองค์มีความสูง ๓ เมตร มีใบหน้าดุดัน ในมือถืออาวุธ นิยมสร้างไว้หน้าวัด เพื่อขับไล่สิ่งอวมงคลทั้งหลาย

ขึ้นในรัชกาลจักรพรรดิซ่งเจินจง แห่งราชวงศ์ซ่งเหนือ มีเนื้อหาตอนหนึ่งว่า

“ในปี.ศ. ๑๐๑๑ วัดจงตูชื่อ ได้รับการปฏิสังขรณ์ในปีที่ ๒ แห่งรัชกาลหวู่ผิง ราชวงศ์เป่ย์ฉี (ปี.ศ.๕๗๑)”

นั่นหมายความว่า วัดแห่งนี้น่าจะสร้างขึ้นตั้งแต่สมัยต้นราชวงศ์เว่ยเหนือ (ราวปี.ศ.๓๘๖-๔๐๐) ในยุคที่พุทธศาสนารุ่งเรืองทางภาคเหนือของจีน

ต่อมา ในสมัยราชวงศ์ซ่งเหนือ จึงได้รับการเรียกในชื่อว่า “วัดชวงหลิน” หรือ “วัดป่าสาละคุ” อันเกี่ยวเนื่องกับพุทธประวัติ ตอนพระพุทธเจ้าเสด็จดับขันธปรินิพพานใต้ต้นสาละคุ

อาณาเขตวัดล้อมรอบด้วยกำแพงคล้ายเชิงเทียนสูง ๓ เมตร มีเนื้อที่รวม ๓.๗๑๑ ตารางเมตร จัดเป็นวัดขนาดใหญ่ นัก ภายในมีหมู่พระวิหารที่สร้างขึ้นในสมัยราชวงศ์หยวน จำนวน ๑๐ หลัง เก็บรักษางานพุทธปฏิมาล้ำค่า คือ รูปปั้นดินเหนียวลงสี ที่สร้างขึ้นจากโครงสร้างไม้ ส่วนปลายยอดทำด้วยเหล็กอันละเอียดอ่อนพลีว เป็นรูปพระพุทธเจ้า พระโพธิสัตว์ พระอัครสาวก พระอรหันต์ เทพธรรมบาล ยมบาล ฯลฯ จำนวนรวมถึง ๒,๐๕๖ รูป มีประวัติการสร้างมาตั้งแต่ปลายสมัยราชวงศ์ซ่งเหนือ หยวน และหมิง ที่ได้รับการอนุรักษ์ไว้ในสภาพดั้งเดิมได้อย่างน่าชื่นชม ควรค่าแก่การเรียนรู้มาก ที่สุดแห่งหนึ่งของประเทศจีน

๒

เมื่อเข้าไปในอาณาเขตกำแพงของวัด พระวิหารแรกก็สร้างความตื่นตาให้กับผู้มาเยือน เรียกว่า เทียนหวางเตียน 天王殿 ด้านหน้าวิหาร มีรูปปั้นพระวัชรปาณีสี่องค์ (ชื่อต้าจินกาง 四大金刚) มีขนาดความสูงองค์ละ ๓ เมตร ท่วงท่าองอาจ ผึ่งผายยิ่ง แม้แต่ละองค์มีบุคลิกที่แตกต่างกัน แต่แฝงไว้ซึ่งความดุดัน ดวงตาคอยจ้องเหล่าปวงอวิชา ในมือถืออาวุธ หมายถึงขับไล่สิ่งอวมงคลทั้งหลายมีต่างกัน

บนเพดานของวิหารนี้มีจารึกปีบูรณะวิหารนี้ในรัชกาลจักรพรรดิหมิงหงจื้อ ปี.ศ.๑๔๙๙ แสดงให้เห็นถึงอายุของงานพุทธปฏิมาในวัดแห่งนี้มีอายุไม่น้อยกว่า ๕๐๐ ปีมาแล้ว

เดินต่อไปด้านใน ตรงกลางคือวิหารพระศากยมุนีพุทธเจ้า 释迦殿 (ชื่อเจียเตียน) ประดิษฐานพระศากยมุนีพุทธเจ้าประทับบนแท่นดอกบัวขนาดใหญ่ สองข้างประดิษฐานพระมัชฌิมาโพธิสัตว์และพระสมันตภัทรโพธิสัตว์ และพระโพธิสัตว์องค์อื่น ๆ อันงดงามอ่อนช้อยยิ่ง สิ่งที่น่าสนใจภายในวิหารนี้ บริเวณฝาผนังทั้งสามด้าน มีรูปแกะสลักไม้ภาพพุทธ

>> หน้าวิหารเทียนหวาง มีรูปปั้นพระวัชรปาณีสี่องค์ หรือ ชื่อ ต้าจินกาง ในวันนี้มีนักศึกษาประติมากรรมจำนวนมากมาฝึก รังสรรค์ผลงานตน จากแบบอันงดงามที่อยู่ตรงหน้า

>> พระศากยมุนีพุทธเจ้าประทับบนอาสนะดอกบัว ภายในวิหารพระศากยมุนี พระพักตร์ทรงเอิบอิ่มสงบเย็น ด้านหลังมี ชุ่มเรือนแก้วอันงดงามประณีต

>> รูปปั้นพระโพธิสัตว์ อันสงบบเย็น ภายในวิหารพระศากยมุนี

ประวัติ ตั้งแต่เจ้าชายสิทธัตถะประสูติที่สวนลุมพินีวัน การศึกษาเล่าเรียน การเสด็จออกมหาภิเนษกรรม (ออกผนวช) การบำเพ็ญทุกรกิริยา การตรัสรู้ การเผยแผ่พระธรรม จนถึงเสด็จดับขันธปรินิพพานที่ได้ต้นสาละคู่ อันเป็นฉากสำคัญที่มาของชื่อวัดชวงหลินแห่งนี้ นับจำนวนรูปสลักได้ ๒๐๐ กว่ารูป เนื่องจากมีขนาดเล็กมาก บางส่วนจึงชำรุดเสียหายไปตามกาลเวลา

บริเวณด้านซ้าย เป็นที่ตั้งของ วิหารพระกษิติครรภโพธิสัตว์ 地藏殿 (ตั้งข้างเตียน) หรือพระตั้งข้างหวาง สองข้างประดิษฐานพระอัครสาวกเบื้องซ้ายขวา คือ พระเจ้าหมิง (ผู้บุตร) กับพระหมิงกง (ผู้บิดา) เศรษฐีผู้บริจาคที่ดินบนพุทธ

ศรีจิวฮวาซานเพื่อปฏิบัติและเผยแผ่พระธรรม แล้วพระเจ้าหมิง-บุตรชายมีความเลื่อมใสศรัทธาในวัตรปฏิบัติของพระตั้งข้างหวาง จึงขอกอบวช จากนั้นบิดา (พระหมิงกง) จึงขอกอบวชตาม และได้เป็นพระอัครสาวกเบื้องซ้ายขวา บริเวณผนังทั้งสามด้านประดิษฐานทศยมบาลในนรกขุมต่างๆ เนื่องจากพระตั้งข้างหวางทรงเป็นเจ้าของขุมนรก ทรงมีมหาปณิธานว่า “ช่วยสรรพสัตว์หมดเมื่อใด จึงขอบรรลุลัมมาสัมโพธิ หากนรกไม่ว่างจากนักโทษ ปฏิญาณไม่ขอสำเร็จเป็นพุทธ”

ฝั่งตรงข้าม มีวิหารพระอรหันต์ 罗汉殿 (หลอฮั่นเตียน) ภายในประดิษฐาน ๑๘ พระอรหันต์เจ้า ปั้นขึ้นในสมัยราชวงศ์หมิง ได้รับการยกย่องว่าเป็นเลิศแห่งพุทธปฏิมาอรหันต์เจ้า ที่แต่ละองค์สามารถรังสรรค์ขึ้นได้อย่างมีชีวิตชีวายิ่ง

ในบริเวณใกล้เคียง ยังมีอีกสองวิหารขนาดเล็กคือ วิหารเทพเจ้ามังกร (กวนอู) และวิหารเจ้าที่ (ถู่ตี้) ล้วนเป็นผลงานในสมัยราชวงศ์หมิงทั้งสิ้น

บริเวณหมู่อารามด้านหลัง มีวิหารที่ประดิษฐานพุทธปฏิมาอันเลื่องชื่อที่สุดของวัดชวงหลิน ด้านซ้ายคือ วิหารพระศัพทพุทธ 千佛殿 (เซียนฝอเตียน) ภายในประดิษฐานพระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวร (จื่อไจ้กวนอิม 自在观音) ปางมหาราชาลีลา หรือท่าประทับอย่างราชา ปางนี้ทรงยังเป็นบุรุษ ในตำนานกล่าวว่า เป็นปางสุดท้ายที่พระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวรทรงเป็นบุรุษ ก่อนที่จะเป็นสตรี และนิยมเรียกกันว่า “พระโพธิสัตว์กวนอิม”

>> บนผนังทั้งสามด้านของวิหารพระศากยมุนี มีภาพจำหลักไม้พุทธประวัติ ตั้งแต่เจ้าชายสิทธัตถะประสูติ จนพระพุทธเจ้าเสด็จดับขันธปรินิพพาน นับจำนวนได้ ๒๐๐ รูป

>> พระขันธกุมาร หรือ พระสกันทะ หรือ พระเวทโพธิสัตว์ อีกหนึ่งพุทธปฏิมาอันโด่งดังที่สุดของวัดซวงหลิน

(ทั้งนี้ จื่อโจ้วกวนอิน หรือ กวนจื่อโจ้ว เป็นนามที่พระถังซำจั๋งแปลจากคำว่า “พระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวร” ในภาษาสันสกฤต โดยก่อนหน้านั้นประมาณ ๓๐๐ ปี พระกุมารชีวะ หรือจิ๋วหมอลือ ได้แปลว่าคำเดียวกันนี้ว่า “กวนซื่ออิน” 观世音 หมายถึงฟังเสียงโลก และเป็นที่ยอมรับเรียกตั้งแต่บัดนั้น ต่อมาในสมัยราชวงศ์ถัง คำว่า “ซื่อ” ได้พ้องกับพระนามเดิมของจักรพรรดิถังไท่จง คือ หลี่ซื่อหมิน ดังนั้น จึงละคำว่า “ซื่อ” เรียกว่า “กวนอิน” หรือที่เราคุ้นเคยในสำเนียงแต้จิ๋วว่า “กวนอิม” มาจนถึงปัจจุบัน)

กล่าวกันว่า พระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวรปางมหาหรรษาชลีลาที่วัดซวงหลิน สมัยราชวงศ์หยวน อายุกว่า ๖๐๐ ปีองค์นี้ มีพระสิริโฉมที่งดงามที่สุด และเป็นต้นแบบของการปั้นตามแบบองค์นี้แพร่หลายไปทั่วประเทศ

ช่างพระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวร ประดิษฐานพระขันธกุมาร 韦驮尊天菩萨像 หรือพระสกันทะ หรือพระเวทโพธิสัตว์ อันเลื่องชื่อและมีชื่อเสียงที่สุดองค์หนึ่งของประเทศจีน พระขันธกุมารองค์นี้แกะสลักขึ้นอย่างงดงาม แผงไว้ด้วยความดุดัน ในอิริยาบถที่เปี่ยมด้วยพลัง ไบหนักมิ่งทึง ลายเส้นและภูษาภรณ์แบบขุนพลจีน พระหัตถ์ซ้ายข้างโค้งงออย่างได้

“

พระขันธกุมาร หรือพระสกันทะ หรือพระเวทโพธิสัตว์ อันเลื่องชื่อและมีชื่อเสียงที่สุดองค์หนึ่งของประเทศจีน พระขันธกุมารองค์นี้แกะสลักขึ้นอย่างงดงาม แผงไว้ด้วยความดุดัน ในอิริยาบถที่เปี่ยมด้วยพลัง ไบหนักมิ่งทึง ลายเส้นและภูษาภรณ์แบบขุนพลจีน พระหัตถ์ซ้ายข้างโค้งงออย่างได้สัดส่วน พระหัตถ์ขวาชำรุดเสียหายบางส่วน หากไม่ชำรุดน่าจะถือกระบองวัชรปะกลงพื้น แม้ว่าจะไม่สมบูรณ์ครบถ้วน แต่ยังคงได้รับการยกย่องให้เป็นเลิศในแผ่นดิน

”

สัดส่วน พระหัตถ์ขวาชำรุดเสียหายบางส่วน หากไม่ชำรุดน่าจะถือกระบองวัชรปะกลงพื้น แม้ว่าจะไม่สมบูรณ์ครบถ้วน แต่ยังคงได้รับการยกย่องให้เป็นเลิศในแผ่นดิน

พระขันธกุมาร รวมทั้งจตุรมาโลกบาล (ชื่อตำแหน่งในทาง) ล้วนเป็นเหล่าเทพธรรมธาดาของพุทธศาสนา มีหน้าที่คอยรักษาปกป้องพระอารามและพระศาสนา พระขันธกุมารเป็น ๑ ใน ๘ ขุนพล ภายใต้การบังคับบัญชาของท้าวฤทธราชูฎร์ ผู้อารักขาประจำทิศใต้

ตามพุทธสูตรกล่าวว่า พระศาสดาเคยมีรับสั่งให้ขันธกุมาร มีหน้าที่อารักขาบรรพชิต พิกษุพัทธาราม พระขันธกุมารเป็น “दारโณเจ้ากรรม” ของพุทธอาณาจักร มีฝีเท้ารวดเร็วหาผู้ใดเปรียบได้ เรื่องราวตอนสำคัญของพระขันธกุมารอยู่ที่ภายหลังการประชุมเพลิงพระศพของพระพุทธเจ้าแล้ว ก็มีปีศาจเท้าไวตนหนึ่งมาลักขโมยพระเขี้ยวแก้วของพระองค์ไปสององค์ เมื่อพระขันธกุมารทราบเหตุ จึงวิ่งไล่ตาม ปีศาจแม้จะได้อะเขี้ยวแก้วไป แต่ฝีเท้าไวสู้พระขันธกุมารไม่ได้ ถูกพระขันธกุมารจับตัวได้ในที่สุด

เมื่อพระขันธกุมารได้พระเขี้ยวแก้วคืนมาแล้ว นับเป็นความดีความชอบครั้งสำคัญ ดังนั้นจึงได้รับหน้าที่เป็นผู้อารักขาหลุมศพของพระพุทธเจ้า คอยป้องกันไม่ให้โจรมาขุดทำลายพระศพ

พระขันธกุมารจากอินเดียเข้าสู่จีน แล้วได้เปลี่ยนโฉมเป็นรูปขุนศึกแบบจีน โดยทั่วไปจะมีสองอิริยาบถ อิริยาบถหนึ่งคือยืนพนมมือ กระบองวัชรปะวางอยู่บนแขน อีกอิริยาบถหนึ่งคือถือกระบองวัชรตั้งอยู่กับพื้น อีกเมืองหนึ่งเท้าสะเอว

อิริยาบถแรกหมายถึง ยินดีต้อนรับอาคันตุกะผู้มาเยือน สามารถเข้าไปพำนักพักพิงในอารามได้ ส่วนอิริยาบถที่สองก็แสดงว่าเป็นวัดที่ไม่ต้อนรับคนภายนอก อย่าถือวิสาสะ

>> พระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวร ปางมหาราชลีลา (ประทับอย่างราชา) หรือจ้าวใจกวนอิน ภายในวิหารพระสหัสพุทธ

>> พระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวรปางสหัสหัตถ์ ภายในวิหารพระโพธิสัตว์ แกะสลักขึ้นอย่างงดงาม สมบูรณ์ น่าทึ่ง ด้านหลังและด้านข้างมีรูปแกะสลัก ๔๐๐ พระโพธิสัตว์ในอิริยาบถแตกต่างกัน

เข้าไปก่อนได้รับการอนุญาต เพราะจะถูกขับออกมาได้ โดยปกติพระชั้นธกุมารจะประดิษฐานอยู่ด้านหลังพระเมตไตรย์โพธิสัตว์ หันหน้าเข้าสู่รัตนมหารัชมหาวิหารชาติรี (ตาสงเปาเตี้ยน) เพื่อพิทักษ์พุทธอารามและบวรพุทธศาสนา...

ภายในวิหารนี้ ยังมีรูปเคารพที่น่าสนใจอีกคู่หนึ่งคือ บริเวณด้านหลังของพระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวร มีรูปของพระสุณกุมาร 善財童子 (ซานเฉิงจื่อ) และพระธิดามังกร 龙女 (หลงหนี่ว) สองพระอัครสาวกของพระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวร ประทับอยู่ด้านหลัง

กล่าวกันว่า พระสุณกุมาร เป็นบุตรของเศรษฐีแห่งบุญนคร เมื่อถือกำเนิดนั้น อัญมณีนานาชนิดพุ่งพรูออกมาได้ พื้นธรณีของบ้าน เศรษฐีจึงเชิญหมอดูมาดูราศีให้บุตรชาย และตั้งชื่อบุตรน้อยนี้ว่า "สุณ" สุณกุมารมุ่งมั่นทางธรรม ไม่มัวเมาลุ่มหลงในโลกียวิสัย ตั้งสัตย์ปฏิญาณว่าจะต้องสำเร็จเป็นพุทธะให้ได้

สุณกุมารมีความเพียรพยายาม ผ่านอุปสรรคนานัปการ เดินทางไปคารวะ ๕๓ กัลยาณมิตรด้วยความมียอท้อ ผ่านการทดสอบครั้งแล้วครั้งเล่า จนในที่สุด ทำให้พระสมันตภัทรโพธิสัตว์ซาบซึ้งใจ บันดาลให้ความปรารถนาของเขาเป็นจริงได้เป็นพระอัครสาวกเบื้องซ้ายของพระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวร

ส่วนพระธิดามังกร พระอัครสาวกฝ่ายขวาของพระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวร ผู้ช่วยในการสั่งสอนมวลสรรพสัตว์นั้น การบรรลุของธิดามังกรแตกต่างกับพระสุณกุมารราวฟ้าดิน เพราะพระธิดามังกรสำเร็จพุทธะแบบรวดเร็วทางลัด

กล่าวกันว่า ธิดามังกรเป็นธิดาของสาครเทพนาคราช หรือเจ้าแห่งมหาสมุทร (๑ ใน ๒๐ ของเทพผู้ยิ่งใหญ่) เธอเป็นคนเฉลียวฉลาด อายุ ๘ ขวบได้สดับฟังพระธรรมเทศนาของพระมัญชุศรีโพธิสัตว์ในวังบาดาล ก็พลันเห็นแจ้งในสังขารธรรม จึงเดินทางไปเข้าเฝ้าพระพุทธองค์ที่ภูเขาคิชกูฏ และได้สำเร็จ

เป็นพุทธในรูปรกายหรือมังกร

เรื่องราวการสำเร็จพุทธะของสองพระอัครสาวกเบื้องซ้ายขวาของพระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวร คือพระสุณกุมารและพระธิดามังกรที่เรารู้จักกันดีนี้ มีความแตกต่างกันอย่างตรงกันข้าม สะท้อนให้เห็นการบรรลุพุทธะที่แตกต่างกันตามบุคคล โดยแท้จริง...

อีกวิหารหนึ่ง ที่มีชื่อเสียงของวัดซวงหลิน คือวิหารพระโพธิสัตว์ 菩薩殿 (ผู้ซาเตี้ยน) ภายในประดิษฐานพระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวรปางสหัสหัตถ์ พระพักตร์ทรงเอิบอ้อม เปี่ยมด้วยพระมหากรุณาธิคุณต่อมวลสรรพสัตว์อย่างหาที่สุดมิได้ ทรงมีพระหัตถ์ข้างละ ๑๐ เป็นตัวแทนพระสหัสหัตถ์ที่กล่าวถึงตามคติพุทธมหายาน ว่า พระอวโลกิเตศวรได้สดับพระธรรมเทศนาของพระตถาคตเจ้าแล้ว ได้ตั้งสัตยาธิษฐานว่า จะบำเพ็ญประโยชน์บำบัดทุกข์บำรุงสุข

>> พระสุณกุมารและพระธิดามังกร สองอัครสาวก แกะสลักอยู่บนฝาผนัง ด้านหลังพระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวร ที่มีประวัติการสำเร็จพุทธอันน่าสนใจ

>> ๑๘ พระอรหันต์ ในวิหารพระอรหันต์ ได้รับการยกย่องว่าเป็น ๑๘ พระอรหันต์ที่แกะสลักขึ้นได้อย่างสมบูรณ์

แก่สรรพสัตว์ทั้งปวง ด้วยแรงบันดาลแห่งสัตยาธิษฐานดังกล่าว จึงส่งผลให้มีพระหัตถ์งอกออกมาเป็นพันมือพันตา พันมือมีความหมายเป็นนัยว่าเพื่อปกป้องรักษาชีวิตสรรพสัตว์ พันตาเพื่อสอดส่องดูแลทุกข์สุขในโลกมนุษย์ แผ่ความหมายแห่งพระมหากรุณาธิคุณ มีธรรมานุภาพสุดเปรียบปราน อันเป็นที่มาของหนึ่งใน ๓๓ นิรมาณกายอันเป็นที่นิยมของพระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวรในปัจจุบัน

บริเวณฝาผนังมีภาพจำหลักสำคัญคือ ๔๐๐ พระโพธิสัตว์ที่ประดิษฐานเรียงรายอยู่บนผนังทั้งสิ้น แต่ละองค์มีอิริยาบถและอาการปฏิกิริยาที่แตกต่างกัน

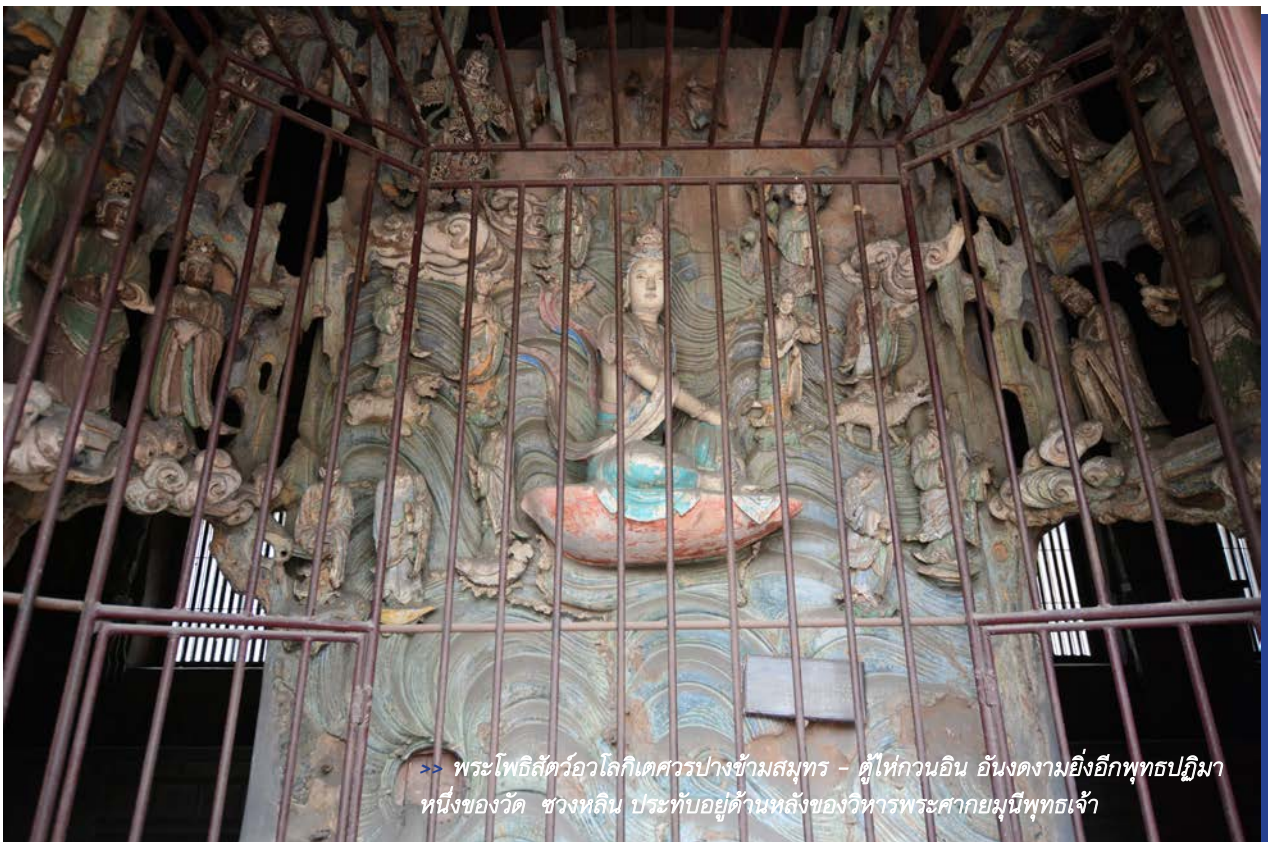
รูปเคารพทั้งหมดในวิหารพระสหัสพุทธและวิหารพระโพธิสัตว์ นับเป็นผลงานชิ้นเอกในสมัยราชวงศ์หมิง ในช่วง

>> เหล่ายมบาล ประทับอยู่ข้างพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์

รัชกาลจักรพรรดิหมิงอิงจง ปีค.ศ.๑๔๖๐-๑๔๖๔ ที่มีชื่อเสียงมากที่สุดอีกส่วนหนึ่งของวัดซวงหลิน

ด้วยความเลิศล้ำแห่งงานหมู่พุทธปฏิมาของวัดซวงหลินที่นับได้ว่ายิ่งกว่าองค์ โดยมีรูปปั้นพระซันธกุมาร พระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวรปางมหาราชสีลา ปางสหัสหัตถ์ ปางข้ามสมุทร ๑๘ พระอรหันต์ พระโพธิสัตว์ และเหล่าเทพธรรมบาลทั้งหลาย ซึ่งได้รับการยกย่องว่าเป็น “พุทธปฏิมาเทพนฤมิต” หรือ “ขุมทรัพย์งานศิลปกรรมล้ำค่าแห่งบูรพทิศ” แม้จะผ่านกาลเวลามากกว่า ๕-๗๐๐ ปี แต่ผลงานชิ้นครุเหล่านี้ ยังถูกเก็บรักษาและได้เป็นต้นแบบให้นักศึกษาศิลปะสาขาประติมากรรมจากทั่วประเทศจีน มาสร้างสรรค์ผลงานชิ้นเอกของตน ให้เทียบเคียงกับผลงานมรดกโลกที่คงดำรงอยู่ตรง ณ เบื้องหน้า

>> พระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวรปางข้ามสมุทร - คู่ไท่กวนอิน อันงดงามยิ่งอีกพุทธปฏิมาหนึ่งของวัด ซวงหลิน ประทับอยู่ด้านหลังของวิหารพระศากยมุนีพุทธเจ้า

เจ้าพ่อไอที กับ อีคอมเมิร์ซ

2

สตีฟ จ๊อบส์ vs แจ็ค หม่า

You should learn from your competitor,
but never copy. Copy and you die.
จงเรียนรู้จากคู่แข่ง แต่ห้ามก๊อปปี้
ก๊อปปี้เมื่อไหร่..ตายเมื่อนั้น

- Jack Ma ผู้ก่อตั้ง Alibaba Group -

Good artists copy; Great artists steal!
ศิลปินที่เก่ง..ก๊อปปี้ ศิลปินที่ยิ่งใหญ่..ขโมย!

- Pablo Picasso II: Steve Jobs -

สตีฟ จ๊อบส์ ขโมยไอเดียการนำเมาส์คอมพิวเตอร์ สิ่งประดิษฐ์สำคัญของบริษัท Xerox (ตั้งแต่ต้นทศวรรษ 1970s) มาใช้กับคอมพิวเตอร์ Macintosh ของ Apple เป็นครั้งแรก จนเป็นที่รู้จักและคุ้นเคยกันไปทั่วโลก

แจ็ค หม่า ขโมยไอเดียการค้าออนไลน์มาจาก Amazon และ eBay แต่ปรับให้เข้ากับรูปแบบสังคม วัฒนธรรม และพฤติกรรมคนจีน

มีผู้รู้ตีความว่า Copy แตกต่างกับ Steal ตรงที่ก๊อปปี้เป็นการพยายามทำเลียนแบบให้เหมือนของต้นฉบับ เช่นพวกกระเป๋าก๊อปปี้เกรด A ของยี่ห้อแบรนด์เนมทั้งหลายขายยังไงก็ไม่ได้ราคาเป็นหมื่นเป็นแสนเหมือนต้นฉบับ

ขณะที่ Steal เขาอธิบายไว้ว่า มันคือการนำไอเดียของต้นฉบับมา แล้วใส่ความเป็นตัวตนของตนเองลงไป การขโมยหรือยืมไอเดียมา เป็นเสมือนเพียงการจุดประกาย ไม่ได้ก๊อปมาเป๊ะๆ

ก่อนจะเกิด Alibaba...ก็มา เยลโล่เพจเจส

ในปี 1995 แจ็ค หม่า เดินทางไป Seattle สหรัฐอเมริกา เป็นครั้งแรก ในฐานะล่าม ให้กับบริษัทคนจีนแห่งหนึ่ง

นอกจากเป็นการไปอเมริกาครั้งแรก ทริปนั้นแจ๊คยังได้ รู้จักกับอินเทอร์เน็ตเป็นครั้งแรกเช่นกัน!

เขาได้ลองค้นหาคำว่า “beer” บนอินเทอร์เน็ต ได้ ผลลัพธ์การค้นเป็นเปียร์หลากยี่ห้อจากหลายประเทศ โดย ไม่พบเปียร์ซักหนึ่งแบรนด์จากจีน!

จากจุดเล็กๆ ตรงนี้ แจ๊ครู้ได้เลยว่าจีนยังอยู่หลังม่านไม้ไผ่ โลกออนไลน์ยังไม่มีเมืองจีน ยังไม่รู้จักธุรกิจใดๆ ที่จีน อีก 2 ปีต่อมา แจ๊คกับเพื่อนๆ รวมเงินได้ 20,000 ดอลลาร์ (ประมาณ 700,000 บาท) ตั้งบริษัทอินเทอร์เน็ตแห่งแรกของจีน เพื่อรับทำหน้าที่เว็บไซต์ให้กับธุรกิจการค้าในประเทศจีน จนเป็นที่มาของสมุดหน้าเหลืองออนไลน์ของจีน หรือไซน่า เยลโล่เพจเจส (China Yellowpages)

แจ๊ค หม่า สามารถตั้งบริษัทออนไลน์ได้ ทั้งที่เขาไม่รู้ อะไรเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์เลย แจ๊คแค่ steal หรือหยิบ ยืมไอเดียที่มีอยู่ดาษดื่นแล้วในโลกตะวันตก มาใช้กับเมือง จีน ตลาดเกิดใหม่ในโลกตะวันออก และในอีกเพียงแค่ 3 ปี ต่อมา บริษัทนี้ทำเงินให้แจ๊คได้ถึง 800,000 เหรียญ หรือ ประมาณ 30 ล้านบาท โอ้ว...แจ๊ค นายแน่มาก!

สตีฟ v สตีฟ เพื่อนรัก..หักเหลี่ยมโหด

สตีฟ จ๊อบส์ ก็แจ๊คเช่นแจ๊ค หม่า ในด้านความรู้ทาง คอมพิวเตอร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อเทียบกับเพื่อนรุ่นพี่ สตีฟอีกคนหนึ่งนี่ “สตีฟ วอซนิแอค” เรียกว่า ถ้าไม่มีวอซ นิลิตภัณฑ์อันล้ำเลิศของแอปเปิ้ลก็คงไม่เกิด สตีฟหนึ่ง ไอ เดียล้ำ สตีฟสอง ไอทีลิก สองสตีฟ ส่วนผสมที่ลงตัว....จริง เหรอ??

สตีฟหนึ่ง รับงานจากบริษัท Atari ที่ให้มาลดจำนวนชิป ที่ต้องใช้บนแผงวงจร ลดได้ให้ตัวละ 100 เหรียญ สตีฟหนึ่ง ส่งงานต่อให้สตีฟสอง โดยตกลงกันว่าแบ่ง 50:50 และสตีฟ สองหรือวอซ ก็สามารถลดชิปได้ถึง 50 ตัว! คิดเป็นเงิน 5,000 เหรียญ!

สตีฟหนึ่งได้รับเงินจากอาตาริเต็มจำนวน 5,000 เหรียญ ทว่า สตีฟสองได้ส่วนแบ่งเพียง 350 เหรียญ ใช้คุณฟัง(อ่าน)ไม่ผิด! วอซได้เงินส่วนแบ่งเพียง 350 เหรียญ นั่นก็เพราะสตีฟหนึ่งโกหกวอซว่าได้เงินมาจากอาตาริเพียง 700 เหรียญเท่านั้น และวอซไม่เคยได้รู้ความจริงนี้ จนกระทั่งอีก 10 ปีให้หลัง! โอ้ว..จ๊อบส์ นายแย่มาก!

เรียกได้ว่าสตีฟ จ๊อบส์ steal ขโมยทั้งผลงาน ทั้งเงิน และเหนือสิ่งอื่นใด Trust ความไว้วางใจ จากเพื่อนซึ่งผู้ร่วมก่อตั้งบริษัท Apple!

สตีฟกับคอมพิวเตอร์ไอโซ NeXT...??

ใครจะเชื่อว่า บริษัท Apple ที่ผูกติดอยู่กับชื่อของสตีฟ จ๊อบส์ จนแทบจะแยกจากกันไม่ออก บริษัทที่เขาเป็นคนก่อตั้ง (ร่วม) มากับมือ จะไล่เขาออกได้!

จอห์น สคัลลี CEO ของบริษัท Apple ในเวลานั้น คนที่สตีฟชิงตัวมาจากบริษัทเป๊ปซี่ ทนไม่ได้กับพฤติกรรมเอาแต่ใจตัวเอง ไม่ฟังเสียงคนอื่น ใช้งานลูกน้องเหมือนทาส เรียกว่าอึดใจก็มาเต็ม

ที่สำคัญ นโยบายสถาปัตยกรรมแบบปิดของสตีฟ ทำให้บริษัทต้องสูญเสียส่วนแบ่งทางการตลาดให้กับคู่แข่ง ดาวรุ่งพุ่งแรงอย่าง Microsoft ของบิลล์ เกตส์ ที่ steal ขโมยไอเดีย (อีกแล้ว) ของระบบปฏิบัติการบนเครื่อง McIntosh ไปสร้างเป็น Windows ที่เปิดให้ทุกบริษัทผู้ผลิตเครื่องใช้กันได้อย่างแพร่หลาย จน Windows ครองโลก

12 ปี ที่สตีฟหายไปจาก Apple ตั้งแต่ปี 1985 เขาไม่ได้อยู่เฉยๆ เขาพาลูกน้องคนสนิทอีกห้าคนจาก Apple ออกมารวมก่อตั้งบริษัทคอมพิวเตอร์ใหม่ที่มีชื่อไฉไลว่า NeXT (e เป็นอักษรตัวเล็กเดียว)

สตีฟจัดเต็มทุกอย่างกับคอมพิวเตอร์ไอโซ NeXT เฉพาะแค่โลโก้กระจอกๆ ของบริษัท ก็ราคาปาไปถึงหนึ่งแสนดอลลาร์ หรือ 3,500,000 บาท

ไม่รวมถึงความสมบูรณ์แบบทุกอย่างตั้งแต่อุปกรณ์เล็กๆ ภายในจนถึงภายนอก ทำให้คอมพิวเตอร์ NeXT ราคาเมื่อปี 1990 สูงถึงเครื่องละ 9,999 เหรียญ หรือ 350,000 บาท โอ้ว..แม่เจ้า!

แต่ด้วยซอฟต์แวร์ขั้นเทพของ NeXT ผนวกกับบริษัท Apple ในยามไร้เงาสตีฟ แทบจะไม่มีที่ยืนในโลกธุรกิจได้เข้าซื้อกิจการของ NeXT ในปี 1997 นั่นทำให้บิดาของ Apple ได้กลับคืนสู่มาตุภูมิอย่างภาคภูมิใจอีกครั้ง พร้อมกับการกำเนิดของนวัตกรรมโปรดักต์ i สุดแนว!!

ใถ้อย่าง เสียอย่าง ครอบครัวต้องมาก่อน..?

ทั้งสองผู้ยิ่งใหญ่ต่างทุ่มเทให้กับงาน ผลงานของทั้งสองล้วนประจักษ์ชัด สตีฟ จ๊อบส์เป็นเสมือนดั่งศาสตราหรือเซนต์ที่สาวกทุกคนนับถือ ตัวตายแต่ชื่อยัง! แจ็ค หม่า ทุกวันนี้ต้องเดินสายบรรยายซักเซสสตอรี Success Story สร้างแรงบันดาลใจไปทั่ว

ทุกความสำเร็จมักแลกมาด้วยบางสิ่งเสมอ ไม่เว้นแม้แต่กับสองผู้ยิ่งใหญ่!

สตีฟ จ๊อบส์ ในวัยหนุ่ม ปฏิเสธหวานใจวัยใส เพื่อนคู่ใจ ตั้งแต่สมัยมัธยม คริสแอน เบรนนาน Chrisann Brennan ไม่ยอมรับกระทั่งลูกสาวแท้ๆ ของตัวเองที่ชื่อลิสซ่า Lisa เหมือน “กลัว” ที่จะรัก ไม่รู้ว่าเป็นเพราะสตีฟเพียงแค่ว่า “แผลในใจ” เรื่องไม่เป็นที่ต้องการตั้งแต่สมัยยังเล็กของตัวเอง (โปรดอ่านฉบับที่แล้ว) ไม่สำเร็จหรือไม่

กระนั้น สตีฟก็เกี่ยวข้องด้วยการนำชื่อลูกสาวมาตั้งเป็นชื่อคอมพิวเตอร์รุ่นหนึ่งของ Apple (แต่ก็ยังปากแข็งว่าไม่ใช่

>> โลโก้บริษัท NeXT คอมพิวเตอร์ ราคา 100,000 ดอลลาร์

เช่นนั้น พร้าบอกว่า LISA เป็นตัวย่อของ Local Integrated System Architecture) ชีวิตครอบครัวสติฟ ล้มเหลวตั้งแต่ยังไม่เริ่ม สวนทางกับชีวิตงานที่พุ่งขึ้นถึงขีดสุด สำนวนที่ว่า Lucky in Game, Unlucky in Love ดูจะเหมาะสมกับเจ้าพ่อไอทีใจปิดคนนี้จริงๆ

ส่วนแจ๊ค หมา แม้ว่าจะได้แต่งงานกับหวานใจวัยใส จางหยิง (Zhang Ying) เพื่อนสมัยเรียนวิทยาลัยครู แต่ทว่าชีวิตคู่ไม่ได้ Live happily ever after มีความสุขตลอดไปตั้งตอนจบของเทพนิยาย

ช่วงเริ่มก่อตั้งบริษัท Alibaba แน่นนอนทุกสิ่งไม่ได้ได้มาโดยง่าย หมาต้องวิ่งวุ่นอยู่กับธุรกิจเกิดใหม่ของเขา ในสภาพแวดล้อมที่ทุกอย่างยังไม่เอื้ออำนวย ธุรกิจออนไลน์ที่ไม่เห็นหน้าค่าตาผู้ซื้อผู้ขาย ต่างไปจากการทำธุรกิจแบบเดิมๆ ในจีนโดยสิ้นเชิง ผู้คนยังไม่มีความเชื่อมั่น ขาดศรัทธา แม้แต่ที่ที่รวมบริษัทไฮเทคที่สุดในโลกอย่าง Silicon Valley ก็ยังปฏิเสธที่จะร่วมทุนกับเขา ไม่มีใครเชื่อมั่นในรูปแบบการทำธุรกิจ (Business Model) B2B ของ Alibaba เลย

แต่ผู้ที่ได้รับผลกระทบที่สที่สุดกลับไม่ใช่แจ๊คหรือภรรยา แต่เป็นลูกชายที่ต้องถูกนำไปฝากไว้กับสถานรับเลี้ยงเด็ก 5 วันต่อสัปดาห์ ได้เจอหน้าพ่อแม่เพียงช่วงเสาร์อาทิตย์ ลูกชายกลายเป็นเด็กติดเกม ติดอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ ไม่อยากกลับบ้านที่ว่างเปล่า ขาดความอบอุ่น

เคราะห์ดีที่แจ๊คและภรรายังไหวตัวทัน เงินกับงานอาจไม่ใช่สิ่งสำคัญที่สุด จางหยิงตัดสินใจยอมออกจากตำแหน่งผู้จัดการทั่วไปของ Alibaba มาเป็นแม่เต็มเวลาดูแลลูกทั้งสอง ก่อนจะสาบสูญไป!

ขณะที่สติฟในเวลาต่อมา เขาก็เรียนรู้ที่จะเปิดใจและยอมรับลูกสาว Lisa พร้อมกับเปิดใจที่จะรัก ลอเรนซ์ โปเวลล์ Laurene Powell ผู้ที่ต่อมากลายเป็นแม่ลูกสามของสติฟ และอยู่กินกับสติฟจนถึงวาระสุดท้าย Family above ALL!

Apple v Alibaba ... สตีฟ v แจ๊ค

ทั้งสองบริษัทต่างขึ้นต้นด้วยตัวอักษร A เพราะทั้งสองเสียต้องการให้ชื่อบริษัทตัวเองอยู่อันดับต้นๆ เมื่อเรียงตามตัวอักษรเสมอ

Apple เรียงลำดับแล้วจะมาก่อน Atari บริษัทคอมพิวเตอร์ยักษ์ใหญ่แห่งยุคที่สติฟเคยทำงานด้วย บริษัท Apple ถือกำเนิดขึ้นในโรงรถบ้านสติฟเมื่อปี 1976 และถือเป็นแอปเปิ้ล 1 ใน 3 ลูกที่เปลี่ยนโลก [อีกสองแอปเปิ้ลคือแอปเปิ้ลของอดัม(กับอีฟ) ในตำนานไบเบิ้ล และแอปเปิ้ลของนิวตัน ผู้ค้นพบแรงโน้มถ่วง]

ส่วน Alibaba แจ๊คต้องการให้เป็นชื่อที่คนส่วนใหญ่คุ้นเคย ซึ่งนิทานอาลิบากับคาถาเปิดประตูสมบัติ Open Sesame ก็เป็นคำฮิตติดปากทุกคนทั่วโลก แจ๊ควาดฝันให้ Alibaba เป็นบริษัทที่ยืนยงอย่างน้อย 3 ศตวรรษ ดังนั้นจากจุดกำเนิดในปี 1999 บริษัทต้องอยู่ถึงปี 2101 นับรวมได้ 102 ปีเป็นขั้นต่ำ ก็จะครอบคลุมถึง 3 ศตวรรษ

ในปี 1978 ขณะอายุเพียง 23 สตีฟ จ๊อบส์ มีค่าตัวสูงถึง 1 ล้านเหรียญ และอีกเพียงแค่ 2 ปีต่อมา ค่าตัวเขาขึ้นไปถึง 250 ล้าน ในปี 2011 ที่สติฟจากไป ค่าตัวสติฟรวมถึงทรัพย์สินทั้งหมดมีมูลค่าสูงถึง 30,000 ล้านเหรียญ

ขณะที่แจ๊ค หมา ค่าตัวปัจจุบันอยู่ที่ประมาณ 33,000 ล้านเหรียญ โดยในปี 2014 เขาเคยขึ้นอันดับเป็นมหาเศรษฐีเบอร์ 1 ของจีน อันดับ 34 ของโลกมาแล้ว

สองผู้ยิ่งใหญ่ เจ้าตำนานไอทีและอีคอมเมิร์ซที่โลกไม่มีวันลืม...

>> รูปเม้าส์รุ่นแรกๆ ของสติฟ จ๊อบส์

ตอนที่ 1

ผจญภัยสุดขอบฟ้าที่หุบเขายูนนาน

ด้วยการกิจการงานที่เกี่ยวกับการเดินทางท่องเที่ยว จึงทำให้มีโอกาสไปสัมผัสกับสถานที่ที่ใฝ่ฝันหลายๆ แห่ง ที่สำคัญได้เดินทางไปพบเจอกับความมหัศจรรย์ของธรรมชาติ และความกว้างใหญ่ของแต่ละประเทศ ซึ่งกลายเป็นประสบการณ์อันแสนพิเศษที่หาได้ยากในอาชีพอื่นๆ

โดยเฉพาะการเดินทางครั้งล่าสุด มีโอกาสบินข้ามฟ้าไปยังดินแดนอันกว้างใหญ่ของประเทศจีน ณ เมืองอู่ฮั่น เมืองที่ได้รับการขนานนามว่า ซิคาโกแห่งเอเชีย เนื่องจากที่นี่เป็นศูนย์กลางการติดต่อสื่อสาร และการขนส่งของประเทศจีน และนอกจากความยิ่งใหญ่ของมหานครแห่งนี้แล้ว ที่นี่ยังมีสีสันความงดงามของประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่น่าสนใจไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน

ซึ่งตลอดการเดินทางได้รับความสะดวกสบายจากคณะสำรวจแหล่งท่องเที่ยวของทางการท่องเที่ยวแห่งมณฑลหูเป่ย์

สาธารณรัฐประชาชนจีน และสายการบินแอร์เอเชีย ที่มีบริการถึงวันละ 2 เที่ยวบิน ได้พาบินลัดฟ้าจากสนามบินดอนเมือง สู่มณฑลหูเป่ย์ เมืองเอกของมณฑลหูเป่ย์ ก่อนจะนั่งรถโค้ชเข้าตัวเมือง เพื่อเดินทางไปยังจุดหมายต่อไป โดยระหว่างทางได้รับความรู้เพิ่มเติมจากที่บูรพาไกด์ท้องถิ่นมาแนะนำถึงเมืองแห่งนี้อย่างละเอียดพิถีพิถัน

อู่ฮั่น เมืองเอกของมณฑลหูเป่ย์

สำหรับ อู่ฮั่น เป็นเมืองที่ใหญ่ที่สุดของมณฑลหูเป่ย์ มีประชากรประมาณ 8 ล้านคน และเป็นเมืองที่อยู่ตอนกลางของจีน

เพราะไม่ว่าจะมาจากทางเหนือลงไปทางใต้ หรือจากทางใต้เดินทางขึ้นไปทางเหนือ ก็จะต้องผ่าน อู่ฮั่น โดยเมืองนี้มีประวัติยาวนานกว่า 3,500 ปี และเป็นเส้นทางผ่านของแม่น้ำหลักสองสาย คือ แม่น้ำแยงซีเกียง และ แม่น้ำอันฮุย

ขณะที่ อากาศโดยทั่วไปก็เหมือนเมืองไทย มีทั้งร้อน ร้อนมาก ร้อนอบอ้าว รวมทั้งมีหมอกบางๆ ตลอดทั้งวัน เนื่องจากเป็นเมืองที่อยู่ใกล้แม่น้ำสายใหญ่ เพราะฉะนั้นถ้าหุบในมุมไหนๆ ก็ไม่ได้สีท้อฟ้าใสปิ้งเหมือนบางประเทศ แถมนี่ยังได้ชื่อว่าเป็น เมืองเตาไฟ เพราะเคยร้อน

>> สะพานข้ามแม่น้ำแยงซีเกียง

สูงสุดถึง 40 องศาทีเดียว

ในส่วนของการเดินทางเข้าไปในตัวเมือง จะต้องผ่านสะพานข้ามแม่น้ำแยงซีเกียง ของ อุ๋ฮั่น ซึ่งมีทั้งหมด 7 สะพาน และ 1 อุโมงค์ สำหรับใช้ข้ามแม่น้ำสายยักษ์ ที่ต้องบอกว่า มันกว้างใหญ่กว่าแม่น้ำเจ้าพระยาบ้านเราหลายเท่า สำหรับสะพานที่ต้องผ่านจากสนามบินนั้น ถือเป็นสะพานข้ามแม่น้ำแยงซีเกียง แห่งแรกของอุ๋ฮั่น ที่ถูกสร้างขึ้นในปี ค.ศ. 1957 เพื่อใช้ข้ามแม่น้ำระหว่างภูเขาและภูเขาเต่า มีความยาวทั้งสิ้น 1,680 เมตร เป็นสะพานสองชั้น ชั้นบนเป็นถนน 4 เลน ชั้นล่างเป็นทางรถไฟรางคู่ ซึ่งดูเจริญหูเจริญตาเป็นอย่างมาก

เพราะแม้เมืองนี้จะมีเทคโนโลยี และสิ่งก่อสร้างผุดขึ้นมามากมายเพียงใด แต่เขาก็มีต้นไม้มิ่งพันธ์เล็กพันธ์ใหญ่เติบโตไปด้วยกัน โดยทั่วทุกมุมของเมืองทุกหย่อมหญ้าของถนนจะแฝงไปด้วยสีเขียวให้รู้สึกสบายตาสบายใจ อีกทั้งถนนหนทาง สะพานลอย สะพานข้ามแม่น้ำ ดูมีการจัดวางตามแผนผังการสร้างเมืองแบบใหม่ของพีจิ้น ที่ต้องการพัฒนาบ้านเมืองให้เทียบเท่ากับเมืองใหญ่ๆ ในระดับโลก

โดยเฉพาะจุดหมายแรกที่พีบูรพา ไกด์ ท่องถิ่น พาแวะเยี่ยมชม คือ พิพิธภัณฑ์มณฑลหุเป่ย์ สถานที่จัดแสดงสมบัติอันล้ำค่าของมณฑลหุเป่ย์ กว่า 200,000 ชิ้น ได้แก่ เครื่องเคลือบ หยก เครื่องประดับ

และอาวุธต่างๆ พื้นที่ของ พิพิธภัณฑ์มณฑลหุเป่ย์ แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนของนิทรรศการ และส่วนของการแสดงดนตรีในสวนนี้ความพิเศษอยู่ที่ความไพเราะของ ระฆังเปียนจง เครื่องดนตรีที่แฝงไปด้วยประวัติศาสตร์ ณ สถานที่แห่งนี้จะทำให้ทุกคนรับรู้ถึงความเป็นคนจีน ความเป็นมณฑลหุเป่ย์ ที่มั่งคั่งทั้งสมบัติในดิน และร่ำรวยด้วยผู้รู้แจ้งทางด้านศิลปวัฒนธรรมมากมาย

รวมไปถึงอาหารการกิน ก็มีเมนูที่ไม่แพ้พี่ไทยแม้แต่น้อย โดยเฉพาะถ้าเป็นการสังสรรค์ เพื่อเป็นการจัดเลี้ยงรับรองแขกบ้านแขกเมืองยิ่งอลังการงานสร้างมากๆ ซึ่งถ้าใครพารา่างกายที่ไม่พร้อมต่อการกินที่มีจำนวนเมนูอาหารเทียบเท่าเลี้ยงโต๊ะจีนบ้านเราแทบทุกมื้อ มีหวังจุดตั้งแต่วันแรก ที่ไปถึง เพราะทั้งไก่ต้ม หมูสามชั้นพะโล้ ผัดไก่ ผัดผักประเดประดังเข้ามาแทบไม่มีเวลาหายใจ

ชมเมืองผลิตไฟฟ้าพลังน้ำ

ช่วงบ่ายๆ หลังจากเติมพลังกันจนอิ่มแปล้ พีบูรพา ก็พาเดินทางต่อไปยังเมืองหยี่ซาง มณฑลหุเป่ย์ ด้วยรถไฟเร็ว หัวกระสุน ที่สถานีอุ๋ฮั่น ใช้เวลาประมาณ 2 ชั่วโมง ซึ่งการเดินทางด้วยรถไฟเร็วดังกล่าว กำลังเป็นที่นิยมของชาวจีนทั่วไป รวมไปถึงนักท่องเที่ยวที่สัญจรไปมายังเมืองต่างๆ เนื่องจากเวลานี้เส้นทาง

>> ทิวทัศน์ของเมืองอุ๋ฮั่น

>> สารพัดเมนูอาหาร

>> บริเวณชานชาลา

>> พิพิธภัณฑ์เขื่อนซานเฉียด้าป่า

รถไฟเร็วได้ถูกเชื่อมโยงจากตัวเมืองใหญ่ ไปยังเมืองท่องเที่ยวหลักๆ เกือบทุกเมือง จึงทำให้ทุกคนได้รับความสะดวกสบาย โดยเฉพาะภายในตัวรถไฟสะอาดสะอ้าน มีบริการที่ชาร์ตไฟ ชาร์ตมือถือ รวมถึงตู้เสบียงสำหรับผู้ที่ยินยอมใช้เวลาไปการนั่งตีมน้ำบรรยากาศสองข้างทาง

จนมาถึง เมืองหยีซาง ซึ่งเป็นเมืองผลิตไฟฟ้าพลังงานน้ำศักยภาพสูง เป็นเสมือนหัวใจของการขับเคลื่อนจีนในปัจจุบัน ด้วยตั้งอยู่ในจุดยุทธศาสตร์ที่สำคัญมีแม่น้ำแยงซีเกียงไหลผ่าน บริเวณสองข้างฝั่งแม่น้ำแยงซีเกียงตั้งแต่จังหวัดฉีเกวย ถึงจังหวัดฉีเจียง รวมทั้งสิ้นกว่า 230 กิโลเมตร โดยมีวิสาหกิจมากมายนับไม่ถ้วนก่อตั้งขึ้นในบริเวณนี้ กลายเป็นระเบียบเศรษฐกิจเงินจำนวนเงินนับล้านล้านบาท

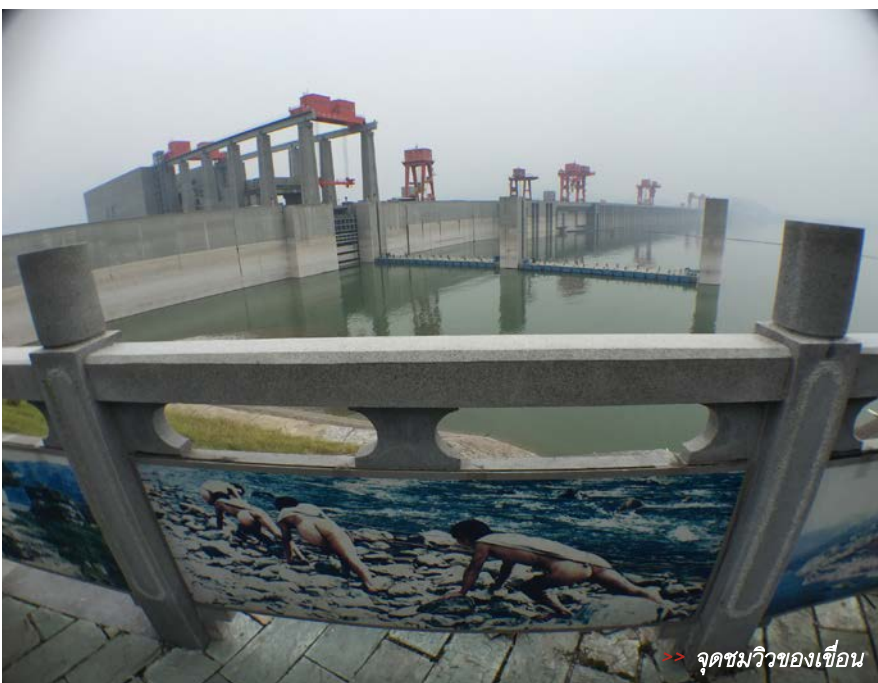
โดยมีจุดที่น่าสนใจ ซึ่งพีบูรพา ได้บอกเพิ่มเติม คือ แม่เมืองหยีซางเป็นเพียงเมืองขนาดกลาง แต่สามารถพัฒนากลายเป็นจุดรวมของธุรกิจการค้าได้ เนื่องจากทางรัฐบาลหยีซางได้ยึดแนวทางการพัฒนาอย่างยั่งยืน และเรียนรู้จากรูปแบบการพัฒนาของเมืองติดทะเลต่างๆ ที่พัฒนาแล้ว ดังนั้นจึงได้สร้างสิ่งแวดล้อมการลงทุนที่ดี ด้วยการพัฒนาสาธารณูปโภคของเมืองและเอื้ออำนวยความสะดวกให้แก่ นักลงทุนและวิสาหกิจต่างๆ พร้อมกันนี้ได้มีแบบแผนการบริหารอย่างมีประสิทธิภาพ และมีความโปร่งใสทำให้นักลงทุนเชื่อถือและไว้วางใจ

อลังการเขื่อนยักษ์สามผา

อีกทั้งสิ่งที่ทำให้ทั้งทั้ง และชื่นชมรัฐบาลจีน เมื่อได้มาสัมผัส เขื่อนซาน

เฉียด้าป่า ในเมืองหยีซาง หรือเรียกกันง่ายๆ แปลตรงตัวอักษรว่า เขื่อนยักษ์สามผา ซึ่งใหญ่ที่สุดในโลก เพราะแม้จะจะได้ชื่อว่า เป็นเมืองผลิตพลังงานไฟฟ้า แต่ต่างจากเมืองผลิตพลังงานส่วนใหญ่ เนื่องจากที่นี่ไม่ได้พึ่งพาทรัพยากรธรรมชาติอย่างเดียว แต่ยังสามารถผลิตพลังงานใหม่ๆ และสามารถพัฒนาจุดแข็งของตัวเองให้มีความแข็งแกร่งมากยิ่งขึ้น

จากตัวเมืองหยีซางเดินทางด้วยรถโค้ช ไม่ร้อนมากนัก เพราะรถต้องวิ่งไปบนทางด่วนที่มีการจำกัดความเร็ว เพื่อมุ่งหน้าไปยัง เขื่อนซานเฉียด้าป่า ใช้เวลาประมาณ 1 ชั่วโมง และเมื่อไปถึงจุดหมายยังต้องเข้าไปชมนิทรรศการกันก่อนเพื่อเพิ่มเติมความรู้เกี่ยวกับสถานที่ดังกล่าว โดยภายในอาคารนิทรรศการ ได้จัดแสดงเรื่องราวตั้งแต่ก่อนเริ่มสร้างเขื่อน ไปจนถึงส่วนต่างๆ ของเขื่อน ลักษณะการทำงาน

>> จุดชมวิวของเขื่อน

>> บริเวณทางเข้าเขื่อน

“ จุดชมวิวสูงสุดของเขื่อนที่มองเห็นวิวได้แบบ 360 องศา มองเห็นประตูลูกตุ้มขนาดใหญ่ เห็นอ่างเก็บน้ำเหนือเขื่อนที่กว้างไกลสุดลูกหูลูกตา ”

ของเขื่อน รวมถึงการจำลองเขื่อนให้เห็นภาพรวมอย่างละเอียด

สิ่งที่พิเศษสุดของเขื่อนแห่งนี้ที่หลายๆคนจะต้องเดินทางมาชื่นชมให้ได้สักครั้งหนึ่ง นอกเหนือจากเป็นเขื่อนใหญ่ที่สุดในโลก ที่เห็นภาพครั้งแรกก็จะทำให้จินตนาการไปถึงเรือโนอา ที่อยู่ในเขื่อนแห่งนี้ในภาพยนตร์ 2012 วันสิ้นโลกแล้วนั้น คงจะเป็นเพราะด้วยเขื่อนซานเฉียต้าป่า หรือเขื่อนสามผา เป็นเขื่อนเอนกประสงค์ที่มีความยาว 2.3 กิโลเมตร ความสูง 185 เมตร มีอ่างเก็บน้ำสามารถกักเก็บน้ำได้ 39.3 ล้านลูกบาศก์เมตร แบ่งออกเป็น 5 ส่วน คือส่วนประตูลูกตุ้ม 1 ส่วน ประตูสำหรับเรือผ่าน 2 ส่วน และผลิตกระแสไฟฟ้าอีก 2 ส่วน ซึ่งที่ตัวเขื่อนนั้นมีเครื่องกำเนิดไฟฟ้าขนาดใหญ่ถึง 32 เครื่อง มีกำลังผลิตไฟฟ้า 1 แสนล้านกิโลวัตต์ทีเดียว

โดย โครงการก่อสร้างเขื่อนซานเฉียต้าป่าเกิดขึ้น เพราะในอดีต แม่น้ำแยงซีเกียงเอ่อท่วมบ้านเรือน จนสร้างความเสียหายและมีผู้เสียชีวิตเป็นจำนวนมาก ดังนั้นทางรัฐบาลจีนจึงสร้างเขื่อนกันแม่น้ำแยงซีเกียงเพื่อแก้ไขปัญหาน้ำท่วม ด้วยเงินลงทุนถึง 22,500 ล้านดอลลาร์สหรัฐเลยทีเดียว

ความงดงามเหนือคำบรรยาย

หลังจากฟังไกด์บรรยาย และพาเดินชมภายในพิพิธภัณฑ์ของเขื่อนซานเฉียต้าป่าแล้ว ก็ถึงเวลาเดินขึ้นบันไดเลื่อนหลาย

>> ภายในพิพิธภัณฑ์

>> จุดชมวิวของเขื่อน

ชั้นไปยังจุดชมวิวสูงสุดของเขื่อนที่มองเห็นวิวได้แบบ 360 องศา มองเห็นประตูลูกตุ้มขนาดใหญ่ เห็นอ่างเก็บน้ำเหนือเขื่อนที่กว้างไกลสุดลูกหูลูกตา ส่วนอีกด้านหนึ่งจะเป็นประตูน้ำที่ให้เรือขนส่งสินค้าและเรือท่องเที่ยวต่างๆ ผ่านเข้าออก ซึ่งเมื่อฟังไกด์อธิบายอย่างละเอียดก็อดทึ่งในความพยายามของมนุษย์ที่พยายามเอาชนะธรรมชาติที่โหดร้ายมาเมื่อครั้งอดีต จนกลายมาเป็นความสวยงามงามที่สร้างประโยชน์ให้กับมนุษยชาติเป็นอย่างมากในปัจจุบัน

ส่วนหนึ่งคงต้องยกความดีความชอบให้กับ วิศวกรชาวจีน ที่ได้คิดค้นวิธีให้เรือขนส่งสินค้า และเรือเพื่อการท่องเที่ยวที่วิ่งกันอย่างแพร่หลายในแม่น้ำแยงซีเกียงผ่านประตูน้ำไปได้โดยการทำประตูน้ำ 5 ชั้นให้เป็นบันได 5 ชั้น เมื่อเรือเข้ามาภายในประตูน้ำชั้นที่ 1 ประตูจะปิดลงขังเรือไว้ภายในห้อง จากนั้นระบบจะปรับระดับน้ำภายในประตูชั้นที่ 1 ให้เท่ากับระดับน้ำในประตูน้ำชั้นที่ 2 จากนั้นจึงเปิดประตูให้เรือผ่าน

เข้าไปทีละชั้นๆ จนถึงประตูสุดท้าย ก็จะปรับระดับน้ำให้เท่ากับในอ่างเก็บน้ำ แล้วเรือก็จะแล่นออกไปสู่อ่างเก็บน้ำเหนือเขื่อนได้ในที่สุด

สำหรับเรือที่จะแล่นจากเหนือเขื่อนไปได้เขื่อนก็จะผ่านประตูน้ำ 5 ชั้นอีกช่องหนึ่งค่อยๆ ปรับระดับน้ำให้ลดลงทีละชั้นๆ จนระดับน้ำในประตูน้ำชั้นสุดท้ายเท่ากับระดับน้ำได้เขื่อนเช่นกัน ซึ่งเป็นความสามารถของมนุษย์ที่พยายามทุกวิถีทางที่จะใช้ชีวิตในธรรมชาติโดยใช้เทคโนโลยีเข้ามาช่วย ได้ยลความอลังการของธรรมชาติและ ความก้าวหน้าของมนุษยชาติผ่านเขื่อนสามผา

โดยเฉพาะเมื่อไปถึงจุดชมวิว ซึ่งสามารถมองเห็นความยาวสุดอลังการของเขื่อนซานเฉียต้าป่า ก็จะเห็นภาพที่จะต้องจดจำไปอีกนานแสนนาน แม้ว่าทิวทัศน์จะไม่สวยงามมากนัก เพราะว่าทัศนวิสัยไม่ดี ทั้งฝนที่โปรยปรายลงมาเล็กน้อย รวมถึงบริเวณเขื่อนมีลักษณะเป็นแอ่งมีไอน้ำมาก จึงทำให้มีหมอกหนา แต่ทว่าเมื่อเข้า

ใกล้สิ้นเขื่อนของซานเฉียต้าป่ามากเท่าใด ก็ยิ่งเห็นความยิ่งใหญ่ของสิ่งก่อสร้างจากมนุษย์ เป็นเรื่องน่าทึ่ง และคาดเดาไม่ได้ อย่างที่สุด ซึ่งจากจุดนี้จะมีกล้องส่องทางไกลให้ลองส่องดู แต่เนื่องจากหมอกลงหนา ส่องไปจึงไม่เห็นอะไรมากนัก แต่ถ้าเป็นวันฟ้าใส คงจะได้เห็นสิ้นเขื่อนยาวไปจนสุดอีกฝั่งอย่างแน่นอน

ถิ่นแดนของกั๋งหยากู่หรือเจิง

ช่วงบ่ายๆ ของวันเดียวกัน เดินทางต่อไปยัง เมืองเอินซือ ด้วยรถไฟหัวกระสุนอีกเช่นเคย ใช้เวลาประมาณ 2 ชั่วโมง ก็ถึงที่พักของที่นี่ ทุกอย่างดูยิ่งใหญ่ไปหมดไม่เว้นแม้แต่โรงแรมที่ เข้าไปใช้บริการ ดูเวอร์วังอลังการงานสร้างประหนึ่งเป็น

ฮื่องเต้ และซูสีไทเฮามาอนค่างอ้างแรมก็มีปาน เพราะโรงแรมหัวหลงเซิง เมืองเอินซือ มณฑลหูเป่ย์ เนรมิตรสิ่งก่อสร้างทั้งโครงการเป็นสไตล์ศิลปะจีนโบราณได้อย่างสวยงามเป็นอย่างมาก

รุ่งเช้าวันใหม่สายฝนโปรยปรายลงมา บางเบาต้อนรับการมาเยือนเมืองเอินซือ ซึ่งมีแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์มากมาย โดยหนึ่งในนั้น คือ ดินแดนของกั๋งหยากู่หรือเจิง ที่ใช้เวลาเดินทางด้วยรถบัสอีกประมาณ 3 ชั่วโมง ก็ถึงจุดหมาย ณ ซากโบราณสถานเมืองกั๋งหยากู่ เมืองเอินซือ มณฑลหูเป่ย์ ถือเป็นถิ่นของชาติพันธุ์กู่หรือเจิง ที่มีชีวิตดำรงอยู่เมื่อประมาณ 460 ปีมาแล้ว ด้วยยังมีรูปปั้น สุสาน ทางลอดซุ้มหลังคาโค้ง ยังปรากฏให้เห็นในปัจจุบัน

ดังนั้นจึงเป็นเรื่องที่ไม่น่าแปลกนักถ้าที่นี่จะได้รับการจดทะเบียนเป็นมรดกโลก ในทำเนียบมรดกโลกขององค์การการศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ หรือ ยูเนสโกเมื่อเดือนกรกฎาคมปีที่ผ่านมา ถือเป็นแหล่งมรดกโลกแห่งที่ 48 ของจีน

สำหรับ ซากโบราณสถาน กู่หรือ ที่มีโอกาสได้ไปสัมผัส และชื่นชม ในดินแดนของกั๋งหยากู่หรือเจิง เสมือนการจารึกระบบการปกครองกลุ่มชาติพันธุ์ในจีนระหว่างศตวรรษที่ 13 ถึง กลางศตวรรษที่ 20 รวมเวลาประมาณ 800 ปี ที่มี กู่หรือคือ ตำแหน่งหัวหน้าชนเผ่าที่ได้รับการแต่งตั้งจากรัฐบาลกลางยุคโบราณ ราชนิกองฮื่องเต้ ให้ใช้ระบบดังกล่าว ปกครองกลุ่มชาติพันธุ์ซึ่งนับเป็นชนชาติส่วนน้อยที่มีอยู่มากมายในภาคตะวันตกเฉียงใต้ของประเทศ มีความโดดเด่นในหลายๆ ด้าน ดังจะเห็นได้จากซากโบราณสถานประกอบด้วย จวนหัวหน้าชนเผ่า ที่ทำการรัฐบาล ศาลยุติธรรม สุสาน และป้อมกำแพง เป็นต้น

“

คำสอนบางคำ เล่าถึง
คุณงามความดี... แม้ประเทศ
จีนจะกว้างใหญ่ไพศาล แต่ด้วย
คำสอนของบรรพบุรุษเมื่อ
ครั้งอดีต ทำให้ทุกคนรวมแรง
ร่วมใจ ร่วมสู้เคียงบ่าเคียงไหล่
จนกลายเป็นประเทศที่ยิ่งใหญ่
มาจนถึงปัจจุบันนี้

”

การะบรรพบุรุษตระกูลหลี่

หลังจากเรียนรู้ และชื่นชมสถานที่
มรดกโลกกันอย่างเต็มอิ่ม ก็ถึงเวลาที่จะ
ต้องเดินทางต่อไปยัง บ้านต้าซู่ยี่จิ่ง เมือง
หลี่ช้วน เพื่อการะบรรพบุรุษตระกูล
หลี่ อีกประมาณสองชั่วโมง แม้ว่าเส้น
ทางการไปเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวทาง
ประวัติศาสตร์แต่ละแห่งจะไกลกันพอ
สมควร แต่ถนนหนทางเวลานี้สะดวกสบาย
มากขึ้น เนื่องจากทางรัฐบาลเริ่มเข้ามา
พัฒนาเส้นทาง ด้วยการให้งบประมาณ
แต่ละมณฑลดูแลเรื่องการท่องเที่ยวกัน
อย่างเต็มที่

และเมื่อเอ่ยถึง ตระกูลหลี่ หลายคน
อาจจะมีความคุ้นเคย และนึกถึงบ้านหลัง
ใหญ่ๆ ทรงโบราณในหนังจีน แหล่งรวม
ของเหล่าขุนนางที่มีชื่อเสียง และสถานที่
เรียนรู้วิชาความรู้ต่างๆ ทั้งปุ่น และบู๊ ซึ่ง
สถานที่ที่มาเยือนของเย็นวันนี้ คือ บ้าน
และที่ทำงานอันเก่าแก่ ของตระกูลดังกล่าว
นี้เอง โดยภายในบ้านดังกล่าว ถูกก่อสร้าง
ในสไตล์จีนโบราณ ประกอบไปด้วยวัดดูดิบ
ที่เป็นหิน และไม้ แบ่งพื้นที่ด้านนอกไว้
ฝึกวิทยายุทธ ส่วนด้านในจะเป็นทั้งห้อง
ทำงาน ห้องครัว และห้องโถง ซึ่งถูกแบ่ง
สัดส่วนไว้อย่างเหมาะสม พร้อมคำคมไว้
สอนลูกหลาน รวมไปถึงแหล่งน้ำดื่มน้ำ
ใช้ที่ถูกวางไว้ในมุมที่ปลอดภัย เนื่องจาก

เมื่อครั้งอดีตมีการลอบวางยาพิษในน้ำ จึง
ทำให้บ่อน้ำของตระกูลใหญ่ๆ มักถูกปิด
มิดชิด เจกเช่นเดียวกับที่บ้านตระกูลหลี่
แห่งนี้ที่ต้องเดินลงไปชมลึกประมาณ 500
เมตรทีเดียว

แม้จะเดินทางออกจากบ้านตระกูลหลี่
มานานโข แต่คำสอนบางคำ เล่าถึงคุณ
งามความดี ที่ทำไว้กับแผ่นดินยังก้องอยู่
ในโสตประสาททั้งสองข้าง จึงกลายเป็น
เหตุผลหนึ่งที่ สอดรับกับความคิดที่ว่า แม้
ประเทศจีนจะกว้างใหญ่ไพศาล แต่ด้วย
คำสอนของบรรพบุรุษเมื่อครั้งอดีต ทำให้

ทุกคนรวมแรงร่วมใจ ร่วมสู้เคียงบ่าเคียง
ไหล่ จนกลายเป็นประเทศที่ยิ่งใหญ่มา
จนถึงปัจจุบันนี้

สำหรับฉบับหน้าไม่ควรพลาด กับ
การเดินทางไปตะลุยเทือกเขาบนเนินซื่อ
แกรนด์แคนยอนแหล่งท่องเที่ยวระดับ 5A
ที่มีไม่กี่แห่งในประเทศจีน พร้อมดูโชว์
สุดอลังการที่เมืองอู่ฮั่น ก่อนจะบินกลับ
ประเทศไทยด้วยความประทับใจกับการ
ต้อนรับอย่างอบอุ่นของการท่องเที่ยวแห่ง
มณฑลหูเป่ย์ สาธารณรัฐประชาชนจีนที่
จะอยู่ในความทรงจำไปอีกนานแสนนาน

ท่องเที่ยว วิถีไทย เก๋ไก๋ ไม่เหมือนใคร

ตอน ท่องเที่ยวเมืองของกิน มนต์ขลังถิ่นอันดามัน จ.พังงา

“แร่หินล้านบ้านกลางน้ำถ้ำงามตา ภูเขาแปลก แมกไม้จำปูน บริบูรณ์ด้วย
ทรัพยากร” คำขวัญ ประจำจังหวัดพังงา เป็นจังหวัดที่มีภูมิประเทศส่วนใหญ่เป็นป่า
เขา อยู่ห่างจากกรุงเทพฯ ประมาณ 788 กิโลเมตร ชื่อของจังหวัดพังงานั้นเดิมน่า
จะเรียกว่า “เมืองงูงา” ตามชื่อเขางา หรือเขาพังงา ซึ่งอยู่ในตัวเมืองพังงาในปัจจุบัน
เมื่อตั้งเมืองขึ้นจึงเรียกกันว่า “เมืองงูงา” เมืองงูงานี้อาจจะตั้งชื่อให้คล้องจองเป็นคู่
กับเมืองภูเก็ตมาแต่เดิมก็ได้ แต่เหตุที่เมืองงูงากลายเป็นเมืองพังงานั้น ลันนิษฐานว่า
น่าจะมาจากเมืองงูงาเป็นเมืองที่มีแร่อุดมสมบูรณ์จึงมีฝรั่งมาติดต่อซื้อขายแร่ดีบุกกัน
มาก และฝรั่งเหล่านี้คงจะออกเสียงเมืองงูงาเป็นเมือง “พังงา”

ทริปนี้เป็นทริปสั้นๆ 2 วัน 1 คืน เน้นสไตล์เที่ยวเชิงอนุรักษ์ธรรมชาติและศิลปะ
วัฒนธรรม อาชีพหลักของคนพังงา คือ เกษตรกรรม ความเป็นอยู่ของชาวพังงาเป็น
แบบเรียบง่าย ไม่นิยมความฟุ้งเฟ้อ สถานบริการ หรือสถานบันเทิงในจังหวัดพังงามี
น้อย คนพังงาชอบทำอาหารรับประทานเองที่บ้าน ไม่นิยมเที่ยวนอกบ้าน

วันที่ 1 หมู่บ้านชาวประมง บ้านบางพัฒนา หมู่บ้านท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ที่ได้รับ
รางวัลชุมชนต้นแบบดีเด่นอันดับ 1 และเป็นหมู่บ้านท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ประจำปี

2556 บ้านบางพัฒนา เป็นชุมชนมุสลิมที่ประกอบอาชีพประมงพื้นบ้าน (ประมงชายฝั่ง) เช่น อวนลอย ปู ปลา กุ้ง และยังเป็นแหล่งเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำชายฝั่งด้วย เช่น การเลี้ยงหอยนางรม หอยแมลงภู่ ปลาเก๋าและปลากะพง โดยมี นายสวัสดิ์ วาหารักษ์ เป็นผู้ใหญ่บ้านคนแรก

ส่วนกิจกรรมสุดฮิตที่หนุ่มนักท่องเที่ยวนิยมทำกันคือ ปล่อยพันธุ์ปู และนั่งเรือออกทะเลเพื่อปลุกป่าชายเลน และเลือกซื้อผลิตภัณฑ์อาหารทะเลแปรรูปที่มีมากมาย ส่วนใครที่ชื่นชอบเมนูอาหารทะเล ก็มีร้านอาหารทะเลรสชาติดี แถมราคาไม่แพงอีกด้วย

หลังจากอิ่มท้องแล้ว ก็ออกเดินทางสู่ บ้านเขาตาหนอน ต.ถ้ำทองหลวง อ.ทับปุด แหล่งผลิตขมิ้นที่สำคัญ และที่นี่กลุ่มอาชีพสตรีบ้านเขาตาหนอนได้มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง จนได้รับการรับรองจากองค์การอาหารและยา (อย.) และได้รับการคัดสรรเป็นสินค้าหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ ระดับ 5 ดาว

โครงการนี้สามารถเพิ่มรายได้ให้กับชุมชน กลายเป็นสินค้าเซตหน้าชูตาของ จ.พังงา อีกทั้งมีสถาบันเกษตรกรจากที่อื่นมาศึกษาดูงาน เพื่อนำไปเป็นแบบอย่างอยู่เป็นประจำ ประโยชน์ของขมิ้นมีมากมาย ช่วยต้านและทำลายเชื้อไวรัสบางชนิด ช่วยบำบัดการแข็งตัวของหลอดเลือด ช่วยลดอาการท้องอืด ท้องเฟ้อ บำรุงสมอง และชะลอการเกิดอัลไซเมอร์ เป็นต้น จากการวิจัยของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พบว่า ขมิ้นที่ปลูกใน ต.ถ้ำทองหลวง มีสารเคอควินมากกว่าที่ปลูกในแหล่งอื่นถึง 5 เท่า จึงเป็นที่ยอมรับถึงความเป็นที่สูงสุดของคุณภาพ และความปลอดภัยในสารเคมี

วันที่ 2 เทียว ชม ซุป เดินทางสู่ เมืองเก่าตะกั่วป่า นั่งรถสองแถวพาหนะท้องถิ่นของคนตะกั่วป่า พาไปชมวิถีชีวิตของเมืองตะโกลา เริ่มต้นจาก จวนเจ้าเมือง สร้างขึ้นล้อมรอบจวนที่פקเจ้าเมืองตะกั่วป่าในขณะนั้น สันนิษฐานว่า สร้างในสมัยพระยาเสนาสุจิต(นุช)เจ้าเมืองตะกั่วป่า ราวๆ พ.ศ.2383-2424 ซากเรือกล

ไฟเป็นชิ้นส่วนของเรือกลไฟ สันนิษฐานว่าเมื่อเรือลำนี้เสื่อมสภาพได้จมลงบริเวณลำน้ำตะกั่วป่าแต่ไม่ปรากฏหลักฐานว่าจมลงเมื่อใดพบเพียงชิ้นส่วนหม้อต้มไอน้ำตั้งอยู่หน้ากาแพงจวนเจ้าเมืองตะกั่วป่าชี้ให้เห็นว่าในอดีตบริเวณนี้เคยเป็นลำน้ำใหญ่มาก่อน หม้อต้มไอน้ำเรือกลไฟเป็นโบราณวัตถุที่มีคุณค่าด้านประวัติศาสตร์และโบราณคดีซึ่งแสดงให้เห็นถึงความเจริญด้านพาณิชย์ของเมืองตะกั่วป่าในสมัยอดีต บ้านขุนอินทร์ สร้างขึ้นเมื่อประมาณ พ.ศ. 2460 เป็นบ้านอยู่อาศัยของ ร.อ.ท. ขุนอินทศิรี (ซ้อย ณ นคร) หลานพระยาเสนาสุจิต (นุช ณ นคร) ผู้สำเร็จราชการเมืองตะกั่วป่า และดำรงตำแหน่งนายอำเภอตะกั่วป่า อาคารแห่งนี้ก่อสร้างโดยช่างฝีมือชาวจีน ปัจจุบันอยู่ในความดูแลของตระกูล ณ นคร ตึกขุนอินทร์เป็นโบราณสถานที่มีคุณค่าด้านสถาปัตยกรรม

โรงเรียนเต่าหิมัง สร้างขึ้นเมื่อประมาณ ปี พ.ศ. 2465 โดยการเรียเงินลงทุนจากเศรษฐีเมืองแร่และพ่อค้าชาวจีนในตลาดเก่า ตลาดย่านยาว จังหวัดระนองและภูเก็ตเพื่อให้บุตรหลานของคนจีนที่อาศัยอยู่ในเมืองตะกั่วป่าได้เล่าเรียนหนังสือโดยจัดให้มีการสอนภาษาจีนสร้างโดยช่างฝีมือชาวจีนเป็นโบราณสถานที่มีคุณค่าด้านสถาปัตยกรรม ขนมหเต่าลื้อแม่ฮารี ของฝากขึ้นชื่ออีกอย่างหนึ่งของจังหวัดและแหล่งที่ทำมากที่สุดคือ เขตอำเภอตะกั่วป่า รสชาติและกลิ่นหอมๆ ของขนมหเต่าลื้อที่เพิ่งนำออกจากเตาใหม่ ๆ นั้นเมื่อได้ลองลิ้มชิมรสแล้ว จะยิ่งตอกย้ำความเป็นต้นตำรับของขนมหเต่าลื้อได้อย่างชัดเจน เริ่มตั้งแต่แป้งของขนมที่กรอบนอกนุ่มใน และไส้ขนมแต่ละไส้ก็ยังมีรสชาติที่อร่อยแตกต่างกันออกไปอีกด้วยและหลังจากนั้นชมพิพิธภัณฑ์ที่มีชีวิตท่ามกลางสถาปัตยกรรมโบราณชิโนโปรตุกีส รวมถึง Street Art ที่ชาวตะกั่วป่าได้รังสรรค์เล่าประวัติความเป็นมาผ่านทางภาพวาดนั่นเอง

ก่อนเดินทางกลับ แวะลิ้มรสอาหารท้องถิ่นจากร้านชื่อดัง ร้านบ้านปลาแถม ร้านอาหารพื้นเมือง กับร้านสวยๆ มีเมนูที่หาทานที่อื่นได้ยากหลากหลายเมนู สำหรับมือใหม่แนะนำ "จ้อแห้ง" แกงกะทิกุ้ง ใส่ตะไคร้ ส้มแขก ขมิ้น ประูออกมารสชาติดี หากกินได้ไม่ง่าย "หมูผัดเคยกเคิม" ผัดมาไม่เคิมมาก "เห็ดแครงหมก" เมนูประจำฤดูฝน หมกมาได้หอมตั้งแต่ยังไม่แกะห่อ เปิดมาทั้งหอม ทั้งอร่อย "ต้มส้มปลากระบอก" ต้มส้มใส่ปลาสดๆ และใบมะขามหอมหวาน รับรองว่าทุกคนจะต้องติดใจ

สำหรับโครงการ อาหารถิ่น ตะลุยกินทั่วไทย นั้นเป็นหนึ่งในโครงการที่เน้นในเรื่องของการพาไปลองลิ้มชิมรสอาหารต้นตำรับโอชะ ซึ่งเป็นอาหารที่หาทานได้เฉพาะถิ่นนั้นๆ แสดงถึงเอกลักษณ์ประจำท้องถิ่นของไทยในทั่วทุกภูมิภาค พร้อมนำเสนอการเที่ยวชิมที่แนะนำโดยกูรูผู้รู้จริง เพื่อให้ประชาชนและนักท่องเที่ยวได้เข้าถึงอาหารเอกลักษณ์ประจำท้องถิ่น ณ สถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ทั่วประเทศไทย เพื่อรณรงค์ให้เกิดการกระตุ้นเศรษฐกิจผ่านการท่องเที่ยวซึ่งเป็นรายได้สำคัญของประเทศไทยในอนาคตอีกด้วย

ท่องเที่ยว
วิถีไทย
เก๋ไก๋
ไม่เหมือนใคร

ลำไยอบแห้ง

สุดยอดสินค้าส่งออกไทย
 ที่มีเท่าไรก็ไม่พอ ทางจีนก็ขอซื้อหมด!

ถ้าเราพูดถึงผลไม้ไทยที่มีรสชาติ อร่อย หอม หวานถูกปาก ถูกใจชาวจีนนั้นก็คงจะมีหลายชนิด เช่น ทุเรียน มังคุด มะม่วง แต่มีผลไม้ชนิดหนึ่งที่ชาวจีนรู้โดยทั่วกันว่า เป็นผลไม้ล้ำค่า ที่มีในประเทศไทย โดยแหล่งเพาะปลูกอยู่ในภาคเหนือตอนบนของไทย นั่นก็คือ ลำไย และด้วยรสชาติที่หวาน กรอบ ลูกโต เนื้อหนา ลำไยไทยจึงไม่เพียงแค่ถูกปากคนจีนเท่านั้น แต่ลำไยไทย ยังถูกปากชาวต่างชาติในอีกหลายประเทศ เช่น เวียดนาม เกาหลี สิงคโปร์ มาเลเซีย แต่อย่างไรก็ตาม สัดส่วนการส่งออกลำไยของไทยไปยังประเทศจีนถือว่าสูงที่สุด โดยในปีล่าสุดน่าจะเกิน 50 เปอร์เซ็นต์ของผลไม้มที่มีไปแล้ว

หลายคนอาจสงสัย ว่าผลไม้ไทยนั้นมีมากมายหลายชนิดที่อร่อย หวาน รสชาติดี แต่ทำไมประเทศจีนถึงนิยมชมชอบลำไยเป็นพิเศษ *นั่นก็เพราะคนจีนมีความเชื่อและมองเห็นคุณค่าลำไยไทยว่า เจ้าลูกลำไย ลูกมันโต ผลก็มีสีทอง ก็เปรียบเป็นผลไม้มงคล ชื่อก็เป็นมงคลคือ หลงเหยียน อันแปลว่า "ตาร่มกร" และคุณค่าเนื้อลำไยของไทย จีนยกให้เทียบเท่า โสมของจีนอีกด้วย*

คุณมานโซ ชัยสุวรรณ กรรมการผู้จัดการ บริษัท มาโนช มาร์เก็ตติ้ง จำกัด ซึ่งเป็นผู้ประกอบการส่งออก ลำไยรายใหญ่อยู่ทางภาคเหนือ ได้เล่าให้ฟังว่า “ช่วงแรก

ของการส่งออกลำไยไปต่างประเทศ เราไม่ได้เริ่มส่งออกไปที่ประเทศจีน เพราะตอนนั้นจีนยังไม่ได้เปิดประเทศ ลำไยไทยที่ส่งออกไปต่างประเทศในช่วงแรกประมาณปี 2530 จึงส่งออกไปยังประเทศ มาเลเซีย และ สิงคโปร์ เป็นหลัก และลำไยที่ส่งออกตอนนั้นก็ เป็น ลำไยสด ที่มีผลโต กรอบ และหวาน ใครได้ชิม ก็จะติดใจ จนได้รับความนิยม ความชื่นชอบกันอย่างแพร่หลาย ต่อมาประมาณปี 2535 จีนเริ่มเปิดประเทศและปฏิรูปเศรษฐกิจ ชาวจีนมีกำลังซื้อมากขึ้น ทางบริษัทก็เริ่มหาช่องทาง และด้วยมีพรรคพวก กลุ่มพ่อค้าที่รู้จักอยู่ในเมืองจีน ก็เริ่มบุกตลาดจีนโดยการส่งลำไยไปฝากขายกับคนจีนในเมืองกวางโจว ซึ่งก็ได้การตอบรับที่ดีมาก จนต่อมาก็ขยายพื้นที่ในการส่งออกลำไยไปตามเมืองต่างๆ ของประเทศจีน ประกอบกับประเทศจีนเองเค้าก็มองลำไยไทยว่า คือผลไม้ที่มีคุณค่าเทียบเท่า “โสม” อยู่แล้ว ทำให้การส่งออกลำไยไปประเทศจีนจึงง่ายขึ้น เพียงแต่ต้องพัฒนารสชาติให้หวาน กรอบ ถูกปากคนจีน”

ด้วยการตอบรับของตลาดต่างประเทศที่เติบโตขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้ลำไยกลายเป็นสินค้าส่งออกของผู้ค้าผลไม้ส่งออกทางภาคเหนือของไทย ทั้งในจังหวัด เชียงใหม่ เชียงราย ลำปาง แพร่ น่าน ส่งผลให้ลำไยมีราคาที่สูงขึ้นสูง ผู้บริโภคคนไทยเองก็ต้องได้รับผลกระทบกับราคาที่สูงไปด้วย ซึ่งความ

ต้องการที่สูงมากทำให้มีการจองซื้อล่วงหน้ากันเลยทีเดียว คุณมาโนช ยังเล่าให้ฟังต่อด้วยว่า “ลำไยในเชียงใหม่จะมีผู้ค้าต่างชาติเข้ามาจองซื้อลำไยถึงในสวน บางคนจองสวนไว้ตั้งแต่ลำไยยังไม่ออกผล พอถึงฤดูออกผลเก็บเกี่ยวก็มีการแข่งขันกันในเรื่องของราคาเป็นอย่างมาก จนลำไยกลายเป็นสินค้าส่งออกที่สำคัญของประเทศไทยและเป็นผลิตภัณฑ์ที่มีส่วนในการสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจแก่ภาคเกษตรกรรม และภาคอุตสาหกรรม โดยมีประเทศจีนเป็นตลาดส่งออกที่สำคัญ”

แต่ด้วยลำไยเป็นผลไม้ที่ออกตามฤดูกาล ผลผลิตจะออกเพียง 2 เดือน คือ ช่วงเดือนกรกฎาคม และสิงหาคมของทุกปี และโดยธรรมชาติของลำไยหากเก็บและทิ้งค้างคืนไว้นานจะทำให้ลำไยมีน้ำมากเกิดการเน่าเสียได้ง่าย อายุการเก็บรักษาโดยธรรมชาติเองอยู่ได้สั้น จึงทำให้ทุกฝ่ายเริ่มพัฒนาวิธีการในการถนอมรักษาสินค้าขึ้น จึงมีบุคคลท่านหนึ่งสังเกตเห็นคุณค่าความสำคัญและอยากจะยืดอายุลำไย และผลไม้ไทยออกไปให้นานขึ้น ซึ่งท่านผู้นี้คือ คุณชิง ชิง ทองดี ประธานกิตติมศักดิ์สมาคมผู้ค้าและส่งออกผลไม้ไทย ซึ่งเป็นผู้ริเริ่มการแปรรูปถนอมรักษาลำไยขึ้นมา

คุณมาโนช ได้ให้ความรู้ต่อว่า “ผู้ประกอบการที่คิดจะส่งออกผลไม้ไทยมายังจีน จำเป็นจะต้องรู้จักวิธีการดูแลและถนอมผลไม้ที่ตนจะนำเข้าเป็นอย่างดี เนื่องจากผลไม้มีอายุสั้น ผู้ประกอบการจึงต้องแสวงหาความรู้ต่อยอดจากที่คุณชิง ชิง บอกจนเจอวิธีการที่จะเก็บผลไม้ไว้ให้นานแต่ยังคงรสชาติความอร่อย นั่นคือวิธีการแปรรูปลำไย คือ เปลี่ยนจากลำไยสดๆ ที่เมื่อก่อนส่งออกไปเป็นลูกๆ สดซังกิโล ต่อมาก็พัฒนาไปสู่การแปรรูปมาเป็นลำไยอบแห้งนั่นเอง”

ถึงแม้ลำไยจะผ่านขบวนการแปรรูปเป็นลำไยอบแห้งแต่รสชาติ ความหวาน กรอบ อร่อย ยังคงอยู่ และความชื้นชอบความนิยมบริโภคลำไยของประเทศจีนก็ยังมีมาก ซึ่งประเทศไทยสามารถรับรู้ได้จากปริมาณการส่งออกลำไยอบแห้งจากไทยไปจีน ซึ่งมีมากกว่าร้อยละ 70 ของการส่งออกผลไม้ไทย และอีกประการที่สำคัญคือ นับจากปี 2546 เป็นต้นมา ที่ไทยมีความตกลง FTA กับจีน โดยไทยไม่ต้องเสียภาษีนำเข้าที่จีน แต่ยังคงเสียภาษีมูลค่าเพิ่มร้อยละ 13 ตามข้อกำหนดของจีน โดยจะมีเจ้าหน้าที่ด่านศุลกากรจะคำนวณมูลค่าภาษีเรียกเก็บตามมูลค่าของผลไม้ ทำให้ผลไม้ไทยก็สามารถส่งออกไปจีนเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ส่วนสาเหตุที่ทำให้ไมชาวจีนจึงนิยมบริโภคลำไยสด และ ลำไยอบแห้ง ก็เพราะชาวจีนมีความเชื่อว่า ลำไยมีคุณสมบัติ คล้ายคลึงกับโสมจีน โดยเฉพาะลำไยอบแห้งจะมีสรรพคุณ เป็นยาบำรุงกำลัง สร้างความอบอุ่นให้กับร่างกาย หรือผู้ที่อยู่ใน ภาวะที่ต้องการฟื้นฟูร่างกาย และให้ความอบอุ่นต่อร่างกาย ในช่วงฤดูหนาว มีสรรพคุณคล้ายคลึงกับโสม ซึ่งเป็นพืชที่ปลูก และนิยมมากในตอนเหนือของประเทศจีน ขณะที่ลำไยจะปลูก มากในพื้นที่ทางตอนใต้ของจีน จึงมีผู้ขนานนามยกย่องให้พืช ทั้งสองชนิดนี้ว่า “เหนือมีโสม ใต้มีลำไย” ในอดีตกาลลำไยใน เมืองจีน จัดเป็นผลิตภัณฑ์อาหารเสริมบำรุงสุขภาพที่มีราคา สูง จัดอยู่ในสินค้าฟุ่มเฟือย เหมาะสำหรับมอบเป็นของขวัญ มอบแด่ผู้ใหญ่ที่เคารพนับถือ หรือข้าราชการระดับสูง โดยเฉพาะในช่วงเทศกาลสำคัญต่างๆ แต่กลุ่มที่บริโภคลำไยใน จีนสมัยก่อนก็จะกระจุกตัวอยู่ในมณฑลในเขตสามเหลี่ยม ปากแม่น้ำแยงซี เช่น มณฑลเจ้อเจียง แต่ต่อมาลำไยอบแห้ง ได้รับความนิยมมากขึ้นและขยายไปหลายมณฑลในจีน จน ทำให้ลำไยอบแห้งไม่ใช่สินค้าฟุ่มเฟือยอีกต่อไป เพราะการ ซื้อมีจุดประสงค์ที่กว้างกว่าการเป็นแค่ของฝาก ของกำนัล แต่ชาวจีนซื้อเพื่อใช้ลำไยอบแห้งไปเป็นส่วนผสมในอาหาร หรือยาจีน เพื่อบริโภคกินเล่นหรือ บางคนก็ผสมดื่มในน้ำชา ตลอดจนซื้อไปเป็นของขวัญเยี่ยมไข้ผู้ป่วย คนชรา สตรีมีครรภ์ ส่งผลให้พื้นที่ที่ประชาชนจีนมีการบริโภคการซื้อขยาลำไยก็ได้ แผ่ขยายไปในหลายมณฑลของประเทศจีน และปัจจุบันนี้การ ซื้อขยาลำไยบริโภคที่ใหญ่มากที่สุดในจีนอยู่ในเมืองอู่ อู๋ ใจกลางมณฑลเจ้อเจียง ใกล้กับนครเซี่ยงไฮ้

จากทั้งหมดที่กล่าวมา ถึงแม้ปัจจุบันไทยเองก็ยังคงส่งออก ลำไยมายังประเทศจีนอย่างต่อเนื่อง แต่ไทยเองก็ต้อง

“

ผู้ประกอบการที่คิดจะส่งออกผลไม้ไทย มายังจีน จำเป็นจะต้องรู้จักวิธีการดูแล และถนอมผลไม้ที่ตนจะนำเข้าเป็นอย่างดี เนื่องจากผลไม้มีอายุสั้น ผู้ประกอบการจึง ต้องแสวงหาความรู้ต่อยอดจากที่ คุณ ชิง ชิง บอกจนเจอวิธีการที่จะเก็บ ผลไม้ไว้ให้นานแต่ยังคงรสชาติความอร่อย นั้นคือวิธีการแปรรูปลำไย คือ เปลี่ยนจาก ลำไยสดๆ ที่เมื่อก่อนส่งออกไปเป็นลูกๆ สดซังก็โล ต่อมาก็พัฒนามาสู่การแปรรูป มาเป็นลำไยอบแห้งนั่นเอง

”

ไม่ลืมที่จะรักษา และพัฒนา คุณภาพ ของรสชาติ และขนาด ลำไยไว้ให้ได้อย่างต่อเนื่อง เพราะเราอย่าลืมว่า ของดีก็ต้องมีคู่แข่ง ซึ่งอย่างน้อยก็ประเทศจีนเองก็เริ่มมีการปลูกลำไยมากขึ้น และยังมีประเทศเพื่อนบ้านอย่างเวียดนามเองก็ปลูกและเริ่ม ทำการส่งออกลำไยมาจีนเพิ่มขึ้นด้วย ถึงแม้ไทยจะมีคู่แข่งมาก ขึ้น แต่ถ้าผู้ผลิตชาวไทยเอง ยังคงสามารถรักษา และพัฒนา ความอร่อยความเป็นเลิศในคุณภาพของลำไยอบแห้งไทยไว้ เชื่อเหลือเกินว่า ลำไยอบแห้งไทย ก็จะต้องครองใจและถูก ยกให้เป็นเสมือน “โสม” ของจีน ตลอดไป

ความลับเกี่ยวกับ 'ตัวไหม'

พัฒนาสู่ผ้าไหมงามประจักษ์ตาผู้คนทั่วโลก

หากมีการพูดถึงผ้าไหม หลายคนอาจจะนึกถึงภาพผ้าไหมไทยที่ล้วนมีลวดลายประณีตงดงาม และคิดว่าผ้าไหมเป็นสิ่งที่อยู่คู่ชาวไทยมาช้านาน แต่แท้จริงแล้วจะมีผู้ใดบ้างที่จะทราบถึงต้นกำเนิดหรือที่มาของผ้าไหมที่แท้จริง

ประเทศจีนยุคหินใหม่ (ประมาณ 12,000 - 2,000 ปีก่อนคริสตกาล) ได้มีชุมชนกิจกรรมตั้งกระจายกันอยู่ทั่วไป ด้วยการที่ผู้คนอาศัยอยู่รวมกันเป็นกลุ่ม จึงทำให้หลายๆครอบครัวเรียนรู้ที่จะอยู่ด้วยกัน อีกทั้งยังเริ่มต้นที่เรียนรู้ในการตกปลาล่าสัตว์มาบริโภคเป็นอาหาร รู้จักที่จะเลี้ยงสุนัขและสุกร จนถึงการปลูกป่านปอ และเลี้ยงตัวไหมไว้ใช้สำหรับนำมาทอผ้าอีกด้วย

หากมีคำถามว่า ผู้ใดที่เป็นคนคิดค้นการทอผ้าไหมขึ้นมา คำตอบที่จะได้กลับมาจากการตั้งคำถามนี้ ล้วนมีหลากหลาย

คำตอบจนกลายเป็นตำนานที่น่าสนใจ และชาวจีนเองก็ภูมิใจในการที่จะเล่าขานตำนานนี้เช่นเดียวกัน แต่ถ้าถามถึงตำนานที่ชาวจีนภูมิใจนำเสนอที่สุด คงไม่พ้นตำนานของ "เทพธิดาไหม (Goddess of Silkworm)" เป็นแน่

ตำนานของเทพธิดาไหม ถูกเล่าขานต่อกันมาว่า หลังจากที่จักรพรรดิหวงตี้ทรงปราบข้าศึกที่มารุกรานได้อย่างราบคาบแล้ว เทพธิดาไหมที่อยู่บนแดนสวรรค์ก็เห็นควรที่จะร่วมยินดีกับพระองค์ จึงได้ส่งเส้นไหมสีขาวบริสุทธิ์ลงมาถวาย พร้อมทั้งได้แนะนำวิธีการทอผ้าไหมให้อีกด้วย ต่อมา

เส้นไหมที่เทพธิดาประทานให้ก็ถูกนำไปถักทอกลายเป็นผ้าไหมงามวิจิตร จนทำให้การทอผ้าไหมกลายเป็นสมบัติของชนชาติจีนนับตั้งแต่นั้นมา

แต่ก็ยังมีอีกตำนานที่เล่าขานกันว่านานมาแล้วมีครอบครัวหนึ่งซึ่งประกอบด้วยพ่อ ลูกสาว และแม่แสนรู้เป็นสัตว์เลี้ยงคู่ใจ ครึ่งหนึ่งคนเป็นพ่อต้องไปธุระแดนไกลเป็นเวลาสองวันและปล่อยให้ลูกสาวอยู่บ้านโดยมีแม่เป็นเพื่อน เมื่อลูกสาวอยู่บ้านคนเดียว ยามเหงาก็จะพูดคุยกับแม่ซึ่งแม่อีกฝากหัวรับแสดงถึงความเข้าใจในสิ่งที่ลูกสาวได้เล่าให้ฟัง

เมื่อเวลาผ่านไป ลูกสาวที่เห็นว่าเลยกำหนดเวลาที่พ่อบอกว่าจะกลับมาบ้าน ด้วยความคิดถึงและเป็นห่วงพ่อมากจึงเกิดความคิดอุทริ และกระซิบกับม้าว่า “ถ้าเจ้าสามารถนำพ่อของข้ากลับมาโดยเร็วและปลอดภัย ข้าจะแต่งงานกับเจ้าเพื่อเป็นรางวัล”

เมื่อม้าได้ยินดังนั้นก็รีบออกจากบ้านไปตามหาพ่อของเธอจนพบเจอในที่สุดปรากฏว่าพ่อของเธอเริ่มเกิดป่วยอย่างกะทันหันจึงต้องอยู่รักษาตัวและไม่สามารถเดินทางกลับบ้านตามเวลาที่กำหนดได้ และหลังจากนั้นไม่นานพ่อของเธอก็กลับบ้านมาพร้อมม้าตัวนั้น ลูกสาวดีใจมากที่ได้พบพ่อจึงนำหญ้ามาป้อนม้าเพื่อเป็นรางวัล แต่ทว่าเจ้าม้าไม่ยอมกินหญ้าเลย และยังคงใช้หน้าดูนไปที่ตัวลูกสาว ทำให้คนเป็นพ่อเกิดความสงสัย จึงได้สอบถามความจริงจากลูก ได้ความว่าเกิดจากความคิดอุทริของเธอ ที่บอกม้าไปเช่นนั้น และเมื่อได้รับฟังความจริงทั้งหมด พ่อจึงบอกลูกสาวว่าตัวจะจัดการเรื่องนี้เองทั้งหมด และขอลูกอย่าได้แพร่พรายเรื่องนี้ให้ผู้อื่นรู้

รุ่งเช้าพ่อได้ฆ่าม้าตัวนั้นทิ้ง และนำหนังไปตากไว้ที่ลานหลังบ้าน หลายวันต่อมาลูกสาวได้เดินไปหลังบ้านกับเพื่อนบ้าน เห็นหนังม้าก็รู้สึกเศร้าสลดใจเพราะไม่คิดว่าพ่อจะฆ่าม้าตัวนั้นทิ้งได้ลง ด้วยความอาลัยเธอจึงเข้าไปเพื่อจะลูบหนังม้าให้คลายความคิดถึง แต่ทันใดนั้นเองก็ได้เกิดปาฏิหาริย์ขึ้น พายุลูกใหญ่ได้พัดกรรโชกเข้ามา ทำให้หนังม้าปลิวขึ้นก่อนจะเข้าม้วนร่างของหญิงสาวไว้ ซึ่งหลังจากเหตุการณ์นี้ ทำให้หญิงสาวได้หายตัวไป

ม้าวิเศษตัวนั้นได้พาหญิงสาวไปยังทุ่งหม่อน ส่วนตัวของหญิงสาวเองก็ได้กลายเป็นตัวไหม ซึ่งตามตำนานได้กล่าวไว้ว่า

ตัวไหมนี้มีหัวเหมือนม้าและกินใบหม่อนเป็นอาหาร และจากตำนานนี้ตัวหญิงสาวจึงถูกเรียกว่าเป็นเทพธิดาไหม ส่วนทุ่งหม่อนถูกเรียกว่าทุ่งกายโย และกลายเป็นตำนานเรื่องเทพธิดาไหมนั่นเอง

แต่จริงๆแล้ว ตำนานไม่ได้มีเพียงเท่านี้ ยังคงมีอีกหลายตำนานที่ชาวจีนเชื่อว่ามีความเป็นไปได้ ทั้งบอกว่าเทพธิดาไหมจริงๆแล้วคือพระนางไล่ซู พระมเหสีของจักรพรรดิหวงตี้ หรือแม้แต่บอกว่าจริงๆแล้วเป็นพระนางง่วนฮุย มเหสีอีกองค์หนึ่งของจักรพรรดิหวงตี้ต่างหากที่เป็นเทพธิดาไหมตัวจริง แต่อย่างไรก็ตาม แม้แต่นักประวัติศาสตร์เองก็ยังระบุชัดไม่ได้ว่าระหว่างพระมเหสีทั้งสอง ใครกันแน่ที่เป็นต้นกำเนิดผ้าไหมตัวจริง ดังนั้นก็ขึ้นอยู่กับความเชื่อของแต่ละคนว่าจะเชื่อตำนานใดมากที่สุด

ประเด็นต่อมา คือเรื่องที่หลากหลายประเทศ ได้มีการรู้จักถักทอผ้าไหม ได้มีตำนานกล่าวไว้ว่า หลังจากที่ชาวจีนรู้จักที่จะถักทอผ้าไหมแล้วนั้น พวกเขาได้มีการผูกขาดการผลิตและรักษาความลับเรื่องกรรมวิธีในการถักทอเรื่อยมา ไม่มีการบอกต่อให้

ผู้อื่นได้รับรู้ เพราะหากจับได้ว่าผู้ใดเป็นคนปล่อยความลับให้รั่วไหล โทษฐานที่ได้รับจะมีเพียงแค่ว่าสถานเดียว จนกระทั่งในคริสต์ศตวรรษที่ 6 ก็ได้มีผู้แอบลักลอบนำตัวไหมออกไปสู่โลกตะวันตกได้สำเร็จ จึงทำให้เราได้รู้จักตัวไหมและผ้าไหมมาจนถึงทุกวันนี้

ปัจจุบันผ้าไหมถือเป็นสิ่งทอที่มีความประณีตและงดงามเฉพาะตัว จนทำให้เป็นสินค้าส่งออกยอดนิยมที่ดังไกลไปในต่างประเทศ ซึ่งในปี พ.ศ.2553 ได้มีการส่งออกผ้าไหมของไทยมีมูลค่ากว่า 683 ล้านบาท ซึ่งตลาดหลักที่รับคือสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นตลาดที่ใหญ่ที่สุดของโลก

ขณะเดียวกันทั้งทางยุโรปก็มีความต้องการในผ้าไหมสูงขึ้น โดยเฉพาะกลุ่มटकแต่งบ้าน โรงแรม กลุ่มบรรจุกัญธิ์เพื่อนำไปเพิ่มมูลค่าให้กับสินค้ามากขึ้น นอกจากนี้ตลาดทางญี่ปุ่นก็มีการสั่งซื้อผ้าไหมมากขึ้น และอาจมีแนวโน้มจะเจาะตลาดทางตะวันออกกลาง ได้อีกด้วย

และในปีพ.ศ.2557 นายสฤทธิพร ชูประยูร รองอธิบดีกรมหม่อนไหมได้กล่าว ว่า กลุ่มประเทศอาเซียนเองก็กำลังหารือเพื่อรวมกลุ่มพัฒนาผ้าไหม เพื่อรับมือการแข่งขันในตลาดโลก และในอนาคตก็คาดว่า การแข่งขันจะสูงขึ้นอีก ซึ่งสำหรับไทยก็ได้วางแผนระยะสั้นภายใน 3 ปีจากนี้ไป รายได้จะสูงขึ้นถึง 10,000 ล้านบาท อีกด้วย

แหล่งข้อมูลชาวฮากกา “ห้องสมุดยีนดี ลีวเจลิมวงค์”

สมาคมฮากกาแห่งประเทศไทย ศูนย์รวมของชาวจีนฮากกาโพ้นทะเลในประเทศไทย ตั้งอยู่ที่ ซอยยาวพานิช ถนนพาดสาย ย่านเยาวราช ภายในอาคารที่ทำการสมาคมบริเวณชั้น 2 เป็นที่ตั้งของ “ห้องสมุดยีนดี ลีวเจลิมวงค์” ที่เกิดขึ้นจากเจตนาของ นางยีนดี ลีวเจลิมวงค์ อดีตประธานกิตติมศักดิ์ถาวร สมาคมฮากกาแห่งประเทศไทย ที่มีความมุ่งมั่นที่จะส่งเสริมการอ่าน และให้เป็นแหล่งรวบรวมหนังสือที่เกี่ยวข้องกับประเทศจีนสำหรับคนรุ่นหลังได้สืบค้นข้อมูล ได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เสด็จพระราชดำเนินทรงเปิดห้องสมุดฯ พร้อมทั้งทรงเปิดอาคารที่ทำการใหม่ของสมาคมฮากกาฯ เมื่อวันที่ 12 ตุลาคม พ.ศ.2555

ห้องสมุดแห่งนี้ เป็นห้องสมุดเฉพาะทาง รวบรวมหนังสือ ทั้งที่เป็นภาษาจีน ภาษาไทย และภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย หนังสือ 5 หมวดหลัก ได้แก่ วัฒนธรรม อาหาร สุขภาพ ภาษา และบุคคลสำคัญ โดยเฉพาะเรื่องราวความสัมพันธ์ระหว่าง ไทย-จีน การอพยพของชาวจีน ที่สำคัญ คือ เรื่องราวของ ชาวจีนฮากกา ที่รวบรวมไว้เป็นหมวดเฉพาะ มีหนังสือทั้ง 3 ภาษา หลายๆ เล่มเป็นหนังสือหายาก และยังมีเอกสาร โบราณอายุกว่าร้อยปี ควรแก่การศึกษาค้นคว้าสำหรับผู้ สนใจในรายละเอียดของชาวฮากกาเป็นอย่างยิ่ง

นางยินดี ลีวเฉลิมวงศ์ (ลำซำ) ผู้เป็นแรงบันดาลใจของการก่อตั้งห้องสมุดแห่งนี้ เป็นนักธุรกิจหญิงที่มีเชื้อสายฮากกา อำเภอเหมยเซี่ยน จังหวัดเหมยโจว มณฑลกว่างตุง ประเทศจีน กำเนิดเมื่อวันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ.2467 เป็นบุตรของ นายอึ้งยุกหลง ลำซำ กับนางพันซุกห่าน ได้รับการศึกษาขั้นต้นในประเทศไทยและในระดับสูงจากจากประเทศจีน สมรสกับนายธนิต ลีวเฉลิมวงศ์ นอกจากการทำงานในธนาคารกสิกรไทยแล้ว ขณะเดียวกันยังอุทิศตนในงานด้านสังคมสงเคราะห์ การศึกษา และส่งเสริมความสัมพันธ์ของชาวจีนโพ้นทะเลในประเทศไทยมาอย่างยาวนาน นางยินดี เสียชีวิตเมื่อวันที่ 25 มกราคม พ.ศ. 2553 ภายหลังบุตรธิดาได้สืบสานเจตนารมณ์ส่งเสริมการอ่านและเป็นอนุสรณ์แก่ นางยินดี ลีวเฉลิมวงศ์ สืบต่อไป

*** ห้องสมุดยินดี ลีวเฉลิมวงศ์ สมาคมฮากกาแห่งประเทศไทย เปิดให้บริการแก่บุคคลทั่วไป ตั้งแต่วันจันทร์ – ศุกร์ ระหว่างเวลา 9.00 น. – 16.00 น. และวันเสาร์ ระหว่างเวลา 9.00 น. – 12.00 น. หนังสือให้บริการสำหรับการอ่านในห้องสมุดเท่านั้น โทรศัพท์ 02 2264473-4 เว็บไซต์ <http://www.hakkathailand.com/>

ศึกชิงสังเวียน Didi vs Uber

ผู้เขียนเคยนั่ง Grab Taxi ทั้งหมด 3 ครั้ง ยอมรับว่าเป็นบริการแปลกใหม่ที่น่าสนใจ แอร์ก็พร้อมก็เรียกแล้วนั่งรอไม่ถึง 5 นาทีรถก็มาเทียบหน้าประตูบ้าน สะดวกสบายแถมปลอดภัยอีกต่างหาก เพราะข้อมูลเกี่ยวกับคนขับจะปรากฏขึ้นมาให้เห็นบนหน้าจอ ใครไม่เคยใช้บริการใหม่เอี่ยมชนิดนี้ ผู้เขียนจะพาไปทำความรู้จักกับมันถึงต้นตอ ไปดูกระบวนการเติบโต และการแข่งขันอันดุเดือดเผ็ดมัน ซึ่งแน่นอน.. ตลาดที่แข่งขันดุที่สุดก็คือ “จีน”

Grab (แกร็บ) เป็นบริษัทให้บริการเรียกแท็กซี่ผ่านมือถือของนายทุนมาเลย์ แพร่เข้ามาในไทยและอีกหลายประเทศรอบบ้านเรา แต่ต้นกำเนิดแท้จริงของธุรกิจชนิดนี้เกิดขึ้นที่อเมริกา บริษัทแรกคือ Uber (อูเบอร์) เกิดขึ้นในปี 2009 แต่ตอนนี้มีแข่งกันอยู่ 2 เจ้าคือ Uber กับ Lyft ส่วนที่อื่น ๆ เช่น Grab Taxi ในมาเลเซีย Olacabs ในอินเดีย และอีก 2-3 บริษัทในจีนเกิดขึ้นที่หลังสัก 4 ปีก่อนมานี้เอง

ปรากฏว่าเมื่อแท็กซี่แบบใหม่เกิดขึ้นในจีนแล้วก็เฟื่องฟูมาก จนขณะนี้ทั้งห้างอเมริกาเจ้าของความคิดไปแล้วเรียบร้อย ผลการวิจัยพบว่ามีคนอเมริกันเพียง 15% เท่านั้นที่เคยใช้บริการชนิดนี้ อีก 51% ไม่เคยใช้แต่รู้จัก และอีก

33% ไม่เคยรู้จักบริการชนิดนี้เลย ซึ่งสวนทางกับผลโพลที่สำรวจในจีน 28% ของคนจีนตอบว่าเคยใช้บริการชนิดนี้มาแล้ว (อย่าดูแต่เปอร์เซ็นต์ที่ทิ้งห่าง ต้องไม่ลืมด้วยว่าประชากรจีนมีมากกว่าอเมริกาเกือบ 5 เท่า) และที่สำคัญก็คือ 33% ของคน 28% ที่บอกว่าเคยใช้บริการยังบอกอีกว่าเรียกใช้บริการแท็กซี่แบบนี้บ่อยครั้งขึ้น และเมื่อสำรวจไปถึงลักษณะทางประชากรศาสตร์ก็พบว่า 49.3% ของคนกลุ่มนี้เป็นคนที่มีการศึกษาสูง 53% มีรายได้ตั้งแต่ 5,000-8,000 หยวนต่อเดือน

ตลาดที่ลูกค้ามีศักยภาพสูงเช่นนี้ทำให้ Uber ของอเมริกาซึ่งได้ไปลงทุนมาแล้วในหลายประเทศแถบตะวันออกกลาง รีบกระโจนเข้าไปจับจองพื้นที่ในจีนทันทีไปแล้วก็ไปเป็นคู่แข่งกับบริษัทเจ้าถิ่นซึ่งมีอยู่แล้ว 2 บริษัทคือ Didi Dache (ดีดีต้าเชอ) ของ Tencent กับ Kuaidi Dache (ไควดีต้าเชอ) ของ Alibaba ต่อมาทั้ง 2 บริษัทได้หันมารวมพลังเป็นหนึ่งเพื่อรับมือกับคู่แข่งต่างถิ่น ตั้งบริษัทขึ้นใหม่ให้ชื่อว่า Didi Chuxing (ดีดีชูซิง) เรียกย่อๆว่า Didi (ดีดี) ศึกชิงสังเวียนระหว่าง Didi กับ Uber จึงเริ่มต้นขึ้นตั้งแต่บัดนั้น

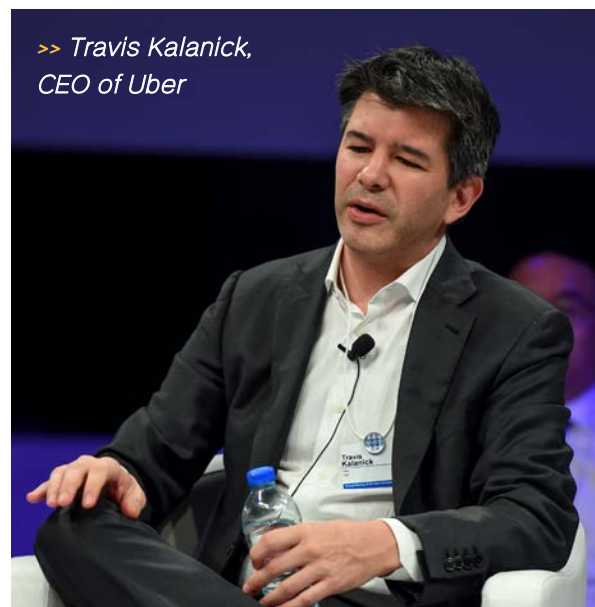

Uber ใหญ่มาจากที่อื่นก็จริง แต่มาถึงเงินกลับต้องเจอ กระดุกขึ้นแข็ง 2 คู่แข่งจึงเริ่มต้นทำศึกกันอย่างหนักด้วย ทุนที่ต่างฝ่ายต่างทุ่มลงไปรวมกันแล้วไม่ต่ำกว่า 30,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ แต่จะหยุดนิ่งอยู่แค่นี้ยังไม่ได้ ต้องดิ้นรน แสวงหาพันธมิตรต่อไปเพื่อระดมทุนให้ได้มากขึ้น แม้แต่ Apple ของอเมริกาก็ถูก Alibaba กับ Tencent ดึงมาเป็นพวก ส่วน Uber ก็ไม่ยอมม่น้อยหน้าชักชวนจนได้ Baidu ของจีนมายืนอยู่กับฝ่ายตน

รายงานล่าสุดเดือนมิถุนายนที่ผ่านมา Didi คุยว่าได้ทุนเพิ่มจาก China Life Insurance อีก 600 ล้านดอลลาร์ ทำให้มูลค่าของ Didi พุ่งขึ้นไปอยู่ที่ 28,000 ล้านดอลลาร์ ส่วน Uber ก็คุยว่าได้ทุนก้อนใหม่ที่มาจากซาอุดีอาระเบียอีก 3,500 ล้านดอลลาร์ ฯลฯ

นอกจากสู้กันเรื่องเงินทุนแล้ว ทั้ง 2 ฝ่ายยังเล่นจิตวิทยา เกทับกันไม่หยุดเกี่ยวกับผลประกอบการ Uber คุยว่า แม้รายรับของตนในตลาดจีนจะยังเป็นตัวเลขแดงขาดทุนเฉลี่ยปีละกว่า 1,000 ล้านดอลลาร์ แต่ Uber ก็ไม่หนักใจ สามารถดึงกำไรจากที่อื่นมาโปะสู้กับ Didi ให้ได้ ส่วน Didi ก็คุยว่าในจำนวน 400 เมืองที่แท็กซี่ของตนวิ่งให้บริการอยู่นั้น มีอย่างต่ำ 200 เมืองเริ่มทำกำไรแล้ว และอีก 200 เมืองจะทำกำไรได้แน่นอนในไม่ช้า ข้อมูลของ Tencent หนุน ส่วนของ Didi เองเผยว่าขณะนี้ Didi ให้บริการครอบคลุมพื้นที่กว้างกว่า Uber เกือบเท่าตัว ปี 2015 Didi มีลูกค้าเรียกใช้บริการทั้งหมด 1,430 ล้านครั้ง ส่วน Uber ได้ไป 1,000 ล้านครั้ง

ด้วยหุ้นส่วนที่มีทั้ง Alibaba, Tencent, Apple ครบเครื่องด้วยเทคโนโลยีที่มีอยู่ในมือ Didi อยู่ในระหว่างค้นหาบริการหลากหลายสีสนมาเพิ่มให้ลูกค้าอยู่ไม่หยุด ทุกวัน

>> Travis Kalanick, CEO of Uber

>> Liu Qing, president of Didi Chuxing

นี่นอกจากให้บริการเรียกรถแท็กซี่แล้ว Didi ยังให้บริการเรียกรถตู้ รถโค้ช หรือจะเอาแต่ตัวโซเฟอร์ไม่รวมรถด้วยก็ได้ หรือถ้าลูกค้าคนไหนคิดจะซื้อรถใหม่ก็สามารถใช้บริการทดลองขับ ไม่ว่ารถยี่ห้อหรูเรียดแค่ไหน Didi หามาปรับใช้ได้หมด

ตราบดที่เทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตยังพัฒนาไม่หยุด Didi กับ Uber ก็ต้องกระหน่ำหมัดใส่กันอย่างต่อเนื่องต่อไปแน่นอน คำถามที่อาจเกิดขึ้น ณ จุดนี้ก็คือ.. แล้วชะตากรรมของแท็กซี่โบทแบบเก่าเล่าจะเป็นอย่างไร ? มีล้มหายตายจากไปหรือ ?

คำตอบในระยะยาวคงยังไม่มีใครตอบได้ แต่คำตอบในขณะนี้ที่เห็นอยู่ชัด ๆ ก็คือ ถูกผลกระทบแน่ ๆ หนีไปไหนไม่พ้น ก่อนที่จะมีคู่แข่งอย่าง Didi หรือ Uber อาชีพขับรถแท็กซี่ถือเป็นอาชีพที่ตืออย่างหนึ่งในสังคมจีน แม้กฎหมายจะบังคับให้คนขับแท็กซี่ทุกคนต้องขึ้นทะเบียนสังกัดบริษัทเจ้าของรถ ต้องยอมให้บริษัทเก็บค่าน้ำมันนี้จีปาละ แคเงินมัดจำเรียกว่าค่าใบอนุญาตก็เก็บล่วงหน้าเป็นเงินก้อน 250,000 หยวน แต่เดือนรายรับที่ได้ยังต้องถูกหักเปอร์เซ็นต์ ขับครบ 5 ปีเงินมัดจำ 25,000 หยวนได้กลับ

มาเพียง 1 ใน 5 ที่เหลือถูกบริษัทหักเป็นค่าเสื่อมสภาพรถ แต่กระนั้นก็ตาม อาชีพนี้ยังทำรายได้ให้คนขับแท็กซี่ถึงเดือนละ 20,000 หยวนโดยประมาณ หักค่าใช้จ่ายทุกอย่างแล้วยังเหลือมากกว่าเงินเดือนของผู้ใช้แรงงานโดยทั่วไป สมัยก่อนชายฉกรรจ์ในชนบทที่ขับรถเป็นจึงมักชวนกันปากต่อปากไปขับแท็กซี่ในเมืองใหญ่ บางแห่งแห่กันไปจนเกือบหมดหมู่บ้านก็มี รัฐบาลท้องถิ่นสมัยนั้นก็ให้การสนับสนุนช่วยเหลือจนทำให้ธนาคารปล่อยเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำเพื่อให้ชาวบ้านมีเงินก้อนไปจ่ายค่ามัดจำรถ

แต่เมื่อมี Didi กับ Uber เกิดขึ้น ยุคทองของแท็กซี่แบบเก่าก็ผ่านไป ในส่วนของบริษัทเจ้าของแท็กซี่ก็ต้องพยายามดิ้นรนหาทางอยู่รอด ลดเงินมัดจำลงไปแล้วจาก 250,000 หยวนเหลือ 90,000 ครบ 5 ปียังสัญญาจะคืนค่ามัดจำให้ทั้งก้อน แต่ความพยายามนี้ก็ยังไม่ค่อยได้ผล โชเฟอร์ในสังกัดสหกรณ์แท็กซี่แบบเก่าค่อย ๆ ตีจากหน้ามือไปเรื่อย ๆ ...

หลี่เจียงปิง โชเฟอร์แท็กซี่จากเมืองโหยวเลี่ยน มณฑลหูหนัน ทั้งบ้านไปยึดอาชีพขับแท็กซี่ที่เมืองเซินเจิ้นตั้งแต่ปี 2000 ผ่านไปกว่า 10 ปีมีเงินเก็บส่งกลับไปให้ลูกเมียซื้ออพาร์ทเมนต์ที่บ้านเกิด แต่วันนี้.. เขายอมรับว่าทั้งตัวเขาและเพื่อนในหมู่บ้านเดียวกัน ต้องหันมาหาเงินกับบริการเรียกแท็กซี่ผ่านโทรศัพท์มือถือกันเกือบหมด

“10 ปีที่แล้วผมไม่เคยคิดว่าจะเกิด WeChat จนลูกหลานไปทั่วประเทศขนาดนี้ เช่นเดียวกับที่ตอนนั้นก็ไม่มีใครคิดว่าแท็กซี่ที่ผมวิ่งขับอยู่จะถูกบริการแท็กซี่ออนไลน์กระทบหนักขนาดนี้ด้วย เทคโนโลยีพัฒนาเร็วจริง ๆ ผมเองก็ต้องพยายามปรับตัวให้ทัน”

****หมายเหตุ**** ท่านผู้อ่านที่ติดตามข่าวอาจทราบแล้วว่า หลังจากที่ Uber กับ Didi ชกกันเลือดอาบแต่ไม่มีใครน็อคใครลงไปได้ สุดท้ายได้หันมากอดคอกันลงจากเวทีเสียเฉย ๆ ก่อนที่จะบาดเจ็บสาหัสไปกว่านี้ โดยทั้ง 2 ฝ่ายได้ทำสัญญากันเมื่อวันที่ 1 ส.ค. Didi จะเป็นฝ่ายเข้าซื้อกิจการของ Uber ส่วน Uber จะแปรสภาพเป็นผู้ถือหุ้นใหญ่ ด้วยสินทรัพย์ที่ควรวางกันสูงถึง 35,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ซึ่งเท่ากับ 90% ของมูลค่าตลาดรถแท็กซี่ที่ให้บริการผ่านมือถือทั้งหมดของจีน ปัญหาที่ตามมาคือปัญหาในแง่กฎหมาย เพราะกระทรวงพาณิชย์ของจีนมีข้อกำหนดให้การควบรวมกิจการของบริษัทขนาดใหญ่สินทรัพย์มหาศาลจะต้องขออนุมัติจากกระทรวงก่อน เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการผูกขาดตลาด (monopoly) แต่ Didi ก็อ้างเหตุผลว่ากิจการของพวกเขาอยู่ในภาวะขาดทุนอยู่ก่อน ไม่อยู่ในข่ายต้องขออนุมัติตามที่กฎหมายกำหนด อย่างไรก็ตาม สื่อรายงานว่าหลังทำสัญญากันได้ 2 วัน Didi ก็เริ่มตัดลดค่าใช้จ่ายด้วยการหยุดจ่ายเงินอุดหนุนให้คนขับแล้วหันมาขึ้นค่าโดยสารทำให้สังคมเกิดความไม่หวังว่าการจับมือกันครั้งนี้จะทำให้ประชาชนต้องได้รับบริการแย่งแต่กลับต้องจ่ายค่าโดยสารแพงขึ้น จึงได้เรียกร้องไปถึงรัฐบาลให้เร่งทบทวนกฎหมายเทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตที่เพิ่งออกใหม่ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ช่วยให้ธุรกิจบริการแท็กซี่ผ่านแอปพลิเคชันของ Didi กับ Uber เป็นธุรกิจถูกต้องตามกฎหมาย ขอให้ทางการช่วยสอดส่องตลาดไม่ให้ Didi + Uber รวมหัวกันเอาเปรียบผู้บริโภค

แปดเซียนล่ำค่า

วัดบรมนิวาสราชวรวิหาร

จากศกความเชื่อบางประการที่คล้ายคลึง รวมทั้งการติดต่อค้าขายระหว่างกันมาเนิ่นนาน ทำให้ศิลปวัตถุจากประเทศจีนมากมายได้ข้ามน้ำข้ามทะเล มาประดับตกแต่งเคียงคู่กับสถาปัตยกรรมไทยได้อย่างไม่เคอะเขิน แล้วยังแฝงไว้ด้วยคติที่ควรจดจำสอนใจ

วัดบรมนิวาส : อรัญวาสีแห่งรัตนโกสินทร์

หนึ่งในโบราณสถานที่ยังรักษาศิลปวัตถุชุดสำคัญนี้ไว้มาเนิ่นนาน “วัดบรมนิวาสราชวรวิหาร” ตั้งอยู่ที่ ถนนพระรามที่ 6 ซอย 15 แขวงรองเมือง เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร เป็นพระอารามหลวง ที่พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 4 ได้ทรงสถาปนาตั้งแต่เมื่อครั้งพระองค์ยังทรงผนวชเป็นพระวชิรญาณภิกขุ เมื่อปี พ.ศ. 2377 เนื่องจากที่ตั้งของวัดเมื่อแรกสถาปนา อยู่นอกเขตกำแพงพระนคร ห่างไกลความเจริญ มีบรรยากาศที่สงบสงัด จึงมีพระราชประสงค์ให้เป็นพระอารามหลวงในฝ่าย “อรัญวาสี” ที่มุ่งเน้นในการปฏิบัติ “วิปัสสนาธุระ” เพื่อความหลุดพ้นจากความทุกข์เคียงคู่กับ “วัดบวรนิเวศวิหาร” ที่ทรงสถาปนาให้เป็นพระอารามหลวงในฝ่าย “คามวาสี” ที่มุ่งในการศึกษา “คันถธุระ” ถึงแม้ว่าความเจริญในดินแดนเข้ามารายรอบวัดแล้วในปัจจุบัน แต่ด้วยพระราชประสงค์ของผู้ทรงสถาปนาวัดเมื่อแรกสร้าง วัดแห่งนี้ก็ยังคงรักษาการปฏิบัติวิปัสสนาธุระสืบทอดและเป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจของคนเมืองสืบต่อมา

>> พระอุโบสถวัดบรมนิวาสราชวรวิหาร

>> รูปสลักลายเส้นรูปเรือสำเภาที่วัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม

รู้จักกับ “ตุ๊กตาอับเฉา” จากจีนมาไทย

เมื่อได้ชื่นชมถาวรวัตถุในวัดแล้วก็จะพบว่า สถาปัตยกรรมหลักของวัดเป็นแบบไทยประเพณี ในขณะที่เดียวกันก็มีรูปแบบศิลปกรรมจีน ทั้งที่เป็นจิตรกรรมและประติมากรรมประดับตกแต่งในรายละเอียดได้อย่างลงตัว เช่น จิตรกรรมเครื่องบูชาและเทพวารบาลแบบจีนในพระอุโบสถ ตุ๊กตาอับเฉาที่เป็นหินสลักรูปบุคคลและสัตว์มงคล เป็นต้น สำหรับตุ๊กตาอับเฉาเหล่านี้ สันนิษฐานว่าน่าจะถูกส่งมาจากประเทศจีนตั้งแรกสถาปนาวัด ที่อยู่ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 3 (พ.ศ.2367-2394) ที่ทรงแต่งเรือสำเภานำสินค้าไปขายที่ประเทศจีนตั้งแต่พระองค์ยังดำรงพระยศเป็น พระเจ้าลูกเธอกรมหมื่นเจษฎาบดินทร์ ตั้งแต่ในรัชสมัยรัชกาลที่ 2 (พ.ศ. 2352-2367) เมื่อเวลานำเรือกลับ สินค้าที่นำไปขายจากเมืองไทยที่มีน้ำหนักมากหมดไปแล้ว ก็นำสินค้าจากเมืองจีนกลับไปแทนที่ หนึ่งใน

นั่นก็มีตุ๊กตาหินอับเฉาที่มีน้ำหนักมาก และมูลค่าไม่สูง นำมาถ่วงเรือไม่ให้เรือพลิกคว่ำระหว่างทางกลับมาด้วย

ตุ๊กตาอับเฉาเหล่านี้ได้ถูกส่งมาประดับตกแต่งตามวัดวาอารามต่างๆ ในสมัยนั้น เป็นมรดกสืบทอดมาจนถึงปัจจุบัน ในช่วงนี้เองก็ยังคงตรงกับช่วงแรกสถาปนาวัด ตุ๊กตาอับเฉาเหล่านี้ก็น่าจะถูกนำส่งมาประดับตกแต่งยังวัดนี้เช่นกัน และยืนยันด้วยมาตุ้มพระอารามเป็นระยะเวลาเวลามากกว่าร้อยปี

เซียนจีนในวัดไทย

สำหรับวัดบรมนิวาสราชวรวิหาร ตุ๊กตาอับเฉาชุดที่น่าสนใจเป็นศิลปวัตถุชิ้นสำคัญ คือ ชุดตุ๊กตาอับเฉา “แปดเซียน” หรือ “โป๊ยเซียน” สลักเป็นรูปบุคคล 8 ตน “เซียน” คือผู้บำเพ็ญตนจนเป็นผู้มีอิทธิฤทธิ์ตามความเชื่อในลัทธิเต๋าที่มีจำนวนมาก สำหรับแปดเซียน คือ คณะเซียน 8 ตน ซึ่งเป็นหนึ่งในเซียนที่มีมากมายในลัทธิเต๋า แต่เซียนทั้งแปดนี้เป็นที่รู้จักได้รับการนับถืออย่างกว้างขวาง และมีเรื่องราวพิสดารมากมาย กวีในอดีตได้นำเรื่องมาประพันธ์เป็นวรรณกรรม เช่น “ตงโหยจี้” ในภาษาจีนกลาง หรือ “ตั้งอ้วกี้” ในภาษาจีนแต้จิ๋ว เพื่อถ่ายทอดความเป็นมาและลักษณะเด่นของเซียนทั้งแปดตน “ปาเซียนกั๋วไห่” หรือในชื่อภาษาไทย “แปดเซียนข้ามสมุทร” กล่าวถึงคณะแปดเซียนร่วมลงเรือข้ามทะเลบูรพาช่วยกันประคับประคองจนผ่านพ้นวิกฤตสูงสุดหมายร่วมกัน ซึ่งนิยมนำมาแสดงในอุปรากรจีน เป็นต้น

อีกประการที่น่าสนใจกล่าวคือ วัดวาอารามที่มีการประดับตุ๊กตาอับเฉามาแต่อดีต แต่ละวัดอาจมีตุ๊กตาอับเฉาชุดแปดเซียนประดับอยู่ประดับตกแต่งมีการวางในตำแหน่งที่แยก

>> พระทศพลญาณ พระประธานในพระอุโบสถ
วัดบรมนิวาสราชวรวิหาร

กันไปมิได้อยู่ในตำแหน่งที่ใกล้เคียงจนดูเป็นชุดเดียวกัน หรือสูญหายไปไม่ครบชุด โดยพบว่า วัดที่มีตุ๊กตาอับเฉาชุดแปดเซียนครบชุด และมีการจัดเรียงเป็นชุดในบริเวณใกล้เคียงกัน ผู้เขียนเห็นเพียง 2 วัด คือ วัดบรมนิวาสราชวรวิหาร กับวัดราชประดิษฐ์สถิตมหาสีมาราม แต่ทั้งสองแห่งมีลักษณะทางศิลปกรรมที่ต่างกัน แต่ถ้าหากพิจารณาจากปีที่สถาปนาพระอาราม วัดบรมนิวาสราชวรวิหาร สถาปนาในปี พ.ศ. 2377 วัดราชประดิษฐ์สถิตมหาสีมาราม สถาปนาในปี พ.ศ. 2407 ดังนั้นวัดบรมนิวาสฯ จึงสถาปนา ก่อนวัดราชประดิษฐ์สถิตมหาสีมารามราชวรวิหาร ถึง 30 ปี ดังนั้นชุดตุ๊กตาอับเฉาแปดเซียนที่วัดบรมนิวาสฯ อาจจะมีคุณค่าเก่าแก่กว่า อีกทั้งยังมีสภาพที่สมบูรณ์ เป็นชุดตุ๊กตาอับเฉาแปดเซียนที่มีคุณค่าเก่าแก่ที่สุดแห่งหนึ่งของยุครัตนโกสินทร์

ตุ๊กตาอับเฉารูปแปดเซียนของวัดบรมนิวาส ตั้งอยู่บนเสากำแพงแก้วพระอุโบสถ ทั้งด้านหน้าและด้านข้าง มีจำนวนครบทั้ง 8 เซียนตามตำนาน โดยมีการจัดวางเรียงกันเพื่อให้ทราบว่าเป็นบุคคลในคณะเดียวกัน โดยมีการเรียงลำดับตั้งแต่ด้านหน้าพระอุโบสถจากซ้ายไปขวา ดังนี้

1. อั้นเซียนจื่อ

ตั้งอยู่บริเวณด้านข้างพระอุโบสถฝั่งซ้ายมือ เป็นตุ๊กตาอับเฉาลำดับที่ 1 ของตำแหน่งนี้ ตุ๊กตาอับเฉารูปนี้สันนิษฐานว่าน่าจะเป็น อั้นเซียนจื่อ เซียนลำดับที่ 7 ในคณะแปดเซียน เนื่องจากลักษณะที่ปรากฏสอดคล้องกับรูปของอั้นเซียนจื่อ ที่นิยมทำเป็นรูปชายเป่าขลุ่ย สามารถเป่าขลุ่ยให้ดอกไม้บานได้ มีบทบาทเป็นเซียนที่อายุน้อยที่สุดในองค์คณะ

2. อันเจงหลี

ตั้งอยู่บริเวณด้านข้างพระอุโบสถฝั่งซ้ายมือ เป็นตุ๊กตาอับเฉาลำดับที่ 2 ของตำแหน่งนี้ ตุ๊กตาอับเฉารูปนี้สันนิษฐานว่าน่าจะเป็นอันเจงหลี เขียนลำดับที่ 2 ในคณะแปดเซียน เนื่องจากลักษณะที่ปรากฏสอดคล้องกับรูปของอันเจงหลี ที่นิยมทำเป็นรูปชายอ้วน พุงพลุ้ย มือถือลูกท้อ แต่มือหนึ่งต้องถือพัด 1 เล่ม แต่ในภาพมือหนึ่งถือจอกน้ำ อีกมือหนึ่งถือพัดสอดคล้องกับรูปอันเจงหลี ซึ่งเป็นอดีตนายทัพชำนาญในการศึกสงคราม เมื่อบำเพ็ญตนสำเร็จเป็นเซียน ทำให้มีคุณวิเศษในการรบทัพจับศึก

3. ฮ่อเซียนโกว

ตั้งอยู่บริเวณด้านหน้าพระอุโบสถ เป็นตุ๊กตาอับเฉาลำดับที่ 3 ของตำแหน่งนี้ ตุ๊กตาอับเฉารูปนี้สันนิษฐานว่าน่าจะเป็นฮ่อเซียนโกว เขียนลำดับที่ 6 ในคณะแปดเซียน เนื่องจากลักษณะที่ปรากฏสอดคล้องกับรูปของฮ่อเซียนโกว ที่นิยมทำเป็นรูปหญิงสาวงดงาม ในมือถือดอกบัว บางครั้งถือผลท้อหรือกล้วย แสดงความสำคัญของสตรีเพศ ที่สามารถสำเร็จเป็นเซียนได้เช่นเดียวกับชาย

4. ทิก้วยลี่

ตั้งอยู่บริเวณด้านหน้าพระอุโบสถ เป็นตุ๊กตาอับเฉาลำดับที่ 4 ของตำแหน่งนี้ ตุ๊กตาอับเฉารูปนี้สันนิษฐานว่าน่าจะเป็นทิก้วยลี่ เขียนลำดับที่ 1 ในคณะแปดเซียน เนื่องจากลักษณะที่ปรากฏสอดคล้องกับรูปของทิก้วยลี่ ที่นิยมทำเป็นรูปชายชรา พิศารถือไม้เท้าและน้ำเต้า น้ำเต้าสามารถเป็นพาหนะข้ามทะเลได้ ในน้ำเต้ามียาวิเศษ บ้างก็ให้ยืนอยู่บนปูหรือวางยีนคู่ ตามตำนานกล่าวว่า ทิก้วยลี่ เป็นคนพิการแต่กำเนิด รูปร่างหน้าตาอัปลักษณ์ ต้องดำรงตนเป็นขอทานที่สังคมรังเกียจ แต่เมื่อบำเพ็ญตนจนเป็นเซียนแล้ว กลับมีน้ำใจงามชอบช่วยเหลือผู้อื่นโดยไม่คิดค่าตอบแทน

5. นำไซหัว

ตั้งอยู่บริเวณด้านหน้าพระอุโบสถ เป็นตุ๊กตาอับเฉาลำดับที่ 5 ของตำแหน่งนี้ ตุ๊กตาอับเฉารูปนี้สันนิษฐานว่าน่าจะเป็นนำไซหัว เขียนลำดับที่ 5 ในขณะแปดเขียน เนื่องจากลักษณะที่ปรากฏสอดคล้องกับรูปของนำไซหัว ที่นิยมทำเป็นรูปชายหนุ่มรูปงาม ร่าเริง ถือกระเช้าดอกไม้ที่ประดับด้วยดอกเบญจมาศ ดอกไหน กิ่งสน และใบไผ่ ใส่ชุดสีน้ำเงิน สวมรองเท้าเพียงข้างเดียว อีกข้างเป็นเท้าเปล่า ได้รับการนับถือว่าเป็นเทพผู้คุ้มครองของคนขายดอกไม้ และผู้ปลูกดอกไม้

6. เซากี้กู่

ตั้งอยู่บริเวณด้านหน้าพระอุโบสถ เป็นตุ๊กตาอับเฉาลำดับที่ 6 ของตำแหน่งนี้ ตุ๊กตาอับเฉารูปนี้สันนิษฐานว่าน่าจะเป็นเซากี้กู่ เขียนลำดับที่ 8 ในขณะแปดเขียน เนื่องจากลักษณะที่ปรากฏสอดคล้องกับรูปของเซากี้กู่ ที่นิยมทำเป็นรูปชายชราสวมชุดขุนนาง มือถือกลั้วพวง มีเข็มขัดวิเศษสามารถแยกน้ำออกเป็นทางได้ จากที่ได้ชื่อเซากี้กู่ เนื่องจากมีพี่สาวเป็นสมเด็จพระพันปีหลวง หรือฮองไทเฮา ซึ่งเป็นตำแหน่งพระมารดาของกษัตริย์ มีบทบาทเด่น คือ เคยหลงผิดมาก่อน แต่ได้กลับตัวเป็นคนดีจนสังคมให้ออกาส และบำเพ็ญตนสำเร็จเป็นเซียนได้

7. เจียงกั่วเหล่า

ตั้งอยู่บริเวณด้านข้างพระอุโบสถฝั่งขวา เป็นตุ๊กตาอับเฉาลำดับที่ 7 ของตำแหน่งนี้ ตุ๊กตาอับเฉารูปนี้สันนิษฐานว่าน่าจะเป็นเจียงกั่วเหล่า เขียนลำดับที่ 4 ในขณะแปดเขียน เนื่องจากลักษณะที่ปรากฏสอดคล้องกับรูปของเจียงกั่วเหล่า ที่นิยมทำเป็นนักพรตผู้เฒ่าไว้เครายาว มือถือเครื่องดนตรีที่เรียกว่า “หยิวกู่” หรือกลองประมง รูปร่างคล้ายกระบอกไม้ไผ่และไม้ตี 2 อัน มีลาหรือล่อเผือกเป็นพาหนะ แต่วิธีนั่งของเจียงกั่วเหล่าจะแตกต่างจากธรรมดา กล่าวคือ จะชี้ลากลับหัว นั่งหันหลังไปทางหัว หันหน้าไปทางหาง เพื่อชวนให้คนเห็นแล้วใช้ความคิดได้ตรงว่าทำไมต้องทำเป็นเช่นนั้น และมีบทบาทในฐานะเป็นเซียนผู้อาวุโส ตกเดือนเขียนตนอื่นๆ ที่อายุยังน้อยไม่ให้อะไรวูวาม

8. ลีโงปิน

ตั้งอยู่บริเวณด้านข้างพระอุโบสถฝั่งขวา เป็นตุ๊กตาอัปเศาลำดับที่ 8 ของตำแหน่งนี้ ตุ๊กตาอัปเศารูปนี้สันนิษฐานว่าน่าจะเป็น ลีโงปิน เขียนลำดับที่ 3 ในคณะแปดเซียน เนื่องจากลักษณะที่ปรากฏสอดคล้องกับรูปของลีโงปิน ที่นิยมทำเป็นชายรูปร่าง มีกระหม่อมสูง คิ้วยาว ตายาวเหมือนตาหงส์ มีไม้เท้าที่คิ้วซ้าย จมูกใหญ่ตรงกลม แก้มเป็นพวง ปากกว้าง คอยาวระหง สูงใหญ่ สะพายกระบี่วิเศษ เป็นเซียนที่มีอิทธิฤทธิ์ที่โดดเด่นที่สุดขององค์คณะ แต่ในขณะที่เดียวกันก็มีลักษณะของความเป็นคนทั้งในแง่บวกและลบอยู่ด้วยกัน

แตกต่างทางความเชื่อแต่ความหมายลงตัว

การที่ปฏิมากรรมแปดเซียน ซึ่งเป็นความเชื่อในลัทธิเต๋า มาปรากฏในวัดของฝ่ายเถรวาท ซึ่งไม่มีเรื่องราวของคณะแปดเซียนในความเชื่อมาก่อน น่าจะเป็นการสื่อความหมายเพิ่มเติม นอกจากการประดับตกแต่งให้สวยงามเพียงอย่างเดียว กล่าวคือ แปดเซียนนี้น่าจะเป็นสิ่งแทนถึง “มรรคมงคลแปด” คือ ทางมืองค์แปดประการอันประเสริฐ ซึ่งผู้เดินทางไปสู่ความพ้นทุกข์ในพระพุทธศาสนาต้องใช้องค์ทั้ง 8 ของมรรคเนื่องด้วยกันไปตลอด สอดคล้องกับความประสงค์ของการสร้างวัดที่มุ่งเน้นให้เป็นวัดอรัญวาสี สำหรับบำเพ็ญวิปัสสนาเพื่อนำไปสู่ความพ้นทุกข์

นอกจากนั้นยังแสดงถึงความสำคัญของความสามัคคี จากลักษณะของเซียนแต่ละตนที่แตกต่างกัน เช่น วัยที่มีทั้งวัยรุ่นจนถึงสูงอายุ เพศที่มีทั้งชายหญิง ความรู้ สถานภาพทางสังคม

ตลอดจนรสนิยมที่แตกต่างกัน ถ้าหากไม่มีความกลมเกลียวกันแล้ว ยากที่จะทำหน้าที่ของหมู่คณะให้สำเร็จได้ ซึ่งในตำนานก็จะมีบางครั้งที่เซียนบางตนเพี้ยนพลัง เพราะเชื่อมั่นในอิทธิฤทธิ์ของตน แต่เมื่อต้องมาลงเรือลำเดียวกันตามตำนาน “แปดเซียนข้ามสมุทร” ที่ถึงแม้ว่าแต่ละตนซึ่งมีอิทธิฤทธิ์และลักษณะที่แตกต่างกัน แต่ก็ต้องช่วยกันประคับประคองนาวาทำกลางคลื่นลมมรสุมอุปสรรคที่ลุมล้อม ผ่านพ้นวิกฤตมาจนได้รับความสำเร็จ ทั้งในคติโลกและคติธรรม เป็นคติที่จดจำกันไม่รู้ลืม

เช่นเดียวกับแปดเซียนที่วัดบรมนิวาสฯ ที่มีคุณค่าทั้งในแง่ศิลปะและโบราณวัตถุแล้ว ยังอาจสื่อความหมายถึงหลักธรรมเพื่อความหลุดพ้นในพระพุทธศาสนา ที่ใครก็สามารถทำได้เปรียบเหมือนเหล่าเซียนก็บำเพ็ญตนมาจากคนธรรมดา เช่นกัน อีกทั้งเป็นสิ่งสอนใจถึงความสามัคคีเพื่อนำไปสู่ความสำเร็จร่วมกัน

>> ภาพแปดเซียนข้ามสมุทร ที่ศาลเจ้าพ่อกวนอู ตลาดสมเด็จ เขตคลองสาน

บุรุษในโลกยุทธจักรของกิมย้ง

ตอน : คนแก่หัวใจเด็ก

เต่าทารก หรือนามว่า จิวแป๊ะทง นับเป็นตัวละครที่สร้างสีสันให้กับยุทธภพมังกรหยกอย่างมากมาย ทั้งเรื่องสนุกสนานชวนหัวเราะ น่ารักอมยิ้ม รวมถึงความผิดพลาด เศร้าโศกเสียใจ และปวดเศียรเวียนเกล้า จิวแป๊ะทงดูเหมือนเป็นคนไม่เต็มตามที่ เอ็งเตงเอี้ยง เจ้าสำนักชวนจีนท่า ศิษย์พี่ของเขาบอกกล่าวกับราชันย์ทักษิณเอาไว้หลังจากเขาได้ก่อเรื่องขึ้นที่แคว้นต้าหลี่ แต่นั่นแหละ อัจฉริยะกับคนบ้ามีเพียงเส้นกันบางๆเท่านั้นในการแบ่งแยก

จิวแป๊ะทง นับเป็นยอดฝีมืออีกคนในโลกยุทธจักรของมังกรหยก นอกจากวิชาของสำนักชวนจีนท่าแล้ว ยังท่องจำคำภีร์เก้าอิมจินเก็งได้จนขึ้นใจและสามารถนำมาใช้ต่อสู้โดยไม่รู้ตัว และยังมีวิชาสองมือขัดแย้งที่เขาคิดค้นขึ้นมาเอง จึงนับว่าวรยุทธของจิวแป๊ะทงไม่ต้อยกกว่า 5 ยอดฝีมือยุคแรกและเผละๆจะเหนือกว่า พิษประจิม และมารบูรพา เสียด้วยซ้ำ เสียแต่ว่ามีนิสัยขี้เล่นเหมือนเด็กจึงทำให้เสียงานเสียการอยู่รำไป บางครั้งยังสร้างความยุ่งยากและเรื่องผิด

พลาดก็เกิดขึ้นจากนิสัยขี้เล่นของจิวแป๊ะทงเอง สิ่งที่จิวแป๊ะทงกลัวคือ งู และ อึ้งย้ง ซึ่งตอนเด็ก ๆ นางเป็นเพื่อนเล่นกับเขาที่เกาะดอกท้อ ส่วนคนสองคนที่เขาไม่อยากจะเจอ คือ ราชันย์ทักษิณ และ เอ็งโกว

เต่าทารก อาศัยอยู่ในถ้ำบนเกาะดอกท้อสิบกว่าปีเพราะนิสัยขี้เล่นเป็นเด็กถูกรุมรุมพาหลอกล่อเพื่อชิงคำภีร์เก้าอิม ระหว่างที่ติดอยู่ในถ้ำได้คิดค้นวิชาสองมือขัดแย้งใช้สองมือต่อสู้กันเองคลายเหงา เขาไม่ยอมฝึกวิชาในคำภีร์เก้าอิมตามคำสั่งของศิษย์พี่

เอ็งเตงเอี้ยงแต่สามารถจดจำคำภีร์ได้ขึ้นใจกระทั่งได้มาพบกับก๊วยเจ๋งที่ตามอึ้งย้งมาเพื่อขอมาอึ้งเอี๊ยะซือ ก๊วยเจ๋งหลงอยู่ในค่ายกลดอกท้อจนมาพบกับจิวแป๊ะทง ทั้งสองถูกชะตากันสาบานเป็นพี่น้อง จิวแป๊ะทงสอนวิชาสองมือขัดแย้งและสอนวิชาในคำภีร์เก้าอิมให้ก๊วยเจ๋ง แต่ด้วยความขี้เล่นจิวแป๊ะทงไม่ยอมบอกก๊วยเจ๋งว่าเป็นวิชาในคำภีร์

นอกจากสอนวรยุทธแล้ว จิวแป๊ะทงยังสอนน้องก๊วยเจ๋งเรื่องอิสรที่ว่าไม่ควร

เข้าไปยุ่งเกี่ยวหรือไปมีสัมพันธด้วย เพราะจะทำให้วุ่นวายและเสียมิตรสหาย รวมทั้งยังอธิบายเรื่องการล้างแค้นในยุทธภพด้วยว่า ไม่ต้องเสียเวลาไปแก้แค้นใคร เพราะสุดท้ายเวลาจะฆ่าคนๆนั้นเองเพียงแต่รักษาสุขภาพกายสุขภาพใจให้สมบูรณ์มีอายุยืนยาวสักวันจะได้เห็นคนที่ทำให้เราเจ็บแค้นตายไปในที่สุด ซึ่งในขณะนั้นก็วยเจ๋งกำลังมีปัญหาในเรื่องของความรักและความแค้น พ่อของอึ้งย้ง อึ้งเยี่ยะซือไม่ยอมรับในตัวเขา และ อ้วนง้วนเสียด คัทรูที่ฆ่าบิดาของตนก็ยังลอยนวลอยู่

คำสอนที่ดูเหมือนจะเข้าใจชีวิตของเฉ่าทาร์กนั้นไม่ได้จามาจากตำรา แต่ได้มาจากความพลั้งพลาดของตัวเอง ก่อนที่จิวแป๊ะทงจะมาติดอยู่บนเกาะดอกท้อ เขากับศิษย์พี่ เอ็งเตงเอี้ยง ได้ไปเยือนแคว้นต้าหลี่ เอ็งเตงเอี้ยง รู้ว่าตัวเองจะอยู่ได้อีกไม่นาน ตั้งใจไปถ่ายทอดวิชาให้ราชันย์ทักษิณเพื่อใช้กำหราบอ่าวเอียงฮง หรือ พิษประจิม ในภายหลัง เขากับศิษย์น้องจิวจึงเดินทางไปต้าหลี่อ้างเพื่อขอแลกเปลี่ยนวิทยายุทธกับราชันย์ทักษิณ ระหว่างที่เอ็งเตงเอี้ยงกับราชันย์ทักษิณเก็บตัวฝึกวิชาแลกเปลี่ยนนวรยุทธ จิวแป๊ะทงได้พบกับเอ็งโกว หรือ สนมเล้า ในวังของอ่องต้วน สนมเล้าสนใจฝึกยุทธ จิวแป๊ะทงก็สอนนวรยุทธให้จนสนิทชิดชอบกลายเป็นความสัมพันธ์คู่สาวขึ้นมา

เมื่อราชันย์ต้วนและเอ็งเตงเอี้ยงฝึกวิชาเสร็จทราบเรื่องราว อ่องต้วนแทนที่จะโกรธแต่ด้วยความเกรงใจเอ็งเตงเอี้ยงจึงยินดียกสนมเล้าให้กับจิวแป๊ะทง แต่เมื่อจิวแป๊ะทงรู้ว่าความสัมพันธ์ของตนกับสนมเล้าเป็นสิ่งที่ผิดพลาดและทำให้เสียมิตรสหาย เขาคุกเข้าขอขมาอ่องต้วนและจากไป ทิ้งให้สนมเล้าและลูกในท้องเศร้าเสียใจจนเกิดเป็นโศกนาฏกรรมตามล่าล้างแค้นระหว่างเอ็งโกว คิวไซยืม หัวหน้าพรรคฝ่ามือเหล็ก และราชันย์ทักษิณในกาลต่อมา

จิวแป๊ะทงไปอยู่เกาะดอกท้อสิบกว่าปี ส่วนเอ็งโกวเมื่อลูกน้อยที่เกิดกับจิวแป๊ะทงเสียชีวิต เพราะคิวไซยืมลอบเข้ามาทำร้ายนางออกจากวังไปเก็บตัวฝึกวิชาที่บึงเย็นจนกระทั่งได้มาพบกับก๊วยเจ๋งและอึ้งย้งที่กำลังบาดเจ็บ เอ็งโกวใช้ก๊วยเจ๋งและอึ้งย้งเป็นนกต่อเพื่อแก้แค้นอิดเต็งได้ซือ จิวแป๊ะทงหลังจากออกจากเกาะดอกท้อร่วมเดินทางไปกับก๊วยเจ๋ง อึ้งย้งและอึ้งซิดกง เขาตามล่าคิวไซยืมตามคำสั่งอึ้งย้งอยู่เป็นปีแต่ไม่สำเร็จ (ความจริงแล้วเหมือนการเล่นวิ่งไล่จับมากกว่า) สุดท้ายมาพบอิดเต็งได้ซือและเอ็งโกวในการประลองยุทธเขาหัวซาน ครั้งที่2 จิวแป๊ะทงต้องรีบจากไปเพราะไม่อยากพบหน้าสองคนนี้ เอ็งโกวยังไม่ทันได้แก้แค้นคิวไซยืมนางเลือกที่จะตามคนรักที่พลัดพรากจากกันหลายปี คิวไซยืมสำนัก

ผิดออกบวชกลายเป็นศิษย์ของอิดเต็งได้ซือ

เฉ่าทาร์กเดินทางเที่ยวเล่นไปทั่วผุโลลไปตามที่ต่างๆ รับผิดชอบเยลู่ฉีเป็นศิษย์แต่พอเยลู่ฉีโตเป็นหนุ่มไม่เล่นด้วยกับเขาเหมือนก่อนจิวแป๊ะทงก็จากไป เข้าไปก่อกวนในค่ายทหารมองโกวบ้าง ไปเที่ยวเล่นในหุบเขาไร้รัก กระทั่งได้เป็นเพื่อนกับเอี้ยก้วยและเซียวเล้งนึ่งในกาลต่อมา นำเสียดตายที่ยอดผีมืออย่างเขาไม่ได้เข้าไปดูแลสำนักชวนจินก่าที่ศิษย์พี่เอ็งเตงเอี้ยงก่อตั้งขึ้นมา หลังยุคของ 7 นักพรตศิษย์เอกของเอ็งเตงเอี้ยง สำนักชวนจินก่าสูญหายไปจากยุทธภพ

จิวแป๊ะทงยิ่งอายุมากขึ้นร่างกายภายนอกกลับดูเด็กลง ผมหงอกครึ่งหัว ผมดำครึ่งหัวนับว่าพิสดารยิ่ง ในบั้นปลายเอี้ยก้วยออกอุบายให้จิวแป๊ะทงไปพบกับเอ็งโกว รวมทั้งอิดเต็งได้ซือ ทั้งสามปลุกกระท่อมอยู่ในป่าเขาใกล้ๆกัน ส่วนคิวไซยืมหลังจากบวชพระละทางโลก แต่เมื่อเจ้าธรรมจักรทองลามามองโกลที่สำเร็จวิชามังกรคชสารมาบุกแผ่นดินตงจ้วน คิวไซยืมจึงเข้าขัดขวางและพ่ายแพ้ ก่อนตายคิวไซยืมของอโหสิกรรมที่ได้เคยทำร้ายลูกของเอ็งโกวและจิวแป๊ะทง เพราะเขาหวังจะตัดกำลังอ่องต้วนในการประลองยุทธที่เขาหัวซาน ครั้งที่2 ซึ่งทั้งจิวแป๊ะทงและเอ็งโกวต่างอโหสิกรรมให้

ความรัก ความแค้นและความบาดหมางของคนทั้งสี่จึงได้ยุติลงหลังจากเวลาผ่านไปหลายสิบปี จิวแป๊ะทงไปช่วยน้องก๊วยเจ๋งขับไล่พวกมองโกวที่เมืองเซียงเอี้ยง หลังเหตุการณ์เอี้ยก้วยต่อสู้กับเจ้าธรรมจักรทองที่ยอดเขาหัวซาน เมื่อเจ้าธรรมจักรทองพ่ายแพ้ทั้งหมดขึ้นไปเคารพศพของอึ้งซิดกงซึ่งเอี้ยก้วยได้ฝังไว้คู่กับอ่าวเอียงฮงเมื่อหลายปีก่อน อึ้งย้งตั้งฉายาให้เอี้ยก้วยเป็นคัลุ่มคลั่งประจิมแทนอ่าวเอียงฮง

ส่วนจิวแป๊ะทง หรือ เฉ่าทาร์ก เป็นกลางอิทธิฤทธิ์ แทนเอ็งเตงเอี้ยง ศิษย์พี่ของเขาเอง นับเป็นตัวละครของท่านกิมย้งที่มีชีวิตแดนพิสดารและสร้างสีสันไว้ในยุทธภพมากมาย

ห้วงเวลาแห่งความสุข

ใน ช่วงเวลาแห่งความทุกข์

เป็นยังไงบ้างคะ สำหรับการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกครั้งที่ 31 ณ นครรีโอเดจาเนโร ประเทศบราซิล ที่เพิ่งผ่านพ้นไป นอกเหนือจากการชิงชัยเพื่อคว้าเหรียญรางวัลในกีฬาหลากหลายชนิดแล้ว เชื่อเหลือเกินว่าองค์ประกอบอีกอย่างหนึ่งซึ่งเป็นที่จับจ้องของคนทั่วโลกในการแข่งขันกีฬาแห่งมวลมนุษยชาติทุกครั้งก็คือ “พิธีเปิด” และ “พิธีปิด” ว่าจะมีความยิ่งใหญ่ขนาดไหน

และอย่าหาว่าลำเอียงเลยนะคะ เพราะแม้จะผ่านมาถึง 8 ปีแล้ว ส่วนตัวผู้เขียนเองยังรู้สึกว้า พิธีเปิดกีฬาโอลิมปิกที่กรุงปักกิ่ง ประเทศจีน เมื่อปี 2008 เป็นพิธีเปิดที่อลังการและตระการตาที่สุดเท่าที่เคยดูมา

พิธีเปิดโอลิมปิกที่ปักกิ่งครั้งนั้นได้ผู้กำกับมือฉมังอย่าง จางอี้โหมว มาเป็นผู้อำนวยการแสดง ซึ่งเป็นการแสดงที่ใช้เวลานานถึง 4 ชั่วโมง พิธีเปิดนี้ใช้เวลาเตรียมงานนานถึง 3 ปีเต็ม ใช้งบประมาณไปมากกว่า 100 ล้านเหรียญสหรัฐฯ และมีนักแสดงกว่า 15,000 คน การแสดงต่างๆ สามารถผสมผสานวัฒนธรรมจีนอันเก่าแก่และหลากหลายให้เข้ากับเทคโนโลยีที่ทันสมัยได้อย่างลงตัว จนได้รับคำยกย่องว่าเป็นพิธีเปิดการ

แข่งขันที่น่าจดจำและยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ของกีฬาระดับโลก ส่งผลให้ จางอี้โหมว ได้รับรางวัล “ชาวจีนผู้มีอิทธิพลต่อโลก ประจำปี 2008” ในสาขาศิลปะวัฒนธรรม

สำหรับใครที่ติดตามผลงานของ จางอี้โหมว มาอย่างต่อเนื่องคงจะทราบดีว่า ความจริงแล้วเขาเป็นผู้นำกำกับที่สร้างชื่อมาจากการทำหน้าที่เล็กๆ ที่เล่าเรื่องราวของคนระดับล่าง แต่หลังจากสั่งสมชื่อเสียงจนเป็นที่รู้จักในระดับนานาชาติมากขึ้น เขาก็เริ่มหันไปจับงานสเกลใหญ่ๆ โดยก่อนที่จะไปรับหน้าที่ผู้อำนวยการแสดงพิธีเปิดและพิธีปิดกีฬาโอลิมปิก จางอี้โหมว ทำหนังฟอร์มยักษ์ออกมาถึง 3 เรื่อง ไล่ตั้งแต่ “อิงสยง” (Hero) ในปี 2002 “สื่อเมียน หมายฟู” (House of Flying Daggers) ในปี 2004 และ “หมาวนเฉิง จิ้นใต้ หวงจินจยา” (Curse of the Golden Flower) ในปี 2006

แต่ถึงอย่างนั้น แฟนหนังจางอี้โหมวหลายๆ คนก็ยังรู้สึกชื่นชอบผลงานยุคแรกๆ ของเขาอย่าง “จูโด่ว” (Ju Dou) “อีเกอะ โตว ปู้ เหนิง สาว” (Not One Less) หรือไม่ก็อาจจะเป็น “หัว้อ เตอะ ฟู่ซิน หมู่ซิน”

“

ซึ่งผู้ สือกวง เป็นหนังสือเรื่องที่สามรถ
ถ่ายทอดสภาพชีวิตของคนตัวเล็กๆ ในสังคม
ออกมาได้อย่างยอดเยี่ยม ด้วยวิธีการเล่าเรื่อง
แบบเรียบง่าย ตรงไปตรงมา และแน่นอนว่า
วิธีการเล่าอารมณ์แบบไม่ยึดติด แต่มาแบบ
แม่นยำในระดับพอดีๆ ยังคงเป็นจุดเด่นใน
หนังสือของจางอิ๋โหมว

”

(The Road Home) ที่พูดถึงเรื่องราวซึ่งสะท้อนชีวิต
ของผู้คนระดับชาวบ้านมากกว่า

นอกจากนี้ ยังมีหนังสือของจางอิ๋โหมวอีกเรื่องซึ่งตัวผู้
เขียนเองชื่นชอบมากๆ แต่กลับไม่ค่อยถูกกล่าวถึงเท่า
ไรหรือนัก เลยอยากจะนำมาแนะนำให้คุณผู้อ่านได้รู้จักกัน
หนังสือนี้มีชื่อว่า “ซึ่งผู้ สือกวง” (Happy Times)

“ซึ่งผู้ สือกวง” ออกฉายเมื่อปี 2000 หนังสือนี้นำ
เค้าโครงมาจากเรื่องสั้นที่มีชื่อว่า “ชื่อผู้ เยว่หลายเยว่ ยิว
มั่ว” ซึ่งเขียนโดย มั่วเหยียน (Mo Yan) นักเขียนรางวัล
โนเบลชาวจีน หนังสือเรื่องของ ตาเจ้า กรรมการโรงงาน
หนุ่มใหญ่วัย 50 เศษๆ ผู้พยายามหาสาวมาแต่งงาน
ด้วย จนมาถูกใจหญิงอ้วนแม่มาয়ลูกติดนางหนึ่ง ที่ภายหลัง
ตาเจ้าได้ทราบความจริงว่า นอกจากลูกชายแท้ๆ
ซึ่งเป็นเด็กอ้วน กินจุ และเอาแต่ใจแล้ว หญิงสาวที่เขา
หมายปองผู้นี้ยังมีเด็กสาวตาบอดร่างผอมชื่อ อู๋หยิง ซึ่ง
เป็นลูกติดมาจากสามีเก่าอีกคนหนึ่งด้วย

ถึงกระนั้น ตาเจ้าก็ไม่รังเกียจ ทั้งๆ ที่ฐานะยากจน
แต่เขาก็พยายามหาเงินมาเป็นสินสอดเพื่อแต่งงานให้
ได้ แรกๆ ก็ไปขอยืมเงินจากเพื่อนสนิท แต่ถูกปฏิเสธ
ตาเจ้ากับเพื่อนจึงรวมหัวกันออกอุบายให้หญิงอ้วนผู้
เป็นที่รักเชื่อว่าเขาเป็นเจ้าของโรงแรมหรูหราราคาแพง แต่
ความจริงแล้ว โรงแรมที่ว่าเป็นเพียงซากรถบัสที่ถูกนำ
มาจอดทิ้งไว้หลังโรงงาน ซึ่งเขากับเพื่อนได้เข้าไปจัดการ
ปรับปรุงให้ดูดีขึ้น เพื่อเรียกเก็บเงินจากคู่รักที่มาใช้ที่นี่
เป็นสถานที่พลอดรักกัน

เมื่อหญิงมาয়คนรักเชื่อว่า ตาเจ้าเป็นอาเสียเจ้าของ
โรงแรม จึงรีบเร่งให้เขาช่วยหางานให้เด็กสาวตาบอดลูก
เลี้ยงของเธอ ด้วยความที่อยากทำให้ฝ่ายหญิงประทับใจ
ตาเจ้าจึงจำใจตอบตกลงรับเด็กสาวตาบอดมาทำงาน
ด้วย โดยวางแผนให้เธอมาเป็นพนักงานดูแลซากรถบัส
ที่ถูกใช้เป็นโรงแรมหลอกๆ คั่นนั้น แต่เหตุการณ์ก็กลับ
ตาลปัตร เพราะซากรถบัสคั่นนั้นดันถูกเจ้าหน้าที่ยกไป
ทิ้งซะอย่างงั้น

ยังคะ เรื่องวุ่นๆ ยังไม่จบ เพราะหลังจากนั้น ตาเจ้าผู้
อยากแต่งงานใจจะขาดก็คิดอุบายใหม่ คราวนี้เขาระดม
เพื่อนๆ มาช่วยกันบุผนังโกดังร้างให้ผนังมีพื้นผิวเหมือน

ร้านนวดในโรงแรม แล้วหลอกเด็กสาวตาบอดให้มาคอยบริการนวดที่นี่ โดยที่ตาเจ้ายอมลงทุนควักเงินของตัวเองจ้างเพื่อนๆ ให้หมุนเวียนกันปลอมตัวมาเป็นลูกค้าให้เด็กสาวนวด

ด้วยสถานที่ที่ใช้เป็นร้านนวดหลอกๆ มีข้อจำกัดมากมาย รวมถึง “เงิน” ของตาเจ้าที่เอาไว้จ้างเพื่อนก็ร่อยหรอลงทุกที เด็กสาวตาบอดจึงเริ่มสงสัย แต่หนึ่งก็ได้หาทางออกให้ตาเจ้ากับเพื่อนๆ กลับเคลื่อนอาการล่อพิรุณเหล่านั้นได้อย่างน่ารักน่าชัง

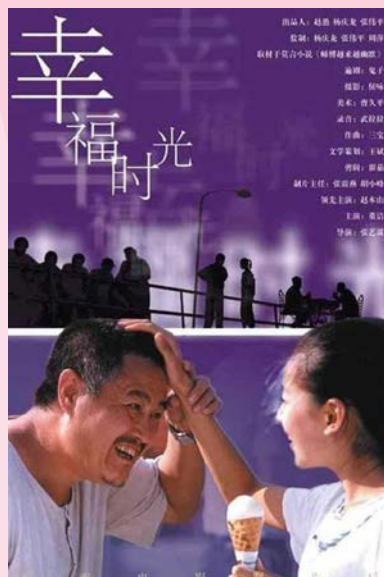
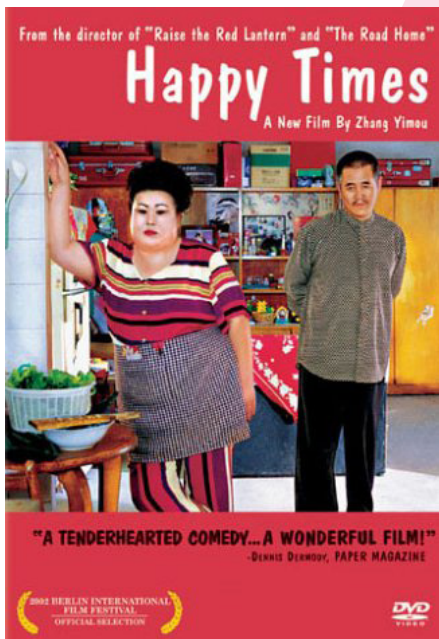
ระหว่างนั้นเอง ความสัมพันธ์ของหนุ่มใหญ่กับเด็กสาวที่ไม่ค่อยเป็นมิตรกันเท่าไรในตอนแรก ได้ค่อยๆ กลายเป็นสายสัมพันธ์อันงดงามในท้ายที่สุด มิตรภาพของคนสองวัยที่ได้ใช้ชีวิตร่วมกันใน “ช่วงเวลาแห่งความสุข” ได้กลายเป็น “ช่วงเวลาแห่งความสุข” ของทั้งสองฝ่าย ซึ่งนั่นน่าจะเป็นความหมายตามชื่อหนัง Happy Times นั่นเอง

“ชิงฝู ลือกวง” เป็นหนังอีกเรื่องที่สามารถถ่ายทอด

สภาพชีวิตของคนตัวเล็กๆ ในสังคมออกมาได้อย่างยอดเยี่ยม ด้วยวิธีการเล่าเรื่องแบบเรียบง่าย ตรงไปตรงมา และแน่นอนว่า วิธีการเร้าอารมณ์แบบไม่ยัดเยียด แต่มาแบบแมนยำในระดับพอดีๆ ยังคงเป็นจุดเด่นในหนังของจางอี้โหมว

รวมไปถึงรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ในฉากต่างๆ ที่จงใจใส่เข้ามาจนทำให้คนดูรู้สึกได้ว่า นี่ไม่ใช่แค่หนังที่พูดถึงมิตรภาพอันงดงามของหนุ่มใหญ่ซึ่งเหงากับเด็กสาวตาบอดเท่านั้น แต่หนังยังสะท้อนให้เห็นถึงสภาพสังคมจีนยุคใหม่ที่กำลังละลายวิถีชีวิตดั้งเดิมอันดีงาม แล้วหันไปเห่อวัฒนธรรมตะวันตก แกรมผู้คนที่หลายยังให้ความสำคัญกับ “เงิน” มากกว่า “คุณค่าทางจิตใจ”

ใครที่ชื่นชอบผู้กำกับ จางอี้โหมว แล้วยังไม่เคยดูหนังเรื่องนี้ แนะนำให้ลองหามาดูกันนะคะ รับรองว่าไม่ผิดหวังแน่นอน

วิหารเข็ญ จังหวัดพังงา

บิตยสาร New Silk Road ได้รับทราบความคืบหน้าการก่อสร้างวิหารเข็ญที่จังหวัดพังงา เลยขอนำภาพมาให้ท่านผู้อ่านได้ชมกัน
วิหารเข็ญแห่งนี้ถือเป็นวิหารเข็ญแห่งที่สาม ที่สร้างต่อจากวิหารเข็ญที่ พัทยา จังหวัดชลบุรี และวิหารเข็ญ ที่ เต๋จิว สาธารณรัฐประชาชนจีน

อาจารย์สง่า กุลกอบเกียรติ

ความเป็นมา

วิหารเข็ญ จังหวัดพังงา เกิดจากความตั้งใจของอาจารย์สง่า กุลกอบเกียรติ ที่ประสงค์จะสร้างวิหารเพื่อช่วยคุ้มครองอันตรายจากภัยธรรมชาติต่าง ๆ โดยวิหารแห่งนี้ตั้งอยู่ที่เกาะทุ่งนางดำ อำเภอคุระบุรี จังหวัดพังงา เริ่มก่อสร้างตั้งแต่วันที่ 18 ธันวาคม 2547 และหยุดก่อสร้างไปเป็นเวลานานเนื่องด้วยติดปัญหาหลายประการ จนในปัจจุบันได้ดำเนินการก่อสร้างต่อ จนใกล้จะแล้วเสร็จ วิหารเข็ญแห่งนี้ได้รับการสนับสนุนจากหลายฝ่าย โดยเฉพาะจากเจ้าภาพหลัก คุณสมชัย อำนวยพรสกุล และครอบครัว แห่งโครงการโบรค์ วงเวียนใหญ่

การเดินทาง

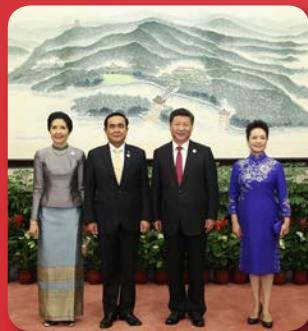
การเดินทางมาวิหารเข็ญ จ.พังงา ท่านสามารถใช้เวลาเพียง 1 ชั่วโมง 15 นาที สำหรับการเดินทางจากสนามบินสุวรรณภูมิมายังสนามบินภูเก็ต แล้วเดินทางด้วยรถยนต์อีกเพียง 180 กิโลเมตร (ระยะเวลาประมาณ 2 ชั่วโมง 30 นาที) สู่ท่าเรือคุระบุรี
หรืออีกทางเลือกหนึ่งก็คือ การเดินทางจากสนามบินสุวรรณภูมิมายังสนามบิน จ.ระนอง แล้วเดินทางด้วยรถยนต์อีกเพียง 90 กิโลเมตร (ระยะเวลาประมาณ 1 ชั่วโมง 15 นาที) ก็จะถึงท่าเรือคุระบุรี และใช้เวลาเพียง 20 นาทีจากเรือคุระบุรีข้ามไปเกาะทุ่งนางดำ

เปิดการประชุมสุดยอดกลุ่มจี 20 หางโจว ประเทศจีน

วันที่ 4 กันยายนที่ผ่านมา การประชุมสุดยอดกลุ่มจี 20 ได้เริ่มต้นขึ้นที่ศูนย์นิทรรศการนานาชาติหางโจว นายสี จิ้นผิง ประธานาธิบดีจีนเป็นประธานพิธีเปิดและกล่าวสุนทรพจน์ นายสี จิ้นผิงกล่าวว่า ตามข้อมูลที่เกี่ยวข้อง ปัจจุบัน ดัชนีจีดีพี (ดัชนีการกระจายรายได้) ของโลกได้เพิ่มขึ้นถึงประมาณ 0.7 แล้ว (ซึ่งเกิน 0.6 "เส้นอันตราย" ที่ตกลงโดยประชาคมโลก)

* ค่าสัมประสิทธิ์จีดีพีที่เท่ากับ 0 หมายถึงความเท่าเทียมกันอย่างสมบูรณ์ (ทุกคนมีรายได้เท่ากัน) และ 1 หมายถึงความเหลื่อมล้ำอย่างสมบูรณ์ (มีคนที่มียาไรได้เพียงคนเดียว ส่วนคนที่เหลือไม่มีรายได้เลย)

ทุกประเทศจึงต้องให้ความสำคัญกับเรื่องนี้เป็นอย่างมาก ดังนั้น ปีนี้การพัฒนาเป็นประเด็นสำคัญมากที่สุดของที่ประชุมกลุ่มจี 20 เพื่อร่วมกันปฏิบัติตามแผนการพัฒนาย่างยั่งยืน ทุกประเทศควรที่จะกำหนดทิศทางที่ถูกต้องของเศรษฐกิจโลก คิดค้นรูปแบบการเติบโต และนำพาการเคลื่อนไหวรูปแบบใหม่ๆ ร่วมกันปรับปรุงการควบคุมทางการเงินโลก และส่งเสริมเศรษฐกิจโลกให้ยืดหยุ่นต่อความเสี่ยงต่างๆ รวมไปถึงสนับสนุนการค้าการลงทุนให้กระจายไปทั่วโลก โดยเฉพาะการสนับสนุนด้านอุตสาหกรรมต่อกลุ่มประเทศแอฟริกาและประเทศที่พัฒนาน้อย